Distanţa dintre mine şi cireş
Paola Peretti
Copyright © 22018 Paola Peretti
Ediţie publicată pentru prima dată în limba italiană cu titlul *la distanza tra me e il ciliegio* de Rizzoli Libri, Milano

Ediţie publicată pentru prima dată în limba engleză cutidul *The Distance Between Me and the Cherry Tree* de Hot Key Books, un imprint al Bonnier Zaffre Ltd., Londra

Ediţie publicată în România prin înţelegere cu Bonnier Zaffre Ltd. şi P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Toate drepturile rezervate

Scriitoarea şi-a declarat drepturile pentru a fi identificată ca autoare a acestei cărţi.
Editura Litera O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372 e-mail: comenzilitera.ro

Ne puteţi vizita pe

Distanţa dintre mine şi cireş
Paola Peretti
Copyright © 22019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Traducere din limba italiană: Diana Calangea

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Justina Bandol Corectură: Emilia Achim Copertă: Andreea Apostol Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PERETTI, PAOLA

Distanţa dintre mine şi cireş / Paola Peretti; trad.: Diana Calangea – Bucureşti: Litera, 2019

ISBN 978 – 606 – 33 – 4093 – 2

I. Peretti, Paola

II. Calangea, Diana (trad.)

PRIMA PARTE

Șaptezeci de metri

PRIMA PARTE

Şapte zeci de metri

1 întunericul

Toţi copiii se tem de întuneric.

Întunericul este o cameră fără uşi şi fără ferestre, cu monştri care te prind şi te mănâncă în tăcere.

Însă mie nu mi-e frică de întuneric: întunericul îl am înăuntru.

Nu inventez. Dacă aş inventa, mama nu mi-ar mai cumpăra fursecuri cu cremă la mijloc, date prin lichior, şi nu m-ar lăsa să le mănânc înainte de cină. Dacă totul ar fi în ordine, tata nu s-ar ascunde în baie aşa cum face când îl sună proprietâreasa, pentru că, atunci când sună ea, sunt întotdeauna veşti proaste.

— Nu-ţi face griji! spune mama în timp ce spală farfuriile de la cină. Du-te să te joci în camera ta şi nu te gândi la nimic!

Eu rămân puţin în pragul uşii de la bucătărie, încercând prin forţa gândului s-o fac să se întoarcă spre mine, dar nu funcţionează niciodată. Aşa că acum sunt aici, în camera mea, cu Optimus Turcaret în braţe, motanul meu cenuşiu cu maro, cu un nod în capătul cozii. Lui nu-i pasă că e tras în sus, răsturnat pe covor sau alergat cu peria de la baie. E un pisoi, zice tata, iar pisoii sunt oportunişti. Poate înseamnă că-i place să-i acorzi atenţie. Mie mi-e de-ajuns să fie disponibil când am o problemă şi simt nevoia să strâng în braţe ceva cald şi moale. Ca acum.

Ştiu că e ceva în neregulă. Nu sunt decât în clasa a patra, dar înţeleg totul. Logodnica vărului meu spune că am al treilea ochi. E indiancă şi are o bulină pictată în mijlocul frunţii. Îmi face plăcere că cineva poate crede asta, dar pentru mine ar fi suficient să fie buni măcar cei doi ochi pe care-i am deja.

Din când în când, aşa, ca acum, îmi vine să plâng. Iar ochelarii mi se aburesc întotdeauna când sunt pe punctul de a plânge. Mi-i scot – aşa măcar se usucă, şi-mi trece şi urma roşie de pe nas. Îi port din clasa întâi. Pe-ăştia galbeni cu strasuri i-am cumpărat în decembrie şi îmi plac foarte mult. Mi-i pun la loc în faţa oglinzii. Fără ochelari

văd totul ca într-un nor, ca atunci când fac duş cu multă apă caldă. Norişorul meu se numeşte norişorul Stargardt, sau cel puţin aşa mi-au spus părinţii mei, care cred că au auzit la spital. Pe telefonul cu *taciscrin* al lui tati, care are şi internet, scrie că domnul Stargardt era un oftalmolog german care a trăit acum o sută de ani: el e cel care a descoperit ce se întâmplă în ochii mei. El a înţeles şi că cine are norişorul ăsta începe să vadă pete negre în faţa lucrurilor şi a persoanelor, iar petele astea se fac mai mari şi apoi gigantice, aşa că oricine are petele trebuie să se apropie din ce în ce mai mult de lucruri ca să vadă mai bine. Internetul spune: „Maladia afectează în medie o persoană din zece mii" Mama zice că Dumnezeu a ales persoanele speciale, dar, când mă gândesc la asta, eu nu mă simt norocoasă.

2

Lucruri la care ţin foarte mult (pe care nu la noi mai putea face)

Mă văd în oglindă de la trei paşi distanţă.

Însă distanţa mea se scurtează: anul trecut mă vedeam de la cinci paşi.

În faţa oglinzii mângâi capul lui Optimus Turcaret şi-mi aranjez şi părul, dacă tot sunt aici. În perioada asta, mamei îi place să-mi facă codiţe, şi ferească Sfântu' să le desfac! îi plac atât de mult, încât mi le lasă şi când dorm. Tata vâră capul pe uşă şi-mi spune să mă „bag în pijamale" şi să mă spăl pe dinţi. Eu îi spun că da, dar apoi mă opresc întotdeauna la fereastră o grămadă de timp înainte să-l ascult. De la fereastra camerei mele se vede o bucată de cer negru. Îmi place să stau la geam şi să mă uit afară în serile de toamnă ca aceasta, pentru că nu e frig şi se văd luna şi Steaua Polară care strălucesc puternic. Mama spune că sunt felinarul şi chibritul lui Iisus. Pe mine mă interesează mai mult să verific că încă sunt acolo în fiecare seară.

Înainte să mă culc, tata vine să-mi citească o poveste. Acum suntem la jumătatea lui *Robin Hood*, care mă face să visez o grămadă de păduri şi săgeţi.

Apoi vine de obicei şi mama, care-mi aranjează cozile pe pernă în jurul feţei şi-mi spune noapte bună cu suflarea mirosind a îngheţată de mentă.

Însă în seara asta intră amândoi odată şi se aşază de-o parte şi de cealaltă a patului meu. Îmi spun că şi-au dat seama că văd un pic mai puţin decât înainte, aşa că s-au hotărât să mă trimită la un consult foarte special, săptămâna viitoare. Nu-mi place să lipsesc de la şcoală, pentru că pierd informaţii importante (cât timp a durat construcţia piramidelor?) şi bârfe (e adevărat că Gianluca şi Chiara dintr-a I V-a C sunt din nou împreună?). Dar în faţa părinţilor tac chitic, îi aştept să iasă şi să stingă lumina mare, apoi aprind veioza de pe noptieră şi-mi trec degetele peste marginea cărţilor pe care le ţin deasupra patului, pe o etajeră. Iau un caieţel cu colţul îndoit.

Îl aşez pe pernă. Pe copertă are o etichetă pe care scrie:

LISTA MAFALDEI

Acest caiet este mica mea agendă personală. Pe prima pagină apare o dată:

14 septembrie

Era acum trei ani şi unsprezece zile. Dedesubt scrie:

Lucruri la care ţin foarte mult

(*pe care nu le voi mai putea face*)

Nu e o listă prea lungă. Să fiu sinceră, sunt doar trei pagini, iar la începutul primei scrie:

Să *mtmăr toate stelele* care se văd noaptea.

Să conduc un *sttbmetrm*:

Să transmit semnale luminoase de noapte bună la fereastră.

Cod roşu. Ochelari aburiţi.

Bunica locuia chiar peste drum de noi, în casa roşie cu perdeluţe din dantelă unde acum stă un cuplu care nu salută niciodată şi care a schimbat şi perdelele. Bunica era mama tatii, avea bucle la fel ca el şi ca mine, doar că erau albe, şi-mi trimitea mereu semnale luminoase cu lanterna înainte de a merge la culcare. Un semnal scurt însemna „te chem” Două semnale, „noapte bună” Trei semnale”, şi „eu

pe tine” Dar asta se întâmpla înainte, când încă mă puteam vedea în oglindă de la o distanţă de nouă paşi.

Pagina a doua n-o arăt nimănui, nici măcar lui Optimo Turcaret, pentru că e foarte-foarte secretă şi, de fapt, pe ea scriu numai cifrat.

Pe pagina a treia scrie:

Să joc fotbal cu băieţii.

Să inventez trasee pe trotuar din care, dacă păşeşti în afară, cazi în lavă şi mori.

Să fac întrecere de aruncat la coş cu ghemotoace de hârtie.

Să mă caţăr în cireşul de la şcoală.

În cireşul de la şcoală m-am urcat de o grămadă de ori, încă din prima zi în primară. E copacul meu. Niciun alt copil nu reuşeşte să se suie atât de sus ca mine. De când eram mică îi mângâiam trunchiul, îl îmbrăţişam… era prietenul meu.

În cireşul de la şcoală l-am găsit pe Optimus Turcaret. Era speriat de moarte şi cenuşiu cu maro ca acum, dar mai urât. Era atât de micuţ, încât am reuşit să-l duc acasă în buzunarul şorţului de şcoală, şi abia când l-am scos şi l-am aşezat pe masa din bucătărie părinţii mei şi-au dat seama că era un pisoi foarte mic. Încă nu se numea Optimus Turcaret, nu avea nume, dar, la scurtă vreme după ce venise să stea la noi şi a început să mă urmărească peste tot, chiar şi la şcoală, tata mi-a făcut cadou cartea lui preferată, *Baronul din copaci*, şi mi-a citit seara, înainte de culcare. Aşa i-am cunoscut pe Cosimo, un băiat mai mare ca mine, dar mărunţel, care trăia într-o epocă plină de oameni cu peruci, care voiau să-l silească să facă tot felul de lucruri superplictisitoare şi să mănânce feluri de mâncare greţoase, şi pe basetul care avea două nume1, şi am hotărât că Optimus Turcaret chiar avea faţă de Optimus Turcaret, chiar dacă pisoiul nostru nu avea doi stăpâni, ca basetul, care se numea Optimus Maximus când stătea cu Cosimo şi Turcaret când s-a întors adevărata lui stăpână, Viola.

Personajul meu preferat din carte e Cosimo: îmi

place foarte tare că urcă să trăiască în copaci şi că nu se mai dă jos de acolo, pentru că vrea să fie liber. Eu n-aş putea să fiu aşa curajoasă. Într-o zi am încercat să construiesc o căsuţă în copac din hârtie igienică, dar a început să plouă, şi pereţii i s-au stricat. Însă ce-mi plăcea cel mai mult era să iau cu mine o revistă cu benzi desenate şi s-o citesc în copac, aşezată acolo unde se bifurca o creangă. Încă vedeam foarte bine.

Începând din clasa întâi, fac în fiecare an control la ochi cu picăturile care ard. Doctorii mei le numesc „controale de rutină" însă cred că vizita la medic foarte specială de săptămâna viitoare va fi puţin altfel, pentru că flăcăruia mea, cea pe care o am în ochi, se stinge foarte repede. Foarte, foarte, foarte repede. Mi-a explicat doctoriţa oftalmolog, care nu este din Germania precum domnul Stargardt şi nu a descoperit nimic, dar care îmi dă întotdeauna un creion cu

Eroul romanului *Baronul din copaci* de Italo Calvino (1923 – 1985), Cosimo, alege să-şi petreacă toată viaţa în copaci. La un moment dat găseşte un baset fără stăpân, pe care-l botează, ironic, Optimus Maximus („cel mai bun şi mai puternic", în latină – aşa era numit Jupiter, zeul suprem al romanilor). Câinele se dovedeşte însă a fi fost al unui alt personaj, care-l numise iniţial Turcaret (după eroul unei piese a dramaturgului francez Alain Lesage). Pentru pisoiul ei, Mafalda combină cele două nume, (n. red.) gumă colorată la capăt. Mi-a spus că, la unii, luminiţa se stinge când sunt bătrâni, la alţii mai devreme. La mine se va stinge, de tot de tot, cât sunt încă mică.

Voi rămâne pe întuneric, mi-a spus.

Dar acum nu vreau să mă gândesc la asta, acum vreau doar să visez pădurile şi săgeţile lui Robin Hood.

Îmi închid carneţelul şi sting lumina.

Cosimo, îmi dai o mână de ajutor?

Tu chiar că poţi să faci orice şi eşti bun. Ştiu pentru că în carte îi citeai poveşti tâlharului, chiar dacă el provocase o grămadă de necazuri, i le citeai printre gratiile închisorii până în ziua condamnării la moarte,

gândeşte-te şi tu, dar mie? *Cine mi le citeşte*?

Cine o să-mi citească poveştile când o să rămân în întuneric, iar mama şi tata o să fie la lucru?

Dacă nici măcar tu, care eşti prietenul copacilor la fel ca mine, nu-mi dai o mână de ajutor, să ştii că n-o să mai vorbesc cu tine. Ba mai rău, n-o să mă mai gândesc *la tine. Trebuie să găseşti o metodă să mă ajuţi, chiar şi o metodă secretă, nu e nevoie să-mi spui, e de-ajuns s-o găseşti, altfel, cu gândul, o să fac să-ţi dispară crengile de sub fund şi ai să cazi în lavă, unde sunt crocodili, sau pe pământ, ceea ce pentru tine e mai rău, pentru că ai jurat să nu cobori niciodată din copaci.*

Estella spune mereu că putem să ne descurcăm singure, că n-avem nevoie de nimic. Ştii, de fapt, eu am nevoie de ceva foarte important. Îmi promiţi, Cosimo? *Mă ajuţi*?

3

Joaca de-a amazoana

Ideea cu lista mi-a dat-o Estella acum trei ani şi unsprezece zile, când a venit din România ca să fie femeie de serviciu la şcoala mea.

Eram în curte, în cireş, clopoţelul suna, iar eu nu reuşeam să cobor.

— Nu poţi să coboare, aşa-i?

M-am uitat în jos din copac, mijind ochii, şi am dat la o parte o creangă cu multe frunze galbene. Lângă trunchi, cu braţele încrucişate, era o femeie de serviciu pe care n-o mai văzusem niciodată la şcoală. Era înaltă, cu părul întunecat şi, chiar dacă nu vedeam prea bine ce culoare aveau ochii ei, mi se păreau mari, negri-negri, şi aproape că mă speriau puţin.

— Atunci, eu ajută. Apoi merge în clasă.

Probabil că era străină. Am rămas nemişcată în copac. Mi-era prea teamă să nu cad.

— Pune picior acolo.

Femeia de serviciu cu ochi înspăimântători îmi arăta un ciot care ieşea în afară, aproape, sub mine. Eu mă ţineam strâns de creanga pe care stăteam.

Am încercat să întind un picior, dar am alunecat, şi scoarţa a crăpat sub greutatea mea. Am revenit imediat la poziţia iniţială.

— Nu cobor.

— Şi rămâne acolo toată viaţă?

— Da.

— Atunci, pa!

Femeia de serviciu a făcut un pas spre şcoală. Sub picioarele ei s-a auzit un pârâit, iar ea s-a aplecat şi a ridicat o pereche de ochelari de pe jos. Fuseseră între frunze.

— Şi asta? E al tău?

— Sunt ochelarii mei. Mi-au căzut în timp ce mă căţăram. Şi acum nu mai pot să cobor!

— Nu plânge! Nu e nevoie. Doamna cu ochii negri-negri se întorsese sub creanga mea. Ştie, şi eu în România urcasem mereu în copaci. Îmi plăcea să joc sus, la înălţime.

Mi-am tras nasul şi am întrebat-o ce fel de jocuri erau.

— Mă jucam de-a… cum se spune… amazoana. Ştii ce e amazoana?

— Nu. Ce e?

— E o războinica pe cal, ca bărbatul. Care nu se teme să coboară din pom.

— Dar ea nu are nevoie de ochelari.

— Nu. E foarte puternică. Nu e frică de nimica. Îşi taie bucată de sân ca să ţine lancea.

— O bucată de sân?

— Da. Bunica bunicii bunicii mele era de familie amazoană, cu mult vreme în spate.

— Nu e adevărat.

— Ba dacă e adevărat.

Doamna cu ochii negri care mă înspăimântau şi-a suflecat repede mânecile cămăşii, apoi a început să se suie în copac. Eu strângeam tare creanga mea în braţe. Când a ajuns aproape, s-a aşezat lângă mine ca şi cum ar fi stat pe un cal.

— Văzut? Amazoană.

— Dar cum mai facem să coborâm?

Mi-a scos ochelarii din buzunarul cămăşii şi mi i-a dat. Mi i-am pus imediat. Erau murdari de pământ şi un pic strâmbi, dar vedeam mai bine cu ei.

— Acum tu vine după mine, a zis femeia de serviciu cu ochii mari.

De aproape am văzut şi că era dată cu un ruj roz foarte aprins. A început să coboare rapid aşa cum se suise.

— Aşteaptă!

— Ce?

— Eu nu vreau să cobor.

— Dar de ce, sfinte Domnule? Vino jos, eu trebuie muncesc!

Îmi părea rău că o făceam să piardă timpul. Fusese bună că-mi adusese ochelarii, dar nu voiam să cobor pentru că, în ajun, doctoriţa Olga îmi spusese că aveam ceva urât la ochi şi eram înspăimântată.

Preferam să stau acolo, aşa nu mi se întâmpla nimic.

I-am spus doamnei. I-am povestit şi că nu vedeam prea bine şi că avea să fie şi mai rău. I-am spus că nu voiam să nu mă mai pot căţăra în copac. Ea avea ochi enormi, pictaţi cu tuş negru.

— Dacă nu mai poţi facere lucruri, trebuie scrie listă. Aşa eşti sigur că nu pierde niciunul.

— O listă?

— Sigur. Listă. Şi eu făcut listă, cu ani în spate.

— Şi tu vedeai rău?

— Nu.

— Atunci, ce aveai?

Doamna a pufnit şi şi-a reluat coborârea din copac.

— Aveam problemă mai puţin decât acum, ce te pasă?

Am urmat-o încet-încet, mişcându-mă pe creanga mea. Nu-mi plăcea ce-mi spusese, dar eram curioasă.

— Şi ce scria în lista ta?

— Coboare, ţi-arat. Cum te cheamă?

— Mafalda. Pe tine?

— Estella.

Estella a sărit de pe creanga cea mai joasă a cireşului şi s-a întors spre mine. Am ajuns şi eu la o creangă de mai de jos şi am sărit. Ea m-a prins din zbor şi m-a aşezat pe pământ. Apoi a pornit-o spre intrarea în şcoală, dar mai întâi mi-a făcut semn cu mâna s-o urmez.

— Estella nu zice minciune. Doar adevăr. Mergem să vedemo lista lui Estella.

Acum o văd pe Estella în fiecare zi la şcoală.

Când ajung, la opt fără zece, ea mă aşteaptă în prag şi-mi face semnalul ei secret, care nu e chiar aşa de secret, fiindcă îl aud toţi: e un fluierat atât de puternic, încât îţi sparge timpanul, şi doar ea ştie să-l facă cu degetele în gură. Eu îl aud de departe-departe şi fug către ea.

Însă mai întâi mă opresc să salut cireşul. De pe strada pe care merg în fiecare zi cu tata reuşesc să-l văd de departe (nu prea departe). În realitate, în faţa mea e doar un norişor colorat, dar eu ştiu că e copacul, adică ar fi părul lui dacă ar fi un uriaş bun, aşa cum mi-l imaginez eu. Bunica zicea că în trunchiul copacilor locuieşte întotdeauna un uriaş, care e spiritul copacului şi care se mută în alt trunchi atunci când îi tai copacul. Şi în grădina bunicii era un cireş. Când eram mică mă suiam în el şi o ajutam pe bunica să culeagă cireşele coapte. Nici măcar n-aveam nevoie de ochelari.

Cu cireşele din pomul bunicii făceam imediat o prăjitură, dar şi marmeladă pentru iarnă. Însă apoi a trebuit să tăiem cireşul pentru că era bolnav de păduchi, chiar dacă, după părerea mea, ar fi fost de ajuns să-i tăiem frunzele. Nouă, când avem păduchi la şcoală, doar ne scurtează părul, nu ne omoară.

Când i-au tăiat trunchiul, eu am hotărât că uriaşul s-a dus să trăiască în cireşul de la şcoală şi a luat cu el şi spiritul bunicii. Ar fi haios să număr câţi paşi sunt între locul din care reuşesc să-mi văd cireşul şi locul unde se află. Aşa, aş şti cât de aproape sunt de bunica. Mă forţez cu ochii foarte mijiţi şi, în sfârşit, iată-l: o pată roşie, galbenă şi portocalie precum perucile clovnilor – neclară,

dar e acolo. Şi lângă şcoală, care e un nor albastru. Mă apuc imediat să număr: unu, doi, trei…

— Hai, Mafalda, dacă mergi aşa, întârziem.

Tata mă trage uşor de mână.

— Tată, cât are un pas de-ai mei?

Tata nu s-a oprit din mers.

— Hm, nu ştiu… Să aibă jumătate de metru, cam aşa. Eşti destul de înaltă pentru vârsta ta.

Număr mai departe. Număr treizeci de paşi şi aud fluierul Estellei. Treizeci şi cinci, treizeci şi şase… Patruzeci, cincizeci, o sută… Ajungem la poarta şcolii. Ea vine să mă întâmpine, îl salută pe tata şi mă însoţeşte înăuntru. Eu ridic o frunză din apropierea copacului. E umedă, galbenă pe faţă şi maro pe spate. Are o formă absolut perfectă şi miroase a pământ. Ca atunci când grădinăream cu bunica. O pun în buzunar.

Am făcut o sută patruzeci de paşi ca să ajung la cireş. Şaptezeci de metri.

PARTEA A DOUA

Șaizeci de metri

PARTEA A DOUA
Şaizeci de metri

4 Partea din mijlocul ochiului

A doua pagină din a doua mea listă este cea mai importantă pentru mine şi, pentru că e supersecretă, am ascuns-o în mijlocul celorlalte două, astfel că, dacă îmi fură cineva carneţelul personal şi citeşte prima pagină, se gândeşte imediat că nu e nimic special scris acolo.

Să fiu sinceră, şi prima, şi a treia pagină sunt importante pentru mine, dar mai mult a doua, pentru că acolo am scris lucruri pe care nu le-aş spune niciodată nimănui. M-am gândit la acest mic truc pentru că şi *Şerlocholms* îl foloseşte adesea pentru chestii secrete.

Peste puţin timp trebuie să plec la doctoriţa Olga. O aştept pe mama să termine cu machiajul şi mă prefac că-l mângâi pe Optimus Turcaret pe balcon. De fapt, mă uit pe ascuns la a doua pagină a listei. Estella mi-a spus să n-o

fac, pentru că ceea ce scriu aici ori las în urmă, ori port cu mine şi cu asta, basta. N-am înţeles prea bine ce vrea să spună. Am hotărât ca, până când o să fiu sigură-sigură că am înţeles, dacă am chef, să citesc a doua pagină.

Aud tocurile mamei apropiindu-se. Îşi pune mereu pantofii cu toc când merge la doctor. Închid brusc carnetul şi îl ascund sub scaunul pliant.

— Eşti gata? Mergem?

O să mă gândesc altă dată la ce voia să spună Estella. Spune atât de multe, încât cred că o să rămân în întuneric înainte să înţeleg sensul vorbelor ei.

Doctoriţa Olga are ochii verzi, mi se pare.

Se aşază la birou şi-mi dăruieşte un creion cu gumă în formă de dinozaur.

— N-aveţi unul cu zeii egipteni? o întreb.

Mama, aşezată lângă mine, îmi dă un cot. E şi tata, cu un sacou frumos peste salopeta de la serviciu. A ieşit în pauza de masă, dar astăzi trebuie să stea cu noi la spital pentru că au sosit rezultatele analizelor mele. Doctoriţa răspunde că va face rost de creioane cu zeii egipteni, în caz că o să-i mai ceară şi alţi copii. Apoi devine extrem de serioasă.

— Domnilor, situaţia nu e bună. În ultimele luni, retina Mafaldei s-a subţiat rapid, până la limita maximă pe care o poate tolera ţesutul. Macula…

— Partea din mijlocul ochiului, intervin eu, pentru ca mama şi tata să înţeleagă mai bine. Am studiat-o la şcoală.

— Chiar ea. Macula Mafaldei este compromisă, după cum confirmă testele efectuate.

Nu sunt sigură ce spune, dar încep să mă gândesc că aş fi putut să mă forţez mai tare când am făcut testul, n-am stat chiar nemişcatănemişcată când mi-au pus firele în ochi, iar în timpul testului cu punctul roşu am şi adormit! Mă pregătesc să-i spun doctoriţei, dar ea continuă să vorbească cu o voce atât de joasă, încât trebuie să-mi îndrept o ureche întreagă spre gura ei ca s-o aud.

— Rapiditatea cu care a progresat boala nu ne dă speranţe prea mari. Prognosticul optimist…

— Cât? întreabă tata cu vocea şi mai joasă, aşa cum nu l-am auzit niciodată.

— Prognosticul optimist – şase luni.

Mama şi tata se cocoşează pe scaune aşa cum se dezumflă nişte baloane găurite. Eu, în schimb, mă apropii de birou şi-o întreb pe doctoriţa Olga:

— Şase luni înainte de ce?

Ea mă priveşte prin ochelarii cu lentile subţiri:

— Înainte ca tu să nu mai vezi, Mafalda.

— Atunci chiar o să rămân în întuneric?

Ea tace puţin. Apoi spune doar:

— Îmi pare rău.

Mi se aburesc ochelarii.

Anumite veşti ar trebui date mereu când ai un motan de îmbrăţişat prin preajmă.

5

Să am un prieten bun

Ne întoarcem de la vizita medicală, iar eu îl iau pe Optimus Turcaret şi îl folosesc pe post de pătură în timpul puiului meu obişnuit de somn cu vise.

Am început să trag un pui de somn cu vise anul trecut, când vărul meu Andrea s-a logodit cu Ravina, care m-a învăţat un lucru care se numeşte meditaţie, adică un mod de a face să vină visele frumoase chiar dacă eşti trist sau supărat şi nu ţi-e prea somn. Trebuie să stai în liniştelinişte şi să-ţi imaginezi interiorul corpului tău, care nu e o chestie grozavă la început, dar te obişnuieşti, şi, după o vreme, în loc să te gândeşti la sângele care-ţi curge prin vene şi spre creier, te trezeşti că nu te gândeşti la nimic. Sau, cel puţin, mie mi se întâmplă aşa. Zgomotele din casă îmi ating chipul ca nişte valuri de mângâieri, ca dangătul unor clopote din depărtare, şi sfârşesc adormind. Şi atunci vin visele.

În răgazul ăsta de somn am un vis minunat. Visez că mă caţăr în cireşul de la şcoală şi urc până pe creanga cea mai înaltă, sus-sus, în vârf. De acolo pot vedea toată ţara, ba nu, toată lumea. Apoi deschid braţele şi îmi iau zborul, şi ajung până pe acoperişul şcolii, ba şi mai sus. Iar la

sfârşit plec de tot. Zbor până la lună şi la Steaua Polară, dar văd bine şi celelalte stele, şi joc fotbal cu bunica pe post de portar.

Chiara a venit să se joace cu mine, dar nu fotbal. A chemat-o mama. Eu aş fi vrut să stau singură. Învăţ să citesc cu punctuleţele *brai*, iar cartea pe care mi-a dat-o Estella ca să mă antrenez e foarte frumoasă şi un pic ciudată. Se numeşte *Micul prinţ*. Estella a cumpărat-o de pe Amazon. Însă Chiara este prietena mea de la grădiniţă şi nu pot să mă port ca şi cum n-ar fi aici. De fapt, n-a mai venit de mult să ne jucăm acasă la mine, şi nici ea nu m-a mai invitat la ea. Ultima oară a fost de ziua ei, în iunie, şi apoi am plecat amândouă în vacanţă.

Ascund alfabetul cu punctuleţe când o văd. Dar ea observă şi mă întreabă imediat ce fac.

— Nimic, îi răspund.

Nu ştiu de ce, dar prefer să nu mă vadă citind cu punctuleţele *brai*. Mă simt proastă. Îi propun să mergem în camera mea să ne jucăm de-a restaurantul, pentru că ştiu că-i place să gătească şi se uită mereu la *Mastărşef*. Aranjăm o măsuţă cu farfuriuţe şi tacâmuri din plastic. Paharele de jucărie nu le mai găsesc, aşa că ne ducem să umplem două pahare adevărate cu apă adevărată. Chiara joacă rolul cameristei şi al bucătarului, eu, pe al clientului. Mă prefac că mă uit în meniu şi aleg numai feluri de mâncare foarte complicate. Chiara se distrează notându-le pe mână, apoi le repetă (pe toate greşit) bucătarului care e în bucătărie, adică în şifonierul meu deschis, şi apoi se preface că găteşte. Îmi place jocul de-a restaurantul, dar nu prea tare, aşa că după trei reprize ale aceleiaşi scene îi propun să ne jucăm de-a soţul şi soţia care ies la cină în oraş, ca să mai schimbăm un pic. Ne luăm rămas-bun de la Optimus Turcaret care rămâne acasă cu bona, adică păpuşa mea Megghi, şi ne aşezăm la masa noastră. Imediat ne vine în minte amândurora (uneori aşa li se întâmplă celor mai bune prietene) să amestecăm ingrediente pentru cocteiluri şi ne învârtim prin casă căutând lucruri scârboase pe care să le punem înăuntru.

Pământ din ghivecele de flori, sare şi piper, un puf din parfumul tatii şi un pic dintr-un baton de lipici care pare salivă de melc. Amestecăm totul cu o furculiţă şi ne întoarcem la măsuţă.

Apoi Chiara zice:

— Să ciocnim!

Îşi ridică paharul plin cu o chestie gălbejită şi se preface că bea. Eu întind o mână spre al meu, care se află chiar în stânga mea, cred. Dar mi se întunecă vederea şi, în loc să apuc paharul, îl răstorn cu o mişcare prea rapidă peste Chiara, care începe să urle fiindcă şi-a udat colanţii cu chestia aia scârboasă, întunericul se umple de păianjeni strălucitori, nu văd nimic, simt doar paharul învârtindu-se şi apoi aud zgomot de sticlă spartă la picioare. Mama intră grăbită, întrebând ce s-a întâmplat.

Chiara ţine morţiş să se întoarcă acasă, chiar dacă nu e decât ora patru. O aud pe mama ei, care a lăsat cafeaua deoparte şi vorbeşte cu ea pe hol. U-şor-uşor, pata întunecată din ochiul meu stâng dispare, dar de-acum Chiara şi mama ei sunt deja la uşă, cu cheile de la maşină în mână.

— Ne vedem mâine la şcoală, îi spun, scoţând capul pe hol.

Ea nu-mi spune decât „pa” în loc de răspuns şi iese. Mama închide uşa şi se apropie de mine cu o cârpă udă în mână.

— Ai chef de o chiflă cu ciocolată?

Bunica mi-ar fi făcut-o cu marmeladă.

Mă întorc în camera mea şi reiau lectura *Micului prinţ*. De fapt, mă prefac. Mama se întoarce în bucătărie, încet-încet, aşa că pot să-mi scot carneţelul. îl deschid la a doua pagină, cea foarte secretă, şi tai cu carioca neagră „Să am un prieten bun”.

G

Şi el are îmi place micul prinţ, dar personajul care-mi place *cel mai-cel mai* mult este Cosimo, copilul care era şi baron şi care trăia în copaci pentru că era supărat pe familia lui. Cartea asta este preferata tatii pentru că i-a

dat-o în dar bunica pe când el mergea la liceul cu profil real. Ea spunea chiar că-l cunoştea pe scriitor, că erau prieteni atât de buni, încât aproape că-l *iubea*. Eu nu înţeleg prea bine lucrul ăsta. După părerea mea, doi oameni ori sunt prieteni, ori se iubesc, pentru că, dacă există două cuvinte diferite pentru a spune ceva, acel ceva nu poate fi chiar acelaşi-acelaşi lucru. Bunica spune că şi cărţile se citesc împreună cu prietenii, aşa cum făcea Cosimo cu tâlharul, poftim, iar eu sunt sigură că şi eu, şi Cosimo am fi putut să citim multe cărţi împreună, dacă ne-am fi cunoscut.

Suntem în doi noiembrie şi nu merg la şcoală.

Merg împreună cu mama şi tata la cimitir la bunica şi la alte rude pe care nu le cunosc.

Îmi place cimitirul pentru că are pe jos pavele albe şi negre, ca la şah, iar eu mă joc mereu sărind pe ele. Însă anul trecut am făcut din greşeală o doamnă să se împiedice, şi ai mei mi-au spus să încetez. Aşa că acum mă plictisesc foarte tare la cimitir. Piatra de pe mormântul bunicii e urâtă, are deasupra un îngeraş cu o faţă cam prostuţă, iar ea nu credea în îngeri, chiar dacă mie-mi spunea mereu „îngeraşule”.

Dar azi nişte copii joacă fotbal pe esplanada din faţa cimitirului. Unii dintre ei sunt colegi din clasa mea. Este şi unul mai mare care deranjează mereu ora şi se bate cu toţi la şcoală. îl recunosc după geaca albastră cu numele imprimat pe spate. Filippo. E singurul care are geaca aşa. Cine ştie de unde a cumpărat-o.

E şi Chiara, care s-a aşezat pe micul zid din jurul parcării. O întreb pe mama dacă pot rămâne cu ei în timp ce ea şi tata discută cu ceilalţi părinţi.

— Bine, dar să nu te îndepărtezi.

Mereu îmi spune aşa. Unde crede că aş putea să mă duc?

Mă apropii de Chiara, care stă de vorbă cu o altă fată dintr-a patra. Mă salută, dar apoi se întorc repede la conversaţia lor. Oricum pe mine mă interesează mai mult fotbalul. Într-a doua am făcut un an antrenamente într-o

echipă mixtă. Eram portar. Apoi nu m-am mai dus pentru că mi-au spart ochelarii cu mingea. Dar eu aş vrea să mai joc pe ascuns.

Băieţii formează echipele. Nu reuşesc să-i număr, pentru că de la depărtare mă încurc puţin, dar îl aud pe Marco, unul dintre colegii mei, care spune că trebuie să plece. Părinţii lui au terminat cu cimitirul. Eu aud mereu toate cuvintele, chiar şi de departe, şi la fel şi zgomotele. Când trece ambulanţa, o aud înaintea tuturor, la şcoală, acasă şi în orice alt loc. Olga, doctoriţa mea, spune că mi s-a dezvoltat auzul pentru că nu văd bine. Dar nici măcar gândindu-mă la asta nu mă simt prea norocoasă.

Însă, dacă Marco pleacă acasă, pot juca eu. Mă apropii de grupul de băieţi şi întreb dacă pot să-l înlocuiesc.

Filippo mă priveşte peste ochelari. Poartă şi el, dar nu-mi dădusem niciodată seama pentru că sunt din cei transparenţi.

— În niciun caz. Eşti fată. Nu ştii să joci.

— Nu-i adevărat. Am fost un an portar. Întreabă-l pe el!

Arăt spre un alt coleg din clasa mea, Kevin. Ceilalţi se uită la el.

— Da, e adevărat, era cu mine în echipă. Dar… nu ştiu…

Cred că îi e frică să nu greşesc şi să încasez un gol.

— Ştiu să şi plonjez, îi spun lui Filippo. Pune-mă în poartă!

El mă priveşte cu o expresie neîncrezătoare. Ceilalţi tac mâlc, în afară de unul care se plânge că sunt fată.

— Dacă nu vrei să joci, du-te acasă! îi aruncă Filippo, împingându-l.

Cel care s-a plâns se supără, dar rămâne. În timp ce ei se gândesc ce să facă, eu mă îndrept spre poartă, care e un loc de parcare pentru o maşină, încadrat de două geci făcute sul şi aşezate pe jos. Ceilalţi băieţi termină de făcut echipele, şi iubitul (sau fostul iubit) al Chiarei scoate un fluier din buzunarul blugilor, începem să jucăm.

Echipa noastră e mai bună, jucătorii ei sunt mereu grupaţi lângă poarta adversă încercând să dea gol. Însă, pe neaşteptate, unul dintre ceilalţi ia mingea şi vine spre mine, cu toţi ceilalţi ţipând în jurul lui. Ca să fiu mai sigură, ies. Şutul e foarte slab, dar aproape că pierd mingea pentru că am văzut-o un pic cam târziu, îmi scapă printre mâini şi, dacă ajunge în poartă, ăştia mă omoară. Dar reuşesc s-o opresc şi şutez imediat.

Filippo trişează. Loveşte cu piciorul şi cu cotul şi nu pasează niciodată mingea coechipierilor lui. Îmi dau seama de asta pentru că, atunci când trece el, ceilalţi sfârşesc pe jos sau urlă „fault!”. Dar unul dintre colegii mei sare pe el şi, după un moment de confuzie, înţeleg că Kevin a dat gol, pentru că ai noştri ţipă şi aleargă pe tot terenul cu tricoul peste cap precum fotbaliştii adevăraţi. Fac şi eu la fel. Mi se agaţă-n ochelari, dar ce mai contează?

Jocul se reia însă repede, şi nici nu apuc să mă aşez în poartă, că Filippo apare în viteză cu mingea la picior şi nu sunt decât eu să apăr poarta. Mă trec toate transpiraţiile, iar ochelarii încep să mi se aburească. Nu plâng, doar mi-e cald, dar nu reuşesc să văd bine ce se întâmplă. Mă pregătesc să parez şutul. Într-o clipă îl văd pe Filippo pregătindu-se să tragă la poartă fără să se oprească din alergare, apoi o lovitură puternică mă ia prin surprindere în umărul stâng şi simt cum mingea sare lângă mine. Încerc să nu mă gândesc la durere şi s-o prind cu mâinile, dar văd doar ceva alb care pluteşte între mine şi poartă, îl ating. Ceilalţi încep să urle „autogol!” şi sărbătoresc alergând cum făcuserăm noi înainte.

Colegii mei de echipă se apropie furioşi, vorbesc toţi odată, iar eu… mingea aia chiar n-am văzut-o venind. Poate e mai bine să nu mai joc. Îmi ridic geaca pe care o lăsasem pe jos lângă celelalte şi mă duc spre maşina părinţilor mei, dacă-mi amintesc unde e. Nu încearcă nimeni să mă oprească. N-o salut nici măcar pe Chiara. În spatele meu îl aud pe Filippo care le spune tuturor:

— Hai, s-o luăm de la început! Cine vrea să stea în poartă?

Cosimo, de ce nu-mi dai o mână de ajutor?

Îţi plăcea să te joci cu ceilalţi copii din Ombrosa, chiar dacă în realitate erau nişte mici tâlhari, iar tu ţineai mereu de şase, de-acolo de sus, dintre crengi. Vezi, toţi au un prieten care-i ajută, în schimb eu nu-l am decât pe Optimus Turcaret, care nu poate vorbi şi mi se pare că joacă foarte prostfotbal. Trebuie să mă ajuţi pentru că tu ai banda de hoţi-copii, şi pe Viola, şi un frate, iar eu nu, şi, dacă nu mă ajuţi, îţi fac fratele să dispară din carte, cu forţa gândului, şi-l fac să se nască la mine, chiar dacă nu ştiu cum faci să ţi se nască un frate.

Dacă mă gândesc mai bine, tu nu eşti unde e şi bunica mea? *Care a venit să stea în copacul cu uriaşul când i-au tăiat cireşul din grădină*? *Aşa că acum ai şi o bunică cu care să-ţi petreci timpul, deci, ştii ceva*? *Trebuie să-i spui să-mi trimită un semnal, o lumină, ceva. Ceva frumos. Altfel n-o să cred că e acolo şi că într-adevăr încercaţi să mă ajutaţi.*

Cosimo, nu-i aşa că-mi dai o mână de ajutor?

7

Să joc fotbal cu băieţii

— Ce aibi?

Estella a învăţat foarte bine limba noastră, dar uneori mai greşeşte câte un cuvânt. Mă priveşte din cămăruţa îngrijitorilor, cea din holul de la intrarea în şcoală, iar pentru o clipă ochii ei mă înspăimântă din nou.

— Nimic. De ce?

— Zici că ţi-a murit pisica.

— Optimus Turcaret e foarte bine, mulţumesc.

Estella nu se înţelege cu Optimus Turcaret pentru că e convinsă că-şi face nevoile în grădina de legume plantate pentru proiectul bio, când vine să mă aştepte la ieşirea din şcoală. Dar, chiar dacă nu-i place pisica mea, îşi dă mereu seama când ceva nu e în regulă. Şi ea are al treilea ochi.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Intru în cămăruţă, mă aşez în scaunul cu roţi şi încep să mă învârt cu el împingându-mă cu picioarele.

— Nimic. Doar că fac o grămadă de prostii.

Estella mă dă jos de pe scaunul ei, se aşază în locul meu şi se apucă să scotocească în fundul unui sertar după croccantellele cu cartofi pe care le confiscă de la ceilalţi copii. Îmi întinde un pachet şi ronţăim un pic împreună.

— Tu mereu faci prostii, Mafalda. Aşa eşti tu.

Mă opresc pentru o clipă din mâncat şi mă uit la picioare.

— Nu. E pentru că nu văd.

Îmi pune un pătrăţel sub nas.

— Câte sunt?

— Unul.

— Atunci, vezi.

Le răstorn pe cele din care mâneam în coşul de gunoi de sub birou şi aproape că izbucnesc în plâns.

— Ce contează câte croccantelle văd?! Eu vreau să joc fotbal. Vreau să văd mingea când vine.

— Şi eu vreau să mă duc pe Lună mâine-dimineaţă.

Când face aşa, îmi vine să-i dau un pumn în nas. Dar apoi îmi zâmbeşte cu rujul ei fucsia, şi-mi vine şi mie să râd, pentru că mă gândesc că mâine ar putea să nu vină la şcoală şi să mă sune să-mi spună că e pe Lună.

Şi ea se opreşte din mâncat.

— Mafalda, nu ştii că nu e aşa de important să vezi un lucru sau altul?

— Cum să nu? E important să văd mingea dacă vreau să joc fotbal.

— E atât de important pentru tine să joci fotbal?

— Da, îmi doresc foarte mult.

— Atât de mult, încât mori dacă nu joci?

Mă gândesc puţin.

— Hm, poate nu chiar atât de mult.

— Atunci, nu e esenţial.

Estella aruncă ambalajul de croccantelle gol.

— Ce înseamnă esenţial?

Se şterge pe mâini cu un şerveţel din hârtie, apoi îşi ia geanta şi scoate din ea o cărticică. O răsfoieşte şi-mi face semn să mă apropii aşa cum face mereu, cu mâna care se deschide şi se închide în grabă. Mă duc în spatele

ei şi încerc să citesc, dar nu reuşesc. Pentru mine cuvintele din cărţi sunt prea mici, sunt furnicuţe negre şi nemişcate care nu vor să spună nimic.

— Cee?

Estella citeşte cu voce tare.

— „Rămâi cu bine! zise vulpea. Iată care-i secretul meu. E foarte simplu: doar cu inima vezi bine. Ochii nu pot să pătrundă esenţialul din lucruri”.

— E *Micul prinţ*!

— Exact. N-ai citit pe foaie, dar ai înţeles ce carte e.

— Dar ce legătură are cu mine? Eu nu ştiu ce e esenţial.

— Ştii ce era pentru micul prinţ?

— Cred că trandafirul lui.

— Şi putea să-l vadă?

— Nu, pentru că-l lăsase pe planeta lui.

Rămânem în linişte o vreme. Aştept să-mi explice mai bine. Dar nici vorbă. Estella se ridică în picioare, îmi pune mâinile pe umeri şi zice:

— Găseşte-ţi trandafirul, Mafalda! Ceea ce e esenţial pentru tine. Un lucru pe care-l poţi face şi fără ochi.

Mă întoarce spre hol şi mă împinge afară. Şi închide uşa cămăruţei. Aud prin vizor că începe să cânte o melodie de Marco Mengoni[1]. După asta înţeleg că trebuie să plec şi-mi dau seama că am întârziat foarte mult la ora de religie. Care e extrem de plictisitoare. Mulţumesc, Estella.

Când ajung aproape la capătul coridorului, o aud deschizând uşa şi zicând tare:

— Şi să nu mai aruncă niciodată mâncarea! Data viitoare o scoţi din gunoi şi o iei acasă pentru motanul tău urât!

„Un lucru pe care să-l pot face şi fără ochi” Sunt întinsă pe pat, cu carnetul meu deschis pe genunchi şi cu Optimus Turcaret încălzindu-mi picioarele. E greu. Nu poţi face aproape nimic fără ochi. La naiba! De ce m-am pricopsit tocmai eu cu norişorul Stargardt?

---

1 Compozitor și cântăreț italian (n. 1988), care a câștigat în 2013 Festivalul de la Sanremo cu melodia L’essenzialle^n.red}

Tai cu o linie cuvintele „Să joc fotbal cu băieţii”, arunc caietul sub pat şi sting lumina.

În dimineaţa asta cireşul are părul şaten cu şuviţe blonde, ca mama. Unu, doi, trei… treizeci, patruzeci, şaizeci…

O sută douăzeci de paşi.

Sunt şaizeci de metri între ochii mei şi cireş.

PARTEA A TREIA

Cincizeci de metri

PARTEA A TREIA
Cincizeci de metri

8 Sa nu fiu singura

Sunt foarte bună la jocul de-a baba-legată-la-ochi.

Ştiu că jocul nu se numeşte aşa, dar nu-mi place cuvântul ăla, „oarba”. Prefer „legată la ochi”, pentru că rămâi în beznă doar cât timp durează jocul. Mi-ar plăcea să visez că mă joc de-a baba-legată-la-ochi, să mă trezesc şi să descopăr că încă am eşarfa peste ochi, aşa aş putea s-o scot şi să văd din nou bine.

Ceilalţi copii nu vor niciodată să se joace cu mine de-a baba-legată-la-ochi, cred că-i păcălesc, pentru că reuşesc să-i prind chiar şi cu ochii acoperiţi. Chestia e că folosesc un truc: stau nemişcată în mijlocul lor şi ascult dacă se mişcă cineva. Aşa e foarte uşor să-l prinzi pe cel care s-a mişcat. Nu trebuie decât să mă duc repede spre locul de unde s-a auzit zgomotul. Şi nimeni nu se aşteaptă la asta. După câteva ture, ceilalţi se supără, spun că eu văd pe sub eşarfă şi încep să se joace cu cărţile de *Dragon bol*, iar la ăsta nu pot să păcălesc pe nimeni. Nici măcar să vreau, pentru că nu pot citi.

Aşadar, mă joc singură în grădină. Mama mă lasă să stau aici cât timp îşi face duş, dar trebuie să mă întorc în casă înainte să se şteargă. Mama se spală într-o viteză şi nu foloseşte nici măcar uscătorul de păr, ca să mă poată supraveghea repede-repede, aşa că nu pot sta aici decât opt sau nouă minute, cam aşa. I-am luat din dulap o eşarfă

foarte fină, închisă la culoare, aşa nu pot vedea prin ea nici măcar din greşeală, şi mi-am legat-o la ochi. Acum vreau să merg de la umbrarul cu unelte de grădinărit până la gardul din lemn din fundul curţii, fără să cad şi fără să întind braţele precum un zombi. Nu ştiu de ce mă joc aşa, dar am chef să încerc să merg cu ochii închişi. Primele dăţi mă speriam imediat şi-mi scoteam legătura de la ochi după doi paşi mici-mici. Acum însă merg liniştită. Când mergi cu ochii închişi te simţi ciudat, parcă înoţi printre frunzele lichide şi negre ale unui copac, iar crengile lui încearcă să te oprească, dar cu blândeţe, fără să-ţi sfâşie tricoul. Şi tu continui, simţindu-te în pericol, dar şi liniştită, singură, dar şi supravegheată de cineva despre care nu ştii cine e, şi nu e mama de la balcon.

Bunica spunea că nu ai cum să înţelegi lucrurile dacă nu le încerci. Aşa că încerc.

Ating uşor cu vârfurile degetelor tufele uscate de hortensie care se întind de-a lungul gardului ce împrejmuieşte curtea, le folosesc ca punct de reper ca să nu ajung în mijlocul grădinii. Când merg cu ochii închişi greşesc mereu direcţia, chiar dacă sunt convinsă că merg drept. După câţiva paşi, ceva blănos mi se gudură pe lângă picioare şi mă blochează: e Optimus Turcaret, trebuie să mă opresc ca să nu calc pe el şi ca să-l mângâi. îl iau în braţe şi ajung până în capătul grădinii simţindu-l cum toarce la pieptul meu. E cald şi greu. Dacă n-aş şti că e gri, aş jura că e unul dintre motanii ăia roşeaţi dolofani-dolofani, cu capul uriaş şi gâtul gros. Cine ştie de ce motanii cu blana roşcată sunt mai grăsuţi decât ceilalţi? îmi vine în minte o întrebare: cum poţi să recunoşti culorile pe întuneric? Va trebui să-i întreb pe mama şi pe tata.

Ating cu vârful piciorului un lemn din gard şi mă opresc. În timp ce mă gândesc dacă să mă răsucesc şi să mă întorc pe unde am venit sau să merg pe lângă gard, aud frâna unei biciclete care scrâşneşte foarte aproape de mine. Probabil cineva s-a oprit în parcarea din spatele clădirii.

— Bună!

Îmi scot imediat eşarfa de la ochi. Lumina amiezii mă izbeşte făcându-mă să văd steluţe, dar îmi pun repede ochelarii şi-l văd pe Filippo în geaca lui albastră, pe o bicicletă galbenă care pare de femeie, dar nu are coşuleţ. Stă cu picioarele depărtate şi pumnii în şolduri, în vârful picioarelor, ca să nu cadă de pe bicicleta aia care poate e a unei persoane adulte – sora sau poate mama lui. Poartă aceeaşi geacă pe care o avea şi pe 2 noiembrie, chiar dacă a trecut mai mult de o lună şi începe să fie friguţ. Cred că-i place mult să aibă numele imprimat pe spate. Aşa pot să-l recunoască toţi şi să ştie cine e.

Aş vrea să mă întorc în casă şi să nu vorbesc cu el. Mi-e teamă să nu mă lovească, aşa cum face cu toţi, chiar dacă m-aş apăra. îl strâng la piept pe Optimus Turcaret. Nu cred că m-ar proteja dacă s-ar isca vreo încăierare.

Asta fac câinii. Pisicile sunt oportuniste. Şi nu ştiu să coboare din cireşi.

— Tu ştii de ce pisicile nu ştiu să coboare din cireşi?

Întrebarea îmi iese aşa, pe nepusă masă. Bunica mi-a spus că nu există întrebări proaste, dar eu mă simt acum un pic proastă.

— Cum?

Filippo îşi sprijină mâinile pe ghidon şi pune frână, chiar dacă stătea deja pe loc. Pare foarte surprins de ceea ce l-am întrebat.

— Nimic.

— Locuieşti aici?

— Nici măcar nu ştii cine sunt.

— Ba ştiu. Eşti fata de la fotbal.

— Sunt Mafalda.

— Eu sunt Filippo.

Îl pun jos pe Optimus Turcaret.

— Ştiu.

Filippo se apleacă într-o parte cu toată bicicleta şi strecoară o mână printre scândurile gardului ca să-l mângâie pe Optimus Turcaret. Sunt puţin nervoasă, pentru că mi-e teamă să nu-i facă rău. Dar Filippo îl scarpină după

urechi, iar lui Optimus Turcaret pare să-i placă.

— Cum îl cheamă?

— Optimus TUrcaret.

— Are şi nume de familie?

— E un nume dublu. E dintr-o carte.

— A, da? Ce carte?

— N-o ştii. E de oameni mari. E cartea preferată a tatălui meu.

— Şi tatălui meu îi place să citească. Îmi citea mereu o poveste înainte de culcare.

— Şi al meu îmi citeşte.

Nu mi se pare frumos să-l întreb de ce a spus „citea” Poate părinţii lui au divorţat, iar tatăl nu mai locuieşte cu ei. În general, cei care au părinţii divorţaţi se supără dacă-i întrebi. Aşa că tac chitic.

— Deci, ce carte e?

— Care?

— Preferata tatălui tău.

Nu prea vreau să-i spun, dar şi-a pus din nou pumnii în şold şi mă înspăimântă un pic.

— *Baronul din copaci*.

— Ai citit-o?

Nu înţeleg de ce-l interesează atât de mult.

— Da. Mi-a citit-o tata.

— Atunci, n-ai citit-o tu.

— E acelaşi lucru.

Filippo îşi sprijină bărbia în mâini şi coatele de ghidon.

— Ţi-a citit-o el pentru că tu eşti oarbă?

Simt cum roşesc până în vârful nasului, şi ochelarii mi se aburesc.

— Nu sunt oarbă.

Îl iau în braţe pe Optimus Turcaret ca să mă întorc în casă, dar îmi cade eşarfa mamei şi nu reuşesc s-o găsesc imediat.

— Dar vezi foarte puţin, nu-i aşa?

Nu-i răspund şi mai caut câteva secunde eşarfa, atingând iarba rece şi uscată cu mâna liberă. În cele din

urmă, mă hotărăsc să renunţ şi să plec.

Îi întorc spatele lui Filippo. A fost rău, eu nu l-am întrebat nimic despre părinţii lui divorţaţi. Aud un zgomot amestecat de pedale şi lanţ de bicicletă care se lovesc unele de altele, apoi o bufnitură şi paşii lui care mă ajung din urmă pe iarba uscată din grădină.

— Ieşi! îi arunc fără să mă întorc.

— Poftim!

Când cineva îţi spune „poftim!”, de obicei îţi dă ceva, aşa că întind o mână în ceaţă şi ating un obiect dintr-un material moale şi fin. Eşarfa.

— Mafalda!

Vocea mamei care mă strigă îngrijorată de la uşa-fereastră. Cred că au trecut mai mult de opt sau nouă minute de când a intrat la duş. Simt nevoia să fug repede înăuntru pe uşa din faţă, dar apoi îmi amintesc că, atunci când cineva îţi ridică ceva de jos, ceva pe care nu-l mai găseai şi care nu era al tău şi pe care îl luaseşi fără să ceri voie, trebuie să spui „mulţumesc”.

Mă opresc pe potecă şi văd o pată albăstruie neclară îndepărtându-se.

Nu-mi vine să-i strig „mulţumesc” cu mama care se uită la mine de sus.

— Vino înăuntru!

Intru în casă. Cu o clipă înainte ca uşa grea să se închidă, aud trecând pe stradă o bicicletă care sună veselă din sonerie şi continuă să facă ding-ding până când sunetul e prea *departe* până şi pentru mine şi pot doar să-mi imaginez încotro merge stăpânul acelei sonerii, care pare atât de fericit şi de liber. Mi-aş dori să-l chem înapoi, să-i spun să mă ia şi pe mine pe portbagajul bicicletei, pentru că a trecut foarte mult timp de când nu mai merg în viteză pe bicicletă şi nici nu mai alerg. Dar el e liber, are ochelari transparenţi şi poate merge unde vrea. Eu, în schimb, sunt la închisoare, de parcă aş fi fost arestată de *Scoţiană iard*, doar că gratiile sunt făcute din ceaţă, iar colegii mei de celulă au fugit cu toţii.

Fără să-mi dau jos halatul, mă întind pe pat în

camera mea şi-mi iau carnetul. îl deschid la a doua pagină, cea cu lucrurile importante. Tai cu o linie neagră „Să nu fiu singură”.

În dimineaţa asta, pe banca mea e un bileţel împăturit în patru.

Când l-am văzut am crezut că e un fluture din ăla alb, dar, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că e imposibil. E deja prea frig pentru fluturi, au plecat toţi în vacanţă sau poate în trunchiul unui copac precum bunica şi uriaşul ei.

Eu nu primesc niciodată bileţele. De fiecare dată când învăţătoarea se întoarce să scrie ceva pe tablă, colegii mei încep să arunce cu pachete de şerveţele pline de bileţele. Ca să-şi spună habar n-am ce. Spre mine nu aruncă. Eu stau în prima bancă, altfel nu văd să citesc nimic la tablă şi pierd toate temele pentru acasă, dar aud bileţelele zburând în spatele meu, şi din când în când un pachet mă loveşte în spate şi cade pe jos cu un zgomot sec. O dată, când m-am întors să-l ridic, învăţătoarea m-a văzut şi m-a certat, pentru că a crezut că eu l-am scris. Ceilalţi au început să râdă, şi aşa am hotărât să nu mai bag în seamă bileţelele.

Însă bileţelul ăsta e doar pentru mine, stă pe banca mea ca un fluture aşezat pe o floare. Mă duc să-l citesc în baie, pentru că e numai pentru mine, şi-apoi nu vreau să mă vadă colegii de clasă citind – mi-e ruşine. Ca să citesc chiar şi scrisul foarte, foarte mare trebuie să mă apropii foarte, foarte, foarte mult de foaie, ca oamenii bătrâni de la supermarket care nu reuşesc să citească termenul de expirare de pe pungile de salată. Numai că eu nu sunt bătrână. Tata mi-a cumpărat o lupă. Zice c-o pot folosi precum *Şerlocholms*, detectivul pe care-l întâlnim mereu în cărţile lui şi în filme. Dar eu nu vreau în ruptul capului s-o folosesc în faţa altora. Aşa că mă duc în baia fetelor cu biletul într-unul din buzunarele şorţului şi cu lupa în celălalt şi mă închid înăuntru.

Desfac bileţelul. Scrie: „Când răspunzi la întrebări te înroşeşti toată. Eşti mica mea prinţesă, ba nu, mica mea

baronească”.

9

Să inventez trasee pe trotuar din care, dacă păşeşti în afară, cazi în laud şi mori *9*

Iarna, cireşul de la şcoală e foarte trist.

Frunzele lui pleacă în vacanţă împreună cu fluturii, iar uriaşul care locuieşte înăuntru îi strânge toate florile ca să-şi facă o pătură colorată.

În lipsa frunzişului său bogat, nu reuşesc să-l zăresc de departe. Doar de la o sută de paşi. Din fericire, chemarea Estellei mă face să înţeleg că aproape am ajuns, chiar dacă oricum m-ar anunţa tata. La început eram prea mică să vin singură la şcoală, acum am norişorul Stargardt şi n-o să mă mai lase niciodată să plec singură fără un adult. Dacă Optimus Turcaret ar fi un căţeluş, precum basetul pe care-l avea Cosimo în carte (care apoi, în realitate, nu era al lui, ci al Violei), ar putea să mă conducă el. Aş vrea să încerc să-l antrenez, dar nu e prea inteligent. Numai că eu îl iubesc oricum pentru că mă aşteaptă la ieşirea din şcoală, şi nimeni nu mai are un pisoi care să-l aştepte la ieşirea din şcoală.

Când se sună la ora unu, ar trebui să stăm în rând, doi câte doi de mână, însă clasa mea iese în dezordine, iar învăţătoarea nu reuşeşte niciodată să verifice dacă pleacă toţi cu părinţii care trebuie. Estella mă însoţeşte fix până la poartă – au rugat-o părinţii mei. Însă azi ea nu e. Mă duc în cămăruţa oamenilor de serviciu să întreb dacă ştie cineva unde e, şi îngrijitorul mai bătrân, păros şi cu tricoul mereu murdar de sos, îmi spune că a plecat mai devreme ca să meargă la un control. El nu ştie la ce control. Nici măcar nu mă întreabă dacă vreau să mă însoţească până la poartă, îngrijitorul ăsta stă mereu închis în cămăruţă, îşi face cafea şi nu-i pasă de copii, în afară de momentele când se lovesc, pentru că el e cel care trebuie să-i cureţe cu spirt şi să pună plasturele, şi atunci doare şi mai tare.

Ies de la şcoală şi mă opresc imediat cum am ieşit pe poartă. Mama şi tata vor să-i aştept acolo. Uneori întârzie câteva minute pentru că lucrează amândoi într-un alt sat şi

trebuie să vină repede cu maşina ca să mă poată lua la timp.

Nu mai e aproape nimeni în jur. Autobuzul şcolii a plecat, iar maşinile celorlalţi părinţi pleacă şi ele una câte una. Un grup de băieţi cu bicicleta trece pe lângă mine, şi mi se pare că, în toată hărmălaia şi ţipetele lor, aud o sonerie cunoscută. Când iese din grup, care pentru mine e un ghem de culori mişcându-se toate împreună pe linia albă a trotuarului, recunosc şi zgomotul frânelor, şi geaca albastră.

— Bună!

— Bună!

— Îi aştepţi pe părinţii tăi?

Ca şi mai deunăzi, o mângâiere delicată-delicată îmi trece printre glezne. îl iau în braţe pe Optimus Turcaret şi hotărăsc, fără să mă gândesc prea mult, să pornesc pe jos spre casă.

— Nu. îl aşteptam pe el.

Filippo îi mângâie capul lui Optimus Turcaret când trec pe lângă el, dar eu merg cât pot de repede de-a lungul străzii, iar el rămâne în urmă. Mama o să se supere rău când o să ajungă şi n-o să mă găsească, o să creadă că m-a răpit cineva, dar merg mai departe. Vreau ca Filippo să creadă că mă duc acasă singură şi că fac asta în fiecare zi. Deci trebuie să par foarte liniştită. Dar, dacă mă întâlnesc acum cu maşina mamei sau a tatii, dau de belea şi mă fac şi de râs în faţa lui. Aşa că, în loc să merg drept înainte, o iau pe prima la dreapta şi apoi cotesc din nou pe o altă străduţă.

Aud cum bicicleta lui Filippo frânează din nou lângă mine.

— Pe ce stradă o iei? mă întreabă pedalând foarte încet.

Uitasem că ştie unde locuiesc. Roşesc toată şi nu răspund.

— Cred că te rătăceşti. Te însoţesc.

— Nu, mulţumesc.

Nu înţeleg de ce mă urmăreşte. Poate vrea să mi-l ia

pe Optimus Turcaret. Mi se pare că îl place mult. Trebuie să schimb drumul şi să scap de el. Însă n-am fost atentă şi nu mai ştiu pe unde trebuie s-o iau. Încerc să citesc indicatorul cu numele străzii, dar în loc de cuvinte văd obişnuitele furnici negre.

Filippo e tot în spatele meu.

— Ţi-am spus c-o să te pierzi. Hai cu mine, te însoţesc!

— Nu.

— Nu vrei să mergi acasă?

— Nu. Fac o plimbare.

Îmi vine în minte jocul traseelor ciudate. Urc pe marginea trotuarului şi încep să-l joc. Filippo mă urmează.

— Ce faci?

— Un joc.

— Ce joc?

— Trebuie să mergi drept pe o linie şi, dacă pici într-o parte, cazi în lavă şi te mănâncă crocodilii.

— Crocodilii sunt în lavă? Şi cum reuşesc să trăiască acolo?

— Nu contează. Mă prefac. Dar, dacă pici, pierzi.

— Şi cât timp trebuie să rezişti?

— Nu ştiu. Cât poţi.

— Un joc prostesc.

Filippo apasă iute pedalele şi se îndepărtează fără să mă salute.

Poftim, m-am făcut de râs şi m-am şi pierdut! Ca să fiu sigură, mă joc mai departe de-a traseele ciudate, pentru că mi se pare că aud încă bicicleta lui Filippo, şi, dacă se întoarce, trebuie să pară că într-adevăr fac o plimbare.

Ajung acasă aproape din întâmplare, la o oră după ieşirea de la şcoală. Ăsta e un alt lucru pe care pot să-l fac, să calculez în cap timpul care trece. Dar nu mă ajută cu nimic acum.

La uşa clădirii de apartamente o văd pe mama cu telefonul mobil lipit de ureche. De îndată ce mă vede, aleargă spre mine, se aruncă în genunchi şi mă îmbrăţişează atât de tare, încât aproape nu mai pot

respira.

— Am fost moartă de îngrijorare. Slavă Domnului că eşti bine! Ce ţi s-a întâmplat?

Tata coboară scările în viteză şi mă strânge şi el în braţele lui puternice. Nu reuşesc să le mărturisesc imediat că am plecat singură, fiindcă ştiu că m-ar certa sigur. Amândoi mă privesc cu o expresie de îngrijorare pură, şi atunci le spun adevărul. Pe jumătate.

— Am vrut să mă întorc acasă singură, dar m-am pierdut. iartă-mă, mami!

Încerc să fac şi eu o faţă îngrijorată şi tristă. De obicei funcţionează.

De data asta însă nu. Tata izbucneşte:

— Ţi-am spus de o mie de ori să aştepţi în faţa şcolii! Nu te poţi întoarce singură, ştii asta.

Mama îi aşază o palmă pe braţ şi-i spune:

— Giovanni.

Mama face mereu aşa când se întâmplă ceva serios, adică atât de important, încât tata se înfurie. Aşa îl calmează. Alteori îi spune „Gio, iubire”. Aşa că tata urcă în casă călcând apăsat pe fiecare treaptă şi bombănind.

Urcăm şi noi în casă, şi simt deja de pe palier mireasma de pizza cu crenvurşti, care e preferata mea. Mama mă duce în bucătărie şi îmi dă o felie uriaşă, chiar dacă am făcut-o să fie moartă de îngrijorare. Îi dă una şi tatii, care nu-i mulţumeşte, dar îi pune palma pe braţ, în vreme ce ea stă aplecată peste farfuria ei cu spatula de pizza, şi-o priveşte. Îmi vine în gând că, în momentul ăsta, mama şi tata sunt aproape prieteni.

E seară. Îmi pun pijamaua albastră şi-l iau în braţe pe Optimus Turcaret. Mă apropii de fereastra camerei mele, dar pe el nu-l sprijin de pervaz ca să nu-i fie frig. Mă uit afară.

Pentru o clipă, inima-mi tresare şi bate foarte repede sub bluza de pijama. Nu văd Steaua Polară. Luna da, e chiar în faţa mea şi străluceşte ca un lampion. Dar steaua, care de obicei e acolo, aproape de ea, nu. Nu reuşesc s-o disting. Aş vrea s-o strig pe mama, să-i spun că chibritul lui

Iisus s-a stins, dar apoi mă hotărăsc să tac. Mijesc ochii, închid unul, apoi pe celălalt. Nimic. Cerul albastru-închis îmi pare curat, neted, fără nori. Norii îi am în ochi şi mi-au acoperit Steaua Polară. De Crăciun am să cer cadou o lampă din aceea care proiectează stele pe tavan, tavanul e mai aproape decât cerul, aşa poate mai reuşesc să văd vreuna, cinci-şase sau poate chiar paisprezece – cincisprezece. Însă între timp ştiu ce trebuie să fac: mă duc să-mi iau carneţelul, îl răsfoiesc şi apoi tai cu carioca neagră rândul unde scrie „Să inventez trasee pe trotuar din care, dacă păşeşti în afară, cazi în lavă şi mori”.

Cosimo, când îmi dai o mână de ajutor?

Ştii, zilele-astea mi s-a părut că aproape mă ajutai, nu ştiu nici eu de ce. Dar apoi se întâmplă mereu ceva urât, şi atunci înţeleg că nu eşti cu mine, că joci şah pe o creangă cu bunica mea, cu căciula ta de blană pe cap, şi nici nu-ţi pasă de mine. Tu eşti la căldurică, în căciula ta de blană, în schimb eu trebuie să fug de monştri din întuneric, care, dacă mă prind, mă înghit, şi-atunci cum mai reuşesc să scap? *îmi spui, Cosimo*?

10

Şi când se termina lupta?

Crăciun.

Şi plouă. Ce porcărie!

Eu aud tare zgomotul ploii, foarte tare, şi acoperă orice altceva. Stau la fereastra camerei mele şi aburesc geamul cu răsuflarea. Apoi desenez cu degetul o steluţă. Geamul e rece sub fruntea mea. Îmi pare că sunt într-o altă lume, cu ploaia care-mi bate în inimă.

N-o aud nici măcar pe mama care mă cheamă să deschid cadourile. Îmi dau seama doar când îmi pune o palmă pe umăr şi-mi spune că e timpul. Şi-mi dau seama că n-am spus nimănui să-mi dăruiască lampa care proiectează stele.

E dimineaţă, târzior, şi în curând va trebui să-mi pun o rochiţă în carouri roşii şi albe care-ţi iau ochii ca să merg să luăm prânzul cu unchiul şi mătuşa. Din fericire, va fi şi vărul meu Andrea cu Ravina, logodnica lui indiană. Cu ei

mă distrez măcar cât de cât. Nu mă uit la rochie, care e întinsă bine pe patul meu, şi mă duc după mama în camera de zi. E un miracol că pomul nostru de Crăciun mai e viu. Părinţii mei nu se prea pricep la plante. Bradul ăsta, pe care l-am pus lângă uşa-fereastră ca să aibă lumină, are deja atâtea ace uscate, încât pare că nu mai poate să ţină nici măcar globurile de sticlă foarte uşoare. Şi totuşi vânzătoarea de la centrul comercial a zis că are să ţină până la primăvară. Dar Optimus Turcaret n-ar fi trebuit să facă pipi în ghiveci. Nu l-am văzut, dar simt mirosul. Mă aşez pe covorul de lângă brad şi încerc să-mi dau seama dacă darurile au scăpat. Mi se pare că sunt în regulă. Tata le-a pus sub crengile cele mai joase ieri-noapte, crezând că eu dorm. Dar cum să poţi dormi când vine Moş Crăciun? Ştiu că nu există sau cel puţin că nu reuşeşte să treacă el singur într-o singură noapte prin casele tuturor copiilor şi le încredinţează această sarcină mamelor şi taţilor, dar tot e un lucru frumos de imaginat când eşti în pat, pe întuneric, în noaptea de Crăciun. Crezi în el sau nu, Crăciunul soseşte pentru toţi. Şi pentru cei ca mine, care fără ochelari văd doar luna.

Mama îmi pune în mâini cadoul ei. E un pachet mic, auriu, lipit foarte bine, cu o fundă roşie împrejur, înăuntru e un *Stic* cu căşti pentru ascultat muzică.

— Am pus deja pe el cântecele tale preferate. E un cadou frumos. Nu mă aşteptam la asta.

— Pot să pun şi cărţi?

Mama se uită spre tata. El îngenunchează lângă mine, pe covor.

— De unde ştii că există cărţi care se pot asculta?

— Mi-a spus profesorul de sprijin1.

Tata mă mângâie pe cap aşa cum fac eu cu Optimus Turcaret. Nu e o senzaţie rea.

— Şi ce cărţi ai vrea?

Îl privesc împingându-mi ochelarii pe şaua nasului cu degetul arătător.

— Preferata ta.

Tata zâmbeşte.

— Bine. Dă-mi un răgaz de câteva zile. O să ţi-o descarc.

Apoi îmi dă cadoul lui. E mai mare decât al mamei, e moale şi delicat. îl desfac încet. Sper să nu fie un pulover. Când rudele îţi fac cadou haine, greşesc mereu măsura şi de obicei cred că-ţi place o culoare pe care tu de fapt o urăşti. Dar nu poţi să le spui aşa ceva, ar însemna să fii needucat. Şi-apoi, de fiecare dată când mergi la ele în vizită, trebuie să-ţi pui puloverul pe care l-au greşit.

Dar ăsta nu e un pulover. Scot dintre bucăţile de hârtie ruptă o pătură mare foarte colorată şi o desfac pe genunchi. Sunt pătrate de lână cusute împreună, fiecare de altă culoare: galben, fucsia, verde… Culori frumoase, foarte puternice. Îmi trec palma peste pătură. Lâna nu pişcă precum cea din puloverele alea greşite, e fină şi mătăsoasă. Îmi vine să mă înfăşor în ea şi să rămân nemişcată pe covor, ascultând ploaia.

Instructor calificat, însărcinat să faciliteze incluziunea unui copil cu dizabilităţi într-o clasă dintr-o şcoala obişnuita (n.tr.)

Ce cadou ciudat din partea unui tată! Cred că şi-a dat seama că sunt uimită, pentru că se aşază lângă mine şi îmi spune că pătura e cadoul bunicii pentru aniversarea mea de 10 ani.

— Lucra la ea şi seara târziu, ca să termine la timp cele zece petice. Ştii, a început s-o coasă cu puţin înainte de a merge la spital. Îţi aminteşti când am dus-o acolo?

Mă uit la pătură ca să nu-mi vadă tata ochii.

— Da. Apoi mă gândesc la ceva. De ce n-a făcut-o doar din opt bucăţi? Ar fi terminat mai repede. Am împlinit opt ani când ea s-a dus să locuiască în copac.

— Îi plăceau surprizele. Nu voia să treacă totul repede, la opt ani. Voia să ai o amintire despre ea şi după un pic de timp.

— Voia să se întoarcă?

— Cam aşa ceva.

Sunt bucuroasă. Sunt atât de bucuroasă, încât uit să le dau şi eu cadourile mamei şi tatii. Dar, oricum, nu erau

decât două desene cu chipul lor, două portrete pe care le-am făcut pe ascuns uitându-mă bine-bine la fotografia de la căsătoria lor care e în rama de argint de la intrare. O să le pun pe perna lor diseară.

Doar că, înainte să mă pregătesc pentru prânz, îmi dau seama de altceva.

— Dar astăzi nu împlinesc 10 ani.

Mama şi tata schimbă o privire. Apoi mama răspunde:

— Ne-am gândit să anticipăm cu câteva luni surpriza. Nu mai puteam să ascundem pătura, era prea emoţionant.

Rămân aşezaţi lângă mine în tăcere pentru câteva minute, apoi încep să-şi deschidă şi ei cadourile pe care şi le-au făcut unul altuia. Aş vrea să le spun că am înţeles totul, că au făcut bine dându-mi acest cadou minunat acum. Acum, când încă pot să-l văd. Îmi pun pătura pe spate. Peticele albastre şi roşii cad peste papuci. Şi brusc îmi amintesc o altă întrebare pe care voiam să le-o pun:

— Când o să fiu în întuneric, o să mă trimiteţi la şcoala de culori?

Ei îşi mulţumeau pentru cadouri şi, când se opresc brusc, îmi dau seama că nu ştiu ce să-mi spună.

Astăzi Ravina e foarte frumoasă, şi-a făcut o coadă împletită într-o parte care îi ajunge până la buric şi şi-a machiat ochii cu albastru. Are o rochie normală, nu indiană, şi, chiar dacă nu e de aceeaşi religie cu noi, ştie despre biserică. Ştie pentru că şi ea miroase ca fumul ăla alb pe care preotul îl răspândeşte peste oameni în timpul slujbei. Când mă vede, mă îmbrăţişează tare şi-mi dă imediat cadoul ei, un poster cu un flamingo şi o broască.

Broasca se află în ciocul păsării, dar încă nu a fost mâncată pentru că, cu membrele din faţă, o ţine strâns de gât. După expresia păsării flamingo se vede că încearcă s-o înghită, dar nu reuşeşte pentru că are gâtul blocat. Sub desen scrie: *NEVER EVER GIVE UP*. O întreb ce înseamnă.

— Niciodată, absolut niciodată să nu te dai bătut. Ca broasca asta.

Eu izbucnesc în râs.

— Dar e condamnată!

Ravina mă atinge cu degetul peste nas.

— Nu încă, Mafalda. Nu încă.

— Şi când se încheie lupta?

— Când unul dintre ei renunţă.

— Tu cine crezi că renunţă primul?

Ravina ţintuieşte posterul cu privirea.

— Nu asta e important. Important e ca niciodată, absolut niciodată să nu te dai bătut.

Mă apropii de poster ca să-l văd mai bine. Broasca pare că nu se simte deloc bine cu capul înăuntrul ciocului şi cu picioruşele atârnându-i în jos.

— Da, dar ce chinuială!

— Şi-atunci vrei să sfârşeşti mestecată şi digerată?

— Nu! Ce scârbos!

— Şi-atunci…

— Niciodată, absolut niciodată să nu te dai bătut. Am înţeles. Mulţumesc. În seara asta îl pun în cameră.

11

Ştiu eu!

9

Mama îşi pune tocuri înalte doar de două ori pe an, în afară de dăţile când mă duce la doctor: în ziua când ea şi tata îşi aniversează căsătoria, chiar dacă de obicei şi-o petrec acasă, la o cină pregătită de ea, şi de revelion, adică azi.

O aud ţăcănind înainte şi-napoi prin bucătărie în timp ce aşază paharele şi biscuiţii săraţi pentru apetitiv pe care tocmai i-a făcut împreună cu tata. Mie mi-au dat un crodino1, apoi m-au expediat în camera mea să mă îmbrac. Mama mi-a pus în păr două panglici strălucitoare şi m-a dat cu un pic din parfumul ei, care pentru mine e prea puternic, dar e al ei şi-mi place.

În timp ce sunt în faţa oglinzii, în camera mea, şi încerc să-mi ascund panglicile sub păr, îmi dau seama că mama şi tata au început să vorbească despre ceva pe care nu vor să-l aud, pentru că au coborât tonul şi şoptesc între ei. Curiozitatea mă împinge să-i ascult pe ascuns, chiar

dacă nu-i frumos. Mă apropii

Băutura nealcoolică pregătită după o reţetă tradiţională italienească (n.tr.)

În linişte de uşa dinspre hol. Tocurile mamei scot în continuare un zgomot ascuţit. Mă concentrez ca să înţeleg ce spune şi de ce vorbeşte atât de încet.

— O vreme n-o să ne fie uşor.

Se aude un scaun târşâit pe podea. Tata s-a ridicat în picioare.

— Eşti sigură?

— Da. N-am ce face.

— Nu poţi să-ţi iei un concediu?

— Ce sens are? în curând va fi şi mai rău. Va trebui să stau cu ea toată ziua.

„Ea” sunt eu.

Îi aud oftând, ţintuiţi locului. Nu mai sunt pahare de aranjat.

— Ai vorbit cu şeful tău?

— Am adus vorba despre asta. Zice că nu-mi poate schimba orarul pentru că beneficiez deja de zile libere pentru vizitele medicale ale fetei. Zice că, dacă-mi dau demisia, o să am o lichidare frumuşică.

Demisia? Ce înseamnă asta?

— Să sperăm. Când ai termina?

— Pe întâi februarie.

— Bine. Poate aşa e mai bine. O să stau mai multe ore la birou. Trebuie să începem să ne gândim şi la casă.

Nu înţeleg. Îmi trec multe gânduri prin cap, ca fluturii albi care zboară de colo colo în trunchiul cireşului.

— Agenţia mi-a dat nişte adrese. De luni începem să vedem câteva apartamente de lângă şcoală.

— Le-ai explicat că nu trebuie să fie scări?

— Da. Şi că nu avem un buget prea mare.

Îmi scapă un strănut şi în bucătărie se face linişte. Pentru o clipă, întreaga casă rămâne tăcută.

— Mafalda, eşti gata?

Ies pe hol.

— Da, mamă.

— Atunci, să mergem!

E douăsprezece noaptea şi trei sferturi şi dorm în patul uriaş al mătuşii şi al unchiului, în timp ce adulţii beau din păhărele mici-mici şi vorbesc în şoaptă în camera de zi.

De fapt, nu dorm deloc. Mă gândesc întruna la ceea ce am auzit mai devreme. Dacă vor cu adevărat să ne mutăm, eu ce fac? Ce fac dacă mergem într-o casă de unde nu se vede luna de la fereastra camerei mele? Şi n-o să mai văd nici măcar casa bunicii, chiar dacă acum stau acolo vecinii care nu salută. Şi Optimus Turcaret? Când mergem în vacanţă, îl lăsăm întotdeauna la unchiul şi mătuşa. Dacă ne mutăm, o să trebuiască să-l lăsăm pentru totdeauna. Nu vreau. Eu sunt micuţa lui stăpână.

Trebuie să fac ceva. Lângă pat e rucsăcelul meu cu hainele pentru mâine. Am pus acolo şi penarul, foi pentru desenat şi *sticul* cu căşti pe care mi l-a dăruit mama de Crăciun. îl caut în întuneric, îmi pun căştile mici şi apăs tasta rotundă. Ascult cartea preferată a tatii. Vocea foarte puternică a unui bărbat, care pare bătrân, reia povestea.

Unde te duci?

Îl vedeam prin uşa de sticlă cum îşi ia tricornul şi sabia din vestibul.

— Ştiu eu!

Şi alergă în grădină.

N-a trecut mult şi l-am văzut pe fereastră cum se căţăra în gorun”.

Apăs butonul stop şi mă ridic brusc în şezut. Am găsit. Mă duc şi eu să locuiesc într-un copac cum a făcut Cosimo. O să mă sui în cireşul de la şcoală şi o să urmăresc lecţiile de la fereastră, ascunsă printre crengi, aşa n-o să mă vadă nimeni.

Trebuie să mă organizez, pentru că în curând o să rămân în beznă şi nu voi mai putea să car în cireş tot ce-mi trebuie. Am nevoie de un plan. Iau o foaie şi penarul din rucsac şi pornesc din nou vocea bătrânului.

„Deşi nu avea decât doisprezece ani, era îmbrăcat şi pieptănat foarte îngrijit, aşa cum voia tata să te prezinţi la

masă: păr pudrat şi cu panglică la coadă…” îmi notez pe foaie că trebuie să verific ce înseamnă „pudrat”, dar panglica pentru păr o am deja. Să continuăm!

PARTEA A PATRA

PARTEA A PATRA

Patruzeci de metri

12 Să văd cum va fi faţa mea de om mare
O oală ca să-mi fac de mâncare
O saltea ca să dorm mai comod
Căştile şi sticul *cu muzică*
Pătura de la bunica
Creioane, caiete, gume de şters
O umbrelă mare ca să mă adăpostesc de ploaie Un…

— Mafalda, ce faci?

Ascund foaia cu lista lucrurilor pe care trebuie să le iau în cireş printre paginile cărţii de exerciţii, învăţătoarea mă vede, sunt în prima bancă, chiar în faţa catedrei, dar se preface că nu s-a întâmplat nimic. Îmi spune doar să fiu atentă la ce explică ea.

Apuc creionul cu dinozaur pe care mi l-a făcut cadou doctoriţa Olga de parcă aş vrea să încep să iau notiţe, iar învăţătoarea se întoarce din nou spre tablă.

— Aşadar, muşchii se împart în muşchi lungi şi muşchi scurţi…

Muşchii. Şi cui îi pasă dacă sunt lungi sau scurţi? Imediat încetez s-o mai ascult, chiar dacă mă uit în continuare spre învăţătoare ca să nu mă dau de gol, şi între timp recapitulez lista în minte.

O *oală ca să-mi fac de mâncare* încă nu m-am gândit cum o să fac rost de mâncare când o să fiu acolo, sus. Pentru început, aş putea să iau cu mine câteva provizii. Şi mai e şi problema patului. Aş avea nevoie de o saltea de plajă pe care s-o aşez pe două crengi alăturate. Chiara are una pentru două persoane. Părinţii ei au adus-o în excursia la lac ultima oară când am mers acolo cu toţii, cu taţii şi mamele. A trecut ceva timp de-atunci, dar ar trebui s-o mai

aibă. Sau poate şi-au luat alta. Ei sunt destul de bogaţi. Cine ştie dacă Chiara mi-o împrumută? Cred că nu. Nu mai suntem prietene aşa bune. Va trebui s-o împrumut fără să întreb. Şi Robin Hood făcea aşa, nu? Fura de la bogaţi ca să dea la săraci. Chiara e bogată, iar eu e ca şi cum n-aş avea nimic, acum că trebuie să mă duc să locuiesc în copac singură. Dacă aş fi adult, aş putea să-mi cumpăr lucrurile astea cu banii mei, dar, dacă aştept până mă fac mare, n-o să mai am timp: întunericul din ochii mei creşte mult mai repede decât mine.

Mă uit în jur să-mi dau seama cine din clasa mea mai e suficient de bogat încât să pot lua ceva cu împrumut de la el fără să întreb. Trebuie să mă întorc spre ceilalţi ca să fac asta, dar oricum învăţătoarea e ocupată să deseneze muşchii cu cretă roşie. Colegii mei nici măcar nu-şi dau seama că-i spionez, cu toţii sunt concentraţi să deseneze şi ei, dar pariez că nu copiază muşchii de pe tablă. Kevin, care stă în spatele meu, are un creion verde în mână, sigur desenează iubiţii lui şerpi. Ştiu că îşi doreşte unul adevărat, dar nu şi-l poate cumpăra. El nu e bogat.

Mai în spate nu reuşesc să văd bine ce se întâmplă, dar totul se mişcă, e agitaţie, o simt. Cred că Chiara şi Martina se joacă de-a „adevăr sau provocare” cu cei doi care stau în faţa lor, Christian şi Lorenzo, şi toată lumea din jurul lor râde. Am găsit: Christian e bogat, are piscină şi în fiecare an vine la şcoală cu un ghiozdan nou *Isptac*.

De pe rândul de la fereastră cineva strănută foarte tare.

— Ce scârbooos! Mi-ai scuipat pe caieeet! o aud pe Francesca, colega mea care s-a transferat anul acesta din Sicilia.

Biata, are dreptate, colegul ei de bancă e Albertino, zis Grăsunul, un copil scund, dolofan şi roz ca o minge, care nu se opreşte din mâncat nici după ce se termină pauza. Până şi eu reuşesc să văd bucăţelele de pâine şi salată, şi petele de maioneză împrăştiate pe caietul lui şi al Francescăi: a fost într-adevăr un strănut sănătos.

Învăţătoarea se apropie de banca lor şi-l pune pe

Grăsun să strângă firimiturile şi să şteargă mizeria, îl ceartă că mânca în timpul lecţiei, iar el între timp scoate de sub bancă o cutie foarte drăguţă, roz şi netedă ca el, şi toată lumea izbucneşte în râs. Cred că în ea îşi aduce mâncarea. Am mai văzut-o şi alte dăţi: e genul de caserolă care ţine mâncarea caldă, şi tata are una la fel în care-şi ia mâncarea pentru prânz la serviciu, dar verde. Dacă aş avea şi eu una, nu mi-aş mai face griji să-mi încălzesc mâncarea în copac. Dar nu pot să-i iau caserola tatii, are nevoie de ea la serviciu. Trebuie s-o iau pe-a Grăsunului, şi-mi pare rău, pentru că nu e foarte bogat. Dar poate aşa n-o să mai mănânce decât când e ora de masă. Învăţătoarea e încă ocupată cu firimiturile lui. Bine, pescuiesc lista pe care am ascuns-o în cartea de exerciţii şi scriu tot ce mi-a venit în minte în dimineaţa asta.

Ne pregătim ghiozdanul ca să putem pleca acasă. Se aude un ciocănit în uşă, şi intră Estella cu un anunţ.

N-a vrut să-mi spună unde a fost luna trecută, în ziua când nu era la şcoală.

— Nu te interesează, mi-a aruncat într-o doară. Şi apoi, văzând că o fixam cu privirea, a adăugat: La dentist. Am mâncat prea multe croccantelle.

Mi-a smuls un zâmbet, şi, când noi două izbucnim în râs, e imposibil să mai discutăm lucruri serioase.

— Copii, fiţi atenţi o clipă, vă rog: este anunţul despre excursie şi trebuie să vă scrieţi în caiete ora şi locul plecării.

Uitasem că săptămâna viitoare mergem în excursie la zăpadă. Ar putea fi un mare noroc pentru mine, pentru că toţi o să-şi aducă la ei lucrurile care-mi trebuie mie. Mâzgălesc cuvintele dictate de învăţătoare pe o pagină la întâmplare din caiet, atât sunt de nerăbdătoare să-mi trăiesc aventura de Robin Hood. Estella, care aşteaptă semnătura învăţătoarei pe exemplarul ei de anunţ, se uită la mine şi clatină din cap. Se apleacă peste banca mea şi şopteşte:

— Când terminaţi, vino la mine să-ţi lipesc anunţul pe caiet!

Şi mă duc la Estella.

Întotdeauna mă duc la Estella, chiar dacă adesea e bosumflată şi uneori mă face ghem ca pe o şosetă pe care pare că vrea s-o arunce în maşina de spălat şi s-o usuce la viteză maximă. Poate de-asta mă întorc întotdeauna la ea: pentru că nu se preface că nu s-a întâmplat nimic. Cum fac mama şi tata. Şi învăţătoarea, şi profesoarele, şi la fel şi ceilalţi copii. Doar Estella şi Optimus Turcaret se comportă sincer, exact, şi pentru mine este important. Sau poate îmi place să stau cu Estella pentru poveştile ei.

Luna asta citim o carte care se numeşte *Cuore*. Ea zice că e cam dulcegărie, dar eu îl ador pe Garrone, mai ales când ia asupra lui vina altuia, iar învăţătorul îşi dă seama doar privindu-l în ochi. „Nu eşti tu”, îi spune el, şi Garrone se întoarce în bancă plin de tristeţe, dar oricum a făcut impresie bună.

Las ghiozdanul sub biroul din cămăruţa îngrijitorilor şi mă cufund în scaunul pe roţi. Ca să-mi iau avânt, mă sprijin de birou şi lovesc *Cuore* cu vârfurile degetelor. O ridic şi o apropii de ochi, rotindu-mă cu scaunul. Pentru că nu mai e nimeni în jur în afară de Estella, care face o copie a anunţului despre excursie, caut lupa în buzunarele şorţului de şcoală şi o folosesc pentru a citi numele scriitorului. Edmondo de Amicis. Italian. Nu-l ţineam minte.

Estella scotoceşte prin ghiozdan după caiet, îl deschide la pagina potrivită şi mi-l pune în faţă împreună cu un tub de lipici.

— Lipeşte-ţi-l singură, că poţi şi tu.

Încep să întind lipiciul pe foaie şi o privesc din spatele ochelarilor.

— Estella, nu există scriitori români?

— Români? Sigur că există. De ce să nu existe? îmi aruncă un zâmbet fucsia, şi atunci mă bucur că am venit în cămăruţă. Ştii care e povestea românească cea mai cunoscută în lume? Dracula.

Mă ridic brusc din scaun şi-l las să se rotească.

— Dracula? Dracula e român? Eu credeam că e

englez!

Estella se aşază şi-şi încrucişează mâinile pe genunchi cu un rânjet care-mi dă fiori, dar fiori frumoşi. Îmi plac poveştile de groază.

— Nu e englez, e din Transilvania, care se află în România. Numele lui înseamnă „fiul diavolului” Când eram mică, bunica îmi spunea povestea lui, iar eu muream de frică. Dar era frumos.

Mă aşez în genunchi în faţa ei, privind-o cum izbucneşte în râs.

— Estella, te rog, îmi povesteşti şi mie aşa cum făcea bunica ta? Te rog, te rog, te rog!

— Şi ţie-ţi place să-ţi fie frică?

— Da!

— De ce?

— Nu ştiu. Ţie de ce-ţi plăcea?

— Pentru că aşa eram sigură că sunt încă vie. Dacă simţeam frică.

— La fel şi eu, sar repede, chiar dacă n-am înţeles.

Însă Estella nu mă poate ţine la şcoală, se uită pe fereastra cămăruţei şi vede maşina mamei. Îmi închide cu forţa ghiozdanul.

— Astăzi nu e timp. Altă dată. Ah, Mafalda…!

Ne oprim la uşa şcolii. Estella mă strânge de mână.

— Voiam să te întreb dacă te-ai gândit la ceea ce e esenţial pentru tine.

Mă uit în pământ. O simt coborând până la nivelul ochilor mei.

— Trebuie să te gândeşti. E important.

— Bine. Pot să-ţi spun un pic mai târziu?

Coborâm scara. Văd norul roşu al maşinii mamei în faţa porţii, şi Estella îmi dă drumul la mână.

— Sigur că poţi. Mai ai două sau trei luni să te hotărăşti.

Urc în maşină. Mama începe imediat să vorbească despre multe lucruri, dar eu mă gândesc la ceea ce tocmai mi-a spus Estella. Nu mai am mult timp, e adevărat. Dar, chiar dacă e adevărat, iar pentru mine e important ca ea

să-mi spună întotdeauna adevărul, uneori mi-aş dori să fie mai puţin adevărată de-atât.

Însă Estella are dreptate, nu mai am prea mult timp.

Acasă îl găsim pe tata care s-a întors ca să ia prânzul cu noi – şi nu numai atât.

— Avem o surpriză, îmi spun amândoi numai zâmbet şi mângâieri.

Îl strâng pe Optimus Turcaret în braţe şi-i pun în gură un pic de ton, care mie nu-mi place deloc, iar tata nu mai zâmbeşte şi mă ceartă. Mă gândesc că poate tata nu şi-a mai recitit cartea preferată de prea mult timp, pentru că, dacă ar fi făcut asta ieri-seară, de exemplu, acum şi-ar aminti că nu trebuie să obligi copiii să mănânce ceea ce nu le place, fiindcă altfel o să fugă toţi în copaci, asemenea lui Cosimo, care nu voia să mănânce melci. Îmi pun în gură o bucăţică de ton, o ţin acolo şi-l privesc fix pe tata. Conturul capului i se estompează, la fel ca toate celelalte lucruri după ce le privesc câteva secunde, şi-mi imaginez, în loc de părul lui normal, o perucă plină de bucle lungi-lungi. Îmi vine să râd, dar apoi mă gândesc că tatăl meu şi baronul, tatăl lui Cosimo, se aseamănă foarte tare.

Aş vrea să-mi fac repede temele, ca să mă pot ocupa de planul meu secret de a fugi în cireş, dar mama mă cheamă în baie, îmi împleteşte codiţele strâns-strâns şi-mi spune că trebuie să mergem într-un loc.

La sfârşit mă duc amândoi să văd o casă nouă, mai mică decât a noastră, fără etaj, cu o grădină minusculă şi fără scări (cum voia tata). Mă uit pe fereastra unei camere mici, pe care cred că ar vrea să mi-o dea mie, şi se vede peretele unei alte case. Bucătăria e foarte frumoasă, strălucitoare şi cu maşina de spălat vase şi cuptorul noi, dar se aud paşii celor care locuiesc deasupra şi pe uşa de la intrare e un afiş mare pe care scrie: „Nu sunt permise animalele”.

Mama şi tata au încercat tot timpul să mă întrebe ce părere am despre casa aia, dar eu am tăcut chitic. Şi acum mă gândesc foarte rapid cum să fac să fug repede. Tata îşi ia rămas-bun din hol, trebuie să se întoarcă la serviciu. Ies

să-i spun la revedere şi apoi mă întorc în camera mea şi aşez pe clanţa uşii semnul cu *DO NOT DISTURB* cu feţele celor de la *Bitãls*, pe care mi l-a adus Andrea din călătoria lui de studii în Anglia. Mă uit în jur aşa cum am făcut în clasă. Optimus Turcaret doarme pe pătura bunicii, care e întinsă pe patul meu. De fapt, nu doarme, pentru că, atunci când mă întorc spre el, îşi înalţă capul şi toarce, aşteptând să-l mângâi, ca de obicei. Privindu-l, îmi vine în minte o ilustraţie dintr-o carte pe care mi-o citeau ai mei când eram mică, în care doi copii fugeau cu o plută şi aveau o traistă legată într-un băţ pe post de valiză. Aş putea folosi pătura bunicii drept traistă.

— Bravo, Optimus Turcaret!

Trag pătura de sub motan, gata-gata să-l dau jos din pat, dar el se agaţă cu unghiile de plapumă şi miaună supărat. Desfac pătura pe podea. E îndeajuns de subţire ca s-o pot înnoda, dar şi rezistentă încât să pot căra lucruri cu ea. Încep să adun câteva obiecte şi să le pun în mijloc. Deocamdată o s-o ascund sub pat, şi, cu prima ocazie, după ce termin de pregătit totul, o să fac un nod şi o să strecor traista în rucsacul de şcoală. Băţul era o idee bună, dar aş fi descoperită imediat: cine se plimbă cu un băţ în spate? Aş putea în schimb să mă prefac că merg la şcoală şi, în loc de cărţi, să-mi pun în rucsac lucrurile necesare pentru traiul în copaci. E un plan perfect. Mă uit spre oglindă ca să schiţez semnul de OK cu degetul mare, dar văd doar ceva care se mişcă şi pare foarte-foarte îndepărtat.

Iau carneţelul de pe poliţa de deasupra patului şi îl deschid la pagina a doua.

Să văd cum va fi faţa mea de om mare.

Ochelarii mi se aburesc, şi abia reuşesc să tai cu o linie acest rând, înainte ca în faţa şi în jurul meu, şi în mine totul să devină un nor aburit.

Dar, Cosimo, de ce nu-mi dai o mână de ajutor? Poate am găsit un mod să vin să locuiesc cu tine şi bunica în copac, dar aş avea nevoie de ceva, îţi aminteşti? Tu ai ajuns până în satul spaniolilor călătorind prin copaci, dar

eu cum aş putea? *Aici nu sunt atâtea plante ca în Ombrosa*. *Eu trebuie să mă gândesc la toate singură*. *Curând va fi ziua mea şi deja îmi imaginez petrecerea pe care aş putea s-o dau dac-aş locui în cireş*, *cu toate ghirlandele şi baloanele atârnate de crengi*, *cu tortul de marmeladă al bunicii şi muzica dată tare*, *încât pare să-ţi atingă chipul şi să-ţi facă inima să explodeze de cât ridici volumul*. *Mă ajuţi s-o organizez*, *Cosimo*?

13

Să mănânc măsline negre.

Să cânt într-o formătie

9

În sala de festivităţi de la şcoala de muzică au astăzi examenul semestrial, şi am venit să-l ascult pe vărul meu Andrea şi pe elevii lui la chitară.

Îmi place mult muzica, poate pentru că nu se vede nimic. Mama voia să învăţ să cânt la un instrument, dar eu n-am acceptat niciodată, mai ales de când mi-a venit norişorul în ochi, pentru că nu reuşesc să citesc notele: pentru mine sunt nişte furnici nemişcate deasupra unui rând negru.

Dar îmi place să ascult. Când se sting luminile în sală închid ochii, iar cântecul chitarelor, al viorilor şi al pianelor mă înconjoară, îmi mângâie pielea şi mă face să mă simt ca atunci când te plimbi încet-încet pe malul mării, vara, pe la cinci după-amiază, când nu ţi se poate întâmpla nimic rău.

— E băiatul ăla care vine şi mai vorbiţi în curte.

Mama arată spre un punct pe scenă. Mă îndrept în fotoliu, încercând să văd un pic mai bine.

— Cine? Unde e?

— Cel care merge cu bicicleta de damă. E în grupul micilor pianişti. Acum îi prezintă.

Filippo? Printre micii pianişti? Nu poate fi el. Mama probabil că are şi ea un norişor în ochi în clipa asta. Aplaudăm, şi începe concertul.

Mai întâi cântă copiii de la grădiniţă, care au făcut cursul de cor. Apoi cântă cei cu vioara. Ce chin!

— Uite-l, el e! Cum ai zis că-l cheamă?

Văd o persoană care păşeşte pe scenă, se opreşte pentru o clipă în centru, în lumina puternică, şi apoi se aşază la uriaşul pian negru.

— Filippo.

— A, da. Scria şi pe geaca lui.

Atunci, e chiar el.

În sală se face linişte, şi Filippo începe să cânte. Mi se pare că e un cântec greu, pentru că durează mult, şi aş vrea să văd cum i se mişcă mâinile în timp ce muzica asta minunată îmi intră în cap, mă ia de mână de parcă mi-ar fi prietenă şi-mi spune să fug cu ea. Şi eu fug, fug pe o claviatură foarte lungă care se transformă în plajă, şi fiecare notă e un val, sar peste el şi apoi sar în mijlocul apei, şi sunt un delfin, liber. Muzica mişcă întreaga mare, aşa cum vrea ea. Şi înăuntrul acestei mări de stropi strălucitori îl văd – submarinul meu, cel pe care voiam să-l conduc când eram mică, când lumea mă întreba ce vreau să mă fac când voi fi mare. Când deschid ochii, muzica a umplut deja toată sala, până la tavan, cu flori multicolore care plutesc sub apă şi la suprafaţa apei; apoi sunetele coboară asemenea vocii domnului care citeşte cărţi în căştile mele, într-o ploaie de picături limpezi-limpezi, şi la sfârşit devine mică şi azurie, o lacrimă pe chipul meu, care cade şi-mi udă gulerul rochiei.

Când Filippo se opreşte din cântat, se aude o mare linişte. Chiar se aude. Apoi toţi încep să bată din palme atât de tare, încât micile fotolii se cutremură. Filippo nu vine să facă plecăciunea în faţa scenei. Pleacă imediat, chiar dacă cineva strigă „bis!”. În locul lui intră elevii de gimnaziu cu chitarele, iar Andrea îi aşază pe scenă. Dar eu nu am în cap decât melodia cântată de Filippo, şi nu ştiu dacă să fiu mai uimită că a cântat-o el, sau că există pe lume un lucru atât de frumos încât să te facă să plângi.

După spectacol urmează bufetul. Mama şi tata îl laudă mult pe Andrea şi încep să discute cu el şi Ravina lângă masa cu sandvişuri.

— Pot să mă duc să văd pianul?

Tata răspunde imediat „nu”, dar mama îi pune o mână pe braţ:

— Giovanni.

Şi astfel mă pot îndepărta puţin. Mă duc în sala de concert. E pustie şi întunecată, doar pianul e negru şi luminat de un proiector.

— Acum vin să-l ia, spune cineva aşezat în primul rând de fotolii.

Nu l-am văzut.

— Nu te-am văzut.

Filippo se ridică.

— Ştiu. Te-ai speriat?

Mă duc la el.

— Nu. Ce vin să ia?

— Pianul.

Filippo mă prinde de încheietură şi mă conduce pe scenă. Ne aşezăm pe taburetul din faţa pianului.

— Şcoala nu-şi poate permite să cumpere unul atât de mare, aşa că, de fiecare dată când avem examen, un domn bogat ni-l împrumută pe al lui.

— Cânţi foarte bine. Nu ştiam.

— Pentru că nu spun nimănui. Mă obligă tata. Şi, oricum, nu sunt aşa bun.

Tac. Filippo îşi trece repede degetele de la o mână pe clapele albe şi negre.

— Nici măcar n-a venit să mă audă azi.

— Sigur nu pentru că n-ai fi bun.

— Şi ce ştii tu?

L-am făcut să se supere. Încerc să-mi cer scuze.

— Mai cântă-mi ceva! Cântecul de mai devreme.

— Nu. Filippo dă să închidă capacul peste clape. N-ai auzit? Nu-mi place să studiez pianul, sunt obligat.

— Nici măcar dacă ai cânta ce vrei tu?

Filippo se opreşte şi se gândeşte puţin.

— Am învăţat singur un cântec modern, nu seamănă deloc cu cel pe care l-am cântat mai devreme.

— Să auzim!

— Dar nu sunt sigur. Şi nu am partitura.

— Tu cântă şi gata!

Filippo scoate un mic oftat, îşi aşază mâinile pe clape, dar nu începe imediat să cânte. Se întoarce spre mine. îl privesc în ochi şi dau să-l întreb ce este, când el îmi ia mâinile şi mi le sprijină de pian, cu palmele desfăcute, lângă mica poliţă pe care stă partitura.

— De ce?

— Ţine-le aici!

Şi începe să cânte o melodie pe care o aud adesea pe CD-urile tatii. E despre un submarin galben. Ce lucru ciudat: încă înainte să le aud în urechi, am impresia că sunetele îmi intră în cap din mâini, de pe suprafaţa pianului, care e ca un ulei întărit, alunecos şi fierbinte sub pielea mea caldă. Notele coboară din braţele lui Filippo, îl simt mişcându-se lângă mine, şi stârnesc valuri abia simţite pe suprafaţa pianului, îmi gâdilă palmele. Muzica urcă, îmi cuprinde umerii şi mă face să mă mişc, să mă mişc întruna, într-un ritm care n-are cum să fie greşit pentru că vine dinăuntrul meu.

Filippo cântă într-un fel foarte amuzant, iar eu nu mă pot abţine să nu cânt refrenul şi mă legăn uşor pe scăunel, râzând. Zâmbeşte şi el, până la ultima notă. Amândoi ne luăm mâinile de pe pian.

Îl aplaud doar pe el.

— Foarte bine!

— Dacă vrei, te învăţ.

Brusc, îmi alungă toată bucuria momentului.

— Nu reuşesc să citesc notele.

— Nu contează. Eu îl cânt şi fără partitură.

— Cândva, poate.

— Îmi promiţi?

Îmi vine să roşesc.

— Doar dacă studiezi mai departe cântecele tale moderne.

— Bine. S-a făcut.

Ne strângem mâinile, dar eu încerc să nu strâng prea tare, pentru că mi-e teamă să nu rănesc degetele acelea de muzician.

Bufetul e pe sfârşite, iar părinţii îşi pun paltoanele ca să plece acasă. Mama şi tata stau de vorbă cu o doamnă tânără, cu părul închis la culoare.

— Mamă!

Filippo fuge spre ea şi o strânge în braţe. E aproape la fel de înalt ca ea.

— Tocmai vorbeam despre voi, spune tata.

Nu-mi place deloc când părinţii fac asta, pentru că apoi nu povestesc niciodată ce şi-au spus.

— Pot veni acasă la noi? o întreabă Filippo pe mama lui.

Ea are un chip rotund şi deschis la culoare ca o lună şi ochii mari.

— Sigur că pot. Mai luăm o gustare?

Tata îşi pune geaca.

— Mai bine comandăm o pizza. Ce zici, Mafalda, ai chef?

— Sigur că da! Mereu am chef de pizza.

— Mai ales cu crenvurşti, adaugă Filippo.

— Corect, mai ales cu crenvurşti.

Casa lui Filippo se află deasupra unui magazin unde îţi printează pe tricouri ce vrei tu. Mama lui lucrează acolo, de-asta s-a ales cu numele pe geacă. În locul ăla poţi printa pe ce vrei, nu numai pe tricouri, chiar şi pe feţe de pernă, feţe de masă, prosoape. Ce frumos trebuie să fie să lucrezi într-un asemenea loc! Filippo zice că într-o zi o să mă ducă acolo şi o să pornească maşinile de printat numai pentru mine.

În maşină, mama lui ne povesteşte că a luat magazinul împreună cu apartamentul unde locuiesc acum, dar lucrurile nu merg prea bine. Nu mai vine nimeni să-şi imprime tricoul, şi le comandă toţi de pe internet.

— Când o să fiu mare, mă fac *altist*, aşa o să-ţi construiesc un *site ueb* şi poţi să imprimi tricourile *online*, îi spune Filippo.

Ea îl mângâie pe obraz. Stăm toţi trei în spate, în maşina tatii, cu Filippo în mijloc, care ne înghesuie în portiere.

— Sau îţi cumpăr un magazin de parfumuri, continuă. E visul tău!

— Adevărat, Cristina? întreabă mama, întorcând capul spre noi. Chiar ai un parfum excepţional.

Aşa e. Miroase a alune şi caramel. Foarte frumos.

— E creat de mine. Când ajungem acasă, vi-l dau să-l mirosiţi.

Apartamentul e la etajul întâi. Filippo şi mama lui, Cristina, locuiesc singuri, n-au nici măcar o pisică. Însă mama lui Filippo vorbeşte cu plantele, îmi şopteşte el, mai ales cu muşcatele de pe balcon.

— Sunt ca nişte copii pentru mine! ne spune ea cu veselie.

Mi se pare foarte drăguţă, poate un pic nebună.

Cred că şi mama crede asta, pentru că râde mult, iar eu n-am mai auzit-o de mult râzând aşa. Îi dă şi o mână de ajutor să pregătească masa. Tata sună la pizzerie să comande mâncarea şi, între timp, Filippo îmi arată camera lui. E micuţă şi plină de *transformărs*. Ştiu pentru că, imediat ce-am intrat, am călcat pe unul. îl iau de jos şi caut un loc în care să-l pun. Şi-atunci văd că toate rafturile sunt pline.

— Dau, ce frumuseţi!

— Mi le face cadou tata, din când în când. Sunt nişte porcării.

— Nu se spune despre lucrurile tale că sunt nişte porcării.

Filippo se trânteşte pe pat aruncându-şi încălţările din picioare şi aprinde un minitelevizor de pe o mică etajeră.

— Dar tu mi-ai spus despre Crăciun că e o porcărie.

— E adevărat. Îţi aminteşti chiar tot, hm?

— Nu mult. Dimpotrivă. De câteva luni n-am chef să-mi mai amintesc nimic. Vino-aici!

Îmi scot şi eu pantofii şi mă aşez lângă el. Dinspre televizor se aude o muzică de pian pe care o ştiu bine: e cântecul pe care l-a cântat Filippo mai devreme, cel cu submarinul galben.

— Să cântăm! îmi spune şi începe să sară în pat.

Mie îmi vine să râd, cred că e un fel de *caraoche*, dar, chiar dacă nu reuşesc să citesc cuvintele cântecului de pe ecran, la sfârşit încep să cânt pasajele pe care le ştiu pe de rost şi să sar în pat.

— *Ui ol liv inăielău sabmărin…*

Cântăm din ce în ce mai tare folosind un pantof pe post de microfon, mie îmi cad până şi ochelarii, până când melodia se încheie şi ne aruncăm pe jos sărind de pe marginea patului. Apoi rămânem pe podea să ne tragem sufletul.

După o vreme, Filippo se întoarce spre mine şi mă priveşte. Chipul lui e aproape, dar, fără ochelari, e ca şi cum ar fi departe. Un nor mare cenuşiu îl acoperă aproape de tot, şi îmi vine să mă-ntreb dacă el îl vede în ochii mei.

— Ce culoare au ochii mei?

— Căprui. De ce?

— Nu se vede nimic în ei?

El tace pentru câteva momente. Cred că-mi fixează pupilele cu privirea.

— Nu, nimic. Doar…

Uite, ştiam eu. Se văd petele norişorului meu.

— Doar multe nuanţe de verde şi galben. Ca o pădure plină de ciuperci.

Nu e un compliment cine ştie ce, dar mie îmi plac pădurile. Oricum e mai bine decât norişorul Stargardt.

— De ce, ce credeai că se vede?

Îmi studiez şosetele – de fapt, mă uit în direcţia lor.

— Nimic. Uneori mă gândesc că poate alţii îmi văd norul.

— Norul? Cum adică?

Filippo e curios şi s-a postat cu picioarele încrucişate în faţa mea. Practic, mă ţintuieşte cu privirea de la un centimetru distanţă.

— Încetează!

Îl împing, şi el râde şi revine la loc, aproape. Mă bosumflu.

— O să-ţi explic dacă nu mai râzi de mine.

— S-a făcut.

— În ochii mei se formează nişte pete, care devin din ce în ce mai mari…

— Multe?

— Nu, două: una într-un ochi, una în celălalt.

— Şi le-ai avut mereu?

— La început nu. Acum sunt destul de mari şi le văd tot timpul. Acoperă lucrurile şi, când sunt obosită, devin mai întunecate.

— Am înţeles. Şi nu pot fi şterse?

— Nu.

— Şi norul?

— Vine odată cu petele şi te face să vezi totul mai neclar, nu doar acolo unde sunt petele.

— Aha! Şi nu ţi-e frică?

Pentru că nu spun nimic, Filippo se ridică de pe jos şi mă întreabă dacă am studiat muzică undeva.

— Nu, de ce?

— Cânţi bine.

— Da’ de unde!

— Serios. Nu greşeşti nicio notă. Vino!

Se ridică de pe podea şi ia ceva din şifonier. O chitară. O scoate din husă şi se aşază pe pat, începând să-i ciupească corzile.

— Ştii să cânţi şi la chitară?

El nu răspunde. Cântă o notă.

— Ăsta e un de Repetă!

— Ăsta e un de.

— Nu! Filippo izbucneşte în râs. Repetă nota! Cu vocea. Cântând. Aşa. Îşi trece degetele peste corzi şi cântă: *Dooo*…

Fac şi eu la fel, chiar dacă mi-e ruşine.

— Vezi? Foarte bine. Iar ăsta e un re. *Rece*…

Repet şi eu.

— Îţi iese firesc. Eşti norocoasă.

Un zâmbet mare îmi luminează chipul. E ciudat să te simţi norocos pentru un lucru pe care îl poţi face şi fără ochi. Şi fără ochelari.

Tata vârâ capul pe uşă şi ne strigă, a ajuns pizza. Filippo se năpusteşte pe hol, iar eu o iau după el, încercând să-l întrec. Ne împingem şi ne dăm coate ca să ajungem fiecare primul în bucătărie.

La masă, mama îmi aşază codiţele pe spate.

— Unde-ţi sunt ochelarii, Mafalda?

Sunt pe punctul de a-i mărturisi că mi-au căzut şi că nici măcar nu i-am căutat, ba dimpotrivă, am şi uitat de ei, dar Filippo răspunde în locul meu:

— Cântam. Nu avea nevoie de ei.

Tata îmi aşază o felie de pizza cu crenvurşti în farfurie.

— Dar apoi îi căutăm, da? Ai grijă!

Nu pare nimeni supărat. Ca să par educată în faţa mamei lui Filippo, întind şerveţelul de hârtie pe genunchi şi încep să tai pizza.

— Vrei o măslină neagră? mă întreabă Filippo. Mie nu-mi plac. Am nimerit una din greşeală.

Nici măcar nu trebuie să-mi fac griji cum s-o dibui fără ochelari, pentru că Filippo mi-o vârâ direct în gură. N-o fi foarte educat Filippo ăsta, dar rezolvă destule probleme. Îmi vine în minte pasajul ăla din *Baronul din copaci* în care Cosimo e în copac cu fata spanioloaică, şi totul i se pare frumos şi uşor, nu cum era cu cealaltă fată, cu Viola, care-l făcea să înnebunească. Poate că asta e diferenţa între prietenie şi dragoste. Că prietenia e uşoară, iar dragostea îţi aduce prea multă confuzie în minte – seamănă un pic cu norişorul Stargardt din ochi.

După pizza, mamele îşi pun geaca şi ies pe balconul de la dormitorul mare ca să fumeze o ţigară. Cristina fumează, mama doar o însoţeşte: a promis că nu mai fumează pentru că bunica, adică mama tatii, s-a dus în copac din cauză c-a fumat prea mult, iar mama nu vrea să-l supere pe tata. Pe el îl deranjează şi numai să vadă o ţigară, şi, chiar dacă Cristina fumează altceva decât bunica, el nici măcar nu iese pe balcon, aşa, ca să le ţină companie. Se aşază pe canapea, care e tot în bucătărie, şi se uită la o emisiune de divertisment la televizor.

Filippo vrea să iasă şi el pe balcon ca să-mi arate muşcatele uscate cu care vorbeşte mama lui, dar tata ne opreşte:

— Mai întâi gecile!

Eu îmi iau geaca de puf, iar Filippo dă să-şi pună obişnuita geacă albastră cu numele imprimat pe spate. Însă tata îl opreşte din nou.

— Pune-o pe cea groasă, băiete! E frig afară.

Filippo nu-i răspunde. E rândul meu să răspund în locul lui.

— Tată, ştii că nu demult a fost ziua lui Filippo?

— A, da? La mulţi ani cu întârziere!

— Da. Şi eu nu i-am dat niciun cadou pentru că n-a făcut petrecere.

Filippo îmi trage un picior. Vrea să spună: „Ce naiba inventezi acolo?”

— Ştii geaca aia pe care o ţii de rezervă în portbagaj pentru când te trimit să livrezi marfă la munte? Cea care nu-ţi mai place?

„Hai, tată, citeşte-mi gândurile! Ai înţeles unde bat?”

— Cea verde cu violet?

— Da, chiar aia. Poate-i vine bine lui Filippo.

Tata tace timp de câteva secunde. Apoi exclamă:

— Sigur că da, e un cadou foarte frumos pentru ziua de naştere! Nu e că nu-mi place, ştii, Filippo, doar că n-o folosesc aproape niciodată şi voiam de mult s-o dau cuiva. Ia cheile de la maşină şi deschide uşa de la intrare. Mă gândeam să i-o fac cadou nepotului meu, dar tu ai ajuns primul… Cobor s-o iau.

Şi închide uşa în spatele lui.

Poate Filippo s-a supărat pe mine. Mă strânge tare de încheietura mâinii şi mă trage după el într-o cameră care cred că e baia. E foarte albă şi miroase a lămâie. îl aud scotocind pe undeva, apoi îmi pune o sticluţă în mână.

— Ce e?

— Miroase!

Duc sticluţa la nas. Miroase a floricelele-alea albastre… „Ochişorii Veronicăi” le zicea bunica. Cresc o

puzderie în grădina de la noi de-acasă, primăvara. Mă pişcă ochii. Trebuie să bat de mai multe ori din pleoape şi sunt destul de sigură că e din vina parfumului.

— Miroase bine. L-a făcut mama ta?

— Da. Ţi-l fac cadou. În schimbul gecii.

Rămân puţin nemişcată ca să simt mireasma aia minunată. Ochii mi s-au obişnuit.

— Dar mama ta n-o să se supere?

— Nu contează. Oricum face o grămadă în fiecare lună. Nici nu-şi dă seama.

— OK. Mulţumesc. Uite… Trebuie să-l întreb. Vrei să fii prietenul meu, aşa-i?

— Hm? îmi răspunde închizând caseta cu parfumuri.

— De ce vrei să fim prieteni?

Filippo sare şi mă împroaşcă iute cu parfumul din mâinile mele. Apoi fuge în cameră strigând:

— Fiindcă aşa, când o să fim mari, o să facem o formaţie. Eu cânt la chitară, şi tu din voce!

O iau pe urmele lui râzând, şi mi se pare o idee foarte bună.

Sunt în pat cu Optimus Turcaret pe picioare, în seara asta nu se lasă mângâiat pentru că simte parfumul nou, care nu s-a dus nici măcar după duş. Am împrumutat telefonul tatii ca să caut pe internet cum faci să devii cântăreţ. Vocea din telefon zice că trebuie să faci cel puţin cincisprezece drumuri, n-am înţeles prin ce locuri. Doamne! Cum o să mă pot mişca atât de mult? Ieri-seară am ascultat un fragment din *Baronul din copaci*, cel cu maimuţa care a plecat de la Roma şi a ajuns în Spania din copac în copac. Dar sunt destul de sigură că acum toţi copacii aceia sunt tăiaţi.

Telefonul spune că trebuie să ai ceva special, pe care nu-l are nimeni altcineva. Ideea lui Filippo cu formaţia nu mi se mai pare aşa de bună. Singurele lucruri speciale pe care le posed sunt un motan cenuşiu cu maro (pentru că nu cred că mai sunt alţii ca el prin împrejurimi) şi norişorul din ochi. Sunt specială pe dos. Bat din pleoape şi arunc cu carnetul pe jos. Stau în genunchi şi dau repede paginile,

aproape să le rup, şi scriu în el în grabă, apăsând cu putere:

Să mănânc măsline negre, pentru că nu voi reuşi să-mi dau seama dacă sunt negre cu adevărat.

Să cânt într-o formaţie.

Mă sui în pat şi trag cuvertura peste cap. Întunericul nu e o cameră fără uşi şi ferestre. Întunericul e un monstru care-ţi mănâncă toate măslinele negre şi visurile.

Cosimo, ninge şi m-am gândit că s-ar putea să mor de frig în cireşul de la şcoală, iarna.

Apoi mi-am adus aminte că tu ai rezistat şi că, pentru a muri (în carte), te-ai legat de un balon cu aer cald care trecea pe-acolo şi apoi ţi-ai dat drumul să cazi în mare, aşa ai reuşit să nu atingi niciodată niciodată pământul. Însă eu n-am cum să vânez animale cu blană ca să-mi fac pături cum făceai tu, deci trebuie să mă gândesc cum să mă descurc dacă aş simţi că mor de frig. Mă ajuţi să găsesc o idee?

Pies. *Mulţumeşte-i bunicii pentru pătură. Pe-asta oricum o iau în copac.*

14

Să transmit semnale luminoase de noapte bună la fereastră. Să număr toate stelele care apar noaptea

Profesorul meu de sprijin se numeşte Fernando, e tânăr şi foarte plictisitor.

Tot timpul se uită pe cărticele scrise în chineză care se citesc invers şi trimite mesaje pe telefon. Ar trebui să verifice că scriu corect pe caiet, că nu mă pierd prin şcoală şi că exersez cititul cu punctuleţele *brai*, dar din fericire nu ţine prea mult la lucrurile astea şi practic mă lasă în pace tot timpul. Se aprinde ca un robot doar când trece vreo învăţătoare şi atunci se preface că mă ajută să scriu.

Vine şi el în excursie astăzi, dar va fi prea ocupat să stea după Oscar, băiatul dintr-a cincea în scaun cu rotile, ca să-şi amintească de mine. Uneori am impresia că nu ştie nimeni de norişorul meu Stargardt, chiar dacă ştiu că ştiu toţi. Poate uită, pentru că norişorul meu nu e o problemă care să se vadă. Ochii mei sunt normali dacă se uită cineva

la ei din afară. Seamănă puţin cu a fi nebun, un nebun pare normal de afară, dar apoi începe să urle şi atunci toţi îşi amintesc şi spun: „Fiţi atenţi, ăsta e nebun” Profesoara de gimnastică a spus o dată despre mine: „Biata, nu vede”, iar eu m-am gândit să încep să urlu, aşa putea să mă creadă nebună şi să mă lase în pace.

Mama şi tata bat la fereastra autocarului, unde sunt aşezată (în primul rând, lângă profesorul Fernando), şi îmi fac semn de rămas-bun cu mâna de parcă aş pleca într-o călătorie foarte lungă. Le fac şi eu cu mâna, dar mă întorc imediat în partea cealaltă, ceilalţi părinţi nu stau lipiţi de autocar, iar colegii mei sunt deja cu toţii concentraţi asupra tabletelor sau a telefoanelor, şi cu căştile în urechi, şi nu-şi fac griji să-şi salute părinţii. Doar Filippo, cu geaca pe care i-a dat-o tata, nu reuşeşte să stea locului. Stă în spate şi face glume încontinuu cu colegii lui – îi aud ţipând:

— Nu-mi mai trage de glugă! Vreau să dorm!

Dar e imposibil, pentru că, de îndată ce-am pornit, învăţătoarea ia microfonul autocarului şi începe să explice programul următoarelor două zile. În noaptea asta vom fi împărţiţi în două grupuri, băieţi şi fete, dar mâine vom merge în vizită la ferma ecologică, iar după-amiază la zăpadă. Cine ştie să schieze merge cu Fernando şi cu învăţătoarea care mi-a zis „biata”, iar ceilalţi pot să se dea cu sania. Eu ştiam să schiez când eram la grădiniţă, m-a învăţat vărul meu Andrea, dar apoi mamei şi tatii le-a fost prea teamă să mă lase pe pârtie pentru că nu vedeam prea bine dâmburile şi cădeam. Asta înseamnă că voi merge la săniuş, chiar dacă n-am mai fost pe derdeluş de când port noii ochelari.

A trecut o oră şi jumătate de la plecare.

În autocar e mare agitaţie. Filippo şi prietenii lui cântă cântece porcoase şi nu ascultă de învăţătoarele care încearcă să-i potolească. Mie îmi vine un pic să râd, n-am mai auzit niciodată astfel de melodii, şi nici n-am mai auzit un băiat să cânte atât de bine, dar nu ştiu dacă trebuie să-i spun asta sau nu. Stăm toţi cu capetele întoarse şi simt că Grăsunului nu-i e bine. Mereu îi e rău în excursii, pentru

că mănâncă prea mult. De când am plecat, l-am auzit desfăcând cel puţin trei brioşe şi două doze de fanta. Am auzit fâsâitul. Şi, cum e aşezat în spatele nostru, îi spun profesorului Fernando, care se întoarce să se uite la el şi-i zice imediat şoferului să oprească.

Simt un ghemotoc din hârtie lovindu-mă în cap şi mă întorc dintr-odată. Filippo se apropie din spatele autocarului, râzând de bietul Grăsun.

Îl privesc foc de supărare.

— Nu ştii că nu trebuie să râzi de cei care nu se simt bine?

— Dar a mâncat ca un porc!

— Şi ce-i cu asta? Acum se simte rău, nu trebuie să râzi. Ţi-ar plăcea dacă ţi s-ar întâmpla ţie?

Filippo se aşază pe locul lui Fernando, care acum e jos cu Grăsunul. Apoi se ridică în genunchi pe scaun şi le spune tuturor să tacă:

— Gata cu râsul! Primul pe care-l aud şi-o ia la coborâre.

Nu mai vorbeşte nimeni, doar una dintre învăţătoare îi spune să se întoarcă la locul lui.

Filippo se apleacă spre mine şi spune repede, cu voce joasă:

— În seara asta când vă pun să vă alegeţi paturile să te aşezi într-unul de la fereastră.

— De ce?

— Tu fă aşa! Poţi să rămâi trează până la miezul nopţii?

— Sigur că pot.

— Atunci, să te uiţi afară! O să-ţi spun noapte bună din clădirea noastră.

— Şi cum o să faci?

— O să vezi.

— Dar eu…

— O să vezi c-o să mă vezi. Să nu spui nimănui!

Şi fuge în capătul autocarului chiar când Fernando se întoarce să se aşeze lângă mine.

Am ajuns acum două ore, ne-au dat tocăniţă cu

mămăligă, şi acum trebuie să ne aranjăm lucrurile pentru noapte.

Noroc că trebuie să stau trează până la miezul nopţii, pentru că aşa pot studia bagajele celorlalte şi cum sunt aşezate. Poate reuşesc să iau deja ceva în seara asta. Mi-am ales patul de sub fereastră, intră puţin aer proaspăt, dar nu e mare diferenţă. De aici văd bine afară şi am sub control şi paturile, şi sacii de dormit ai celorlalte fete. Chiara îşi umflă salteaua pentru două persoane. O să doarmă cu Martina, învăţătoarele le-au dat voie. Colegele mele au făcut roată în jurul ei şi îi tot laudă salteaua, că e mare, iar eu ştiu că ar vrea să doarmă ele pe ea sau măcar să încerce. Dacă am fi rămas cele mai bune prietene, Chiara m-ar fi ales pe mine. Dar nu e esenţial: dacă am înţeles bine, un lucru e esenţial doar dacă te face să trăieşti, iar eu pot să trăiesc şi fără să stau pe salteaua Chiarei.

Sigur, nu e esenţială, dar ar fi foarte confortabilă acolo, în cireş. Numai că n-o s-o pot lua în noaptea asta, o să doarmă ele pe ea! Va trebui să aştept până mâine, când o să strângem totul pentru plecare şi vom coborî să luăm micul dejun. Aş putea să mă prefac că nu mă simt bine şi să mă întorc în dormitor. Dacă profesorul Fernando nu vine după mine, sunt în regulă: pot să iau salteaua. Am lăsat intenţionat liber un compartiment din geanta de voiaj, cel care se închide cu fermoar şi rămâne turtit sub haine. Şi m-am gândit deja şi la cum să-mi aranjez noul pat în copac: o s-o umflu direct acolo şi o s-o sprijin între două crengi. Va fi foarte confortabil.

Acum trebuie să ne punem pijamalele. Învăţătoarele rămân cu noi până ne pregătim, iar apoi sting luminile şi ne avertizează că se vor întoarce în vreo oră, pentru că au un pic de lucru cu documentele noastre pentru vizita de mâine. Colegele mele şi fetele dintr-a cincea aşteaptă câteva minute până ce paşii învăţătoarelor nu se mai aud, şi chiar dacă eu îi mai aud pe scările care duc spre etajul de dedesubt, celelalte sar toate afară din pat şi încep să vorbească. Una dintre cele mai mari se ridică şi se duce să

aprindă o lumină.

Mă ridic şi eu. Chiara şi Martina s-au aşezat pe burtă şi ascultă cântecele din *Regatul de gheaţă* pe *sticul* meu, fiecare la câte-o cască. Ştiu pentru că îşi mişcă amândouă capetele în ritm, împreună, şi cântă fals în şoaptă. Dintr-unul din paturile suprapuse, mâna prietenei mele siciliene Francesca iese spre mine cu o pungă desfăcută de ursuleţi gumaţi. Iau câţiva şi mi-i îndes în gură.

— Mulsumesc.

Şi eu am chef să ascult un pic de muzică. Scotocesc prin geanta de voiaj, care e aşezată sub patul meu, dar nu apuc să scot căştile, pentru că fata care a aprins lumina se apropie în vârful picioarelor ca să nu fie auzită de învăţătoare de la etajul de dedesubt şi se aşază pe patul meu.

— Bună, tu eşti Mafalda?

Eu mă mişc, împingându-mă în spate, spre pernă, şi-mi apuc genunchii cu mâinile, îmbrăţişându-i strâns.

— Da, de ce?

— Nimic, aşa.

E înaltă, are părul şaten, un pic roşcăţiu şi ciufulit, şi o pijama care nu e o pijama, ci un tricou pe care scrie ceva şi o pereche de pantaloni albaştri de trening. Vin şi două dintre prietenele ei, una se aşază alături, iar cealaltă pe jos. Mă privesc zâmbind.

— Ea e celebra Mafalda?

— Da, răspunde cealaltă bucuroasă.

— Uau, atunci tu eşti!

Eu nu înţeleg.

— De ce celebră?

Fetele dintr-a cincea se uită una la alta fără să se oprească din zâmbit.

— N-ar trebui să-ţi spunem…

— Dar nu ne putem abţine!

— Cine-i zice?

— Îi zic eu!

— Ba nu, eu!

— Părerea mea e că trebuie să-i spună Emilia, e

fosta, se aude într-un final fata care s-a aşezat jos.

Întreb cine e Emilia.

Fata care a venit prima îmi strânge mâna şi arată cu degetul spre tricoul de pe ea:

— Eu sunt, îmi pare bine, Emilia, fosta prietenă a lui Filippo.

Brusc, mintea mi-e invadată de o mare confuzie şi simt că roşesc. Mi se aburesc şi ochelarii, aşa că-mi ia o vreme până reuşesc să citesc bine ce scrie pe tricou: numele ei, Emilia. Pare făcut în acelaşi mod în care a fost imprimat numele lui Filippo pe geaca albastră.

Între timp, fetele râd în continuare. Din fericire, celelalte colege ale mele îşi văd fiecare de treaba ei.

— Eu sunt Mafalda, e tot ce izbutesc să îngaim.

Dar ele ştiau deja asta.

Şi, într-adevăr.

— Ştim! râde cealaltă fată aşezată pe pat. Cred că stai pe lângă mine.

O cheamă Giulia. Nu e rea. Doar că nu înţeleg ce vor de la mine.

— Ştim, ştim, confirmă Emilia, jurnalul lui Filippo e plin cu numele tău: Mafalda-n sus, Mafalda-n jos. E până şi o inimă pe ziua ta de naştere.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Nu e pe întâi februarie ziua ta?

La naiba, atunci e adevărat! O inimă?

Dar…?

— Stai liniştită, nu sunt geloasă, mă asigură Emilia bătându-mă pe umăr. Ne-am despărţit în octombrie, de fapt, să spunem că l-am părăsit eu. Tatăl lui a început din nou să tot lipsească de-acasă, iar el n-a reacţionat prea bine. Ziceai că înnebunise, aşa că l-am lăsat.

— A!

— Dar îţi place de el?

Cele trei fete vin aproape-aproape, iar mie îmi vine să mă arunc pe fereastră de ruşine.

— De cine, de Filippo? Nu, sub nicio formă!

Celelalte două încep să sară şi să bată din mâini:

— Cred că-i place!

Emilia mă apucă de mână.

— Mafalda, dar nu l-ai văzut cum face? E un huligan, ţipă şi anul ăsta s-ar putea să rămână şi repetent.

Îmi studiez şosetele.

— Eu nu văd bine. Doar am auzit vorbindu-se că e un pic nebun.

— Un pic nebun? De când au divorţat ai lui, e nebun de legat! Trebuie să fii atentă dac-o să fiţi împreună!

Deci e adevărat că ai lui au divorţat. Al treilea ochi mi-a funcţionat şi de data asta.

— Dar eu nu vreau să fim împreună. Ce înseamnă asta?

— Că vă sărutaţi, sare Giulia.

— Şi că, atunci când o să fiţi mari, o să vă căsătoriţi şi-o să faceţi copii, continuă cealaltă.

Francesca, pentru că ascultă tot ce vorbim din patul suprapus, scoate scapul de deasupra şi întreabă:

— Ce, voi ştiţi cum se fac copiii?

Alte colege interesate ridică repede capul din telefoanele mobile şi tablete, ca să ne asculte. Emilia răspunde pentru toate:

— Eu ştiu. Trebuie să te doară burta, şi se poate întâmpla şi la vârsta noastră. Apoi verşi, copilul creşte odată cu durerea de burtă şi după nouă luni iese.

— De unde? întreabă Chiara.

— Din buric. Doctorii fac o gaură şi-l scot. Tu ce crezi, altfel de ce-am avea buric, dacă nu pentru asta?

Toate scot un strigăt, dezgustate.

— Dar cum reuşeşte copilul să intre în burtă? întreabă Martina, agitată.

Emilia răspunde liniştită:

— E nevoie de tată, şi trebuie să stea foarte, foarte aproape de mamă.

Una dintr-a cincea se ridică în celălalt capăt al camerei.

— Nu neapărat! Eu am o mătuşă care în curând va avea un copil singură.

Însă în acest moment intră una dintre învăţătoare. Ne-a auzit ţipând şi a venit să ne atragă atenţia să dormim imediat. Gata cu vorbitul în seara asta!

Ne vârâm toate din nou în paturile noastre. Ca să fie sigură, învăţătoarea rămâne să doarmă şi ea cu noi. Îşi ia o *biuticheis* cu ea şi se duce la baie să se schimbe. Se sting luminile. Înainte să-mi scot ochelarii, trag un pic de perdea şi mă uit afară. Cerul e minunat aici, negru şi albastru pe de-a-ntregul şi plin de punctuleţe albe. Demult n-am mai văzut stelele. Poate aici le văd pentru că suntem undeva mai sus decât casa mea. Deci din cireş, care e mai înalt decât şcoala, ar trebui să pot să le văd din nou. Să sperăm. Altfel, asta e ultima dată când văd stelele.

Ce greu e să ţii ochii deschişi până la miezul nopţii! De fapt, cred că i-am închis, dar numai puţin. Am un ceas care se aprinde pe întuneric. Era al bunicii, şi ai mei mi l-au dat mie când ea s-a dus să locuiască în trunchiul copacului. îl apropii de faţă şi apăs butonul luminiţei ca să văd cât e ora: unsprezece şi trei sferturi. S-au întors şi celelalte învăţătoare în cameră şi dorm printre noi. Una e întinsă pe o saltea lângă uşă şi sforăie pe nas. E caraghioasă. Colegele mele şi fetele dintr-a cincea stau nemişcatenemişcate în paturile lor. Totul e foarte albastru şi, chiar dacă mă aflu într-o cameră plină de oameni, mă simt singura fată de pe lume. Trag iarăşi perdeaua de la fereastră. Când am ajuns, ningea. Acum s-a oprit. Câmpurile din jurul pârtiei şi dealurile apropiate sunt albastre (aşa e zăpada noaptea), iar luna e un lampion mare-mare, care luminează totul, chiar dacă aici nu e aproape nimic de luminat. În afară de cabana în care dorm băieţii. E o lumină la o fereastră. O lumină intermitentă. Ca un semnal. Ca semnalele de noapte bună pe care mi le făceam cu bunica înainte de culcare.

Mă aşez în fund pe pat şi-mi împing ochelarii pe nas. Lumina continuă să se stingă şi să se aprindă timp de câteva clipe, apoi n-o mai văd. Trebuie să răspund. Când cineva îţi spune noapte bună trebuie să-i răspunzi, altfel eşti necivilizat. Dar eu n-am cu ce să răspund, n-am o

lanternă, ceva care să lumineze. A, am găsit: ceasul bunicii! îl scot de la mână şi-l sprijin de geamul ferestrei, apăsând de mai multe ori butonul pentru iluminat. Sper să se vadă din dormitorul băieţilor. Lumina de mai devreme se aprinde din nou, parcă a luat-o razna. Înseamnă că se vede! Continuăm să ne trimitem semnale, dar apoi învăţătoarea care sforăie oftează în somn, întorcându-se pe partea cealaltă pe saltea, şi mi se face frică. Trimit un ultim semnal luminos, lung-lung, care vrea să însemne: „Acum trebuie să mă culc”, şi aştept răspunsul, care vine imediat, de asemenea lung-lung. Mă întind din nou în pat, cu imaginea multor steluţe în ochi. Şi per total sunt bucuroasă. De ce, nu ştiu sigur, dar nu mă mai simt singura fată din lume.

De dimineaţă, la micul dejun, Filippo m-a salutat de la masa lui, după care s-a întors repede să-şi bea cafeaua cu lapte cu colegii.

— Ţi-am zis eu că-i placi, mi-a şoptit Emilia trecând prin spatele meu.

— Doar ne-am salutat, şi aproape că nu s-a uitat la mine.

— Aşa fac băieţii întotdeauna. E un semnal. Trebuie să te obişnuieşti cu semnalele.

Vizita la ferma ecologică e atât de plictisitoare, încât nici măcar Filippo nu găseşte o glumă cu care să ne distragă sau un motiv să deranjeze prezentarea. Singurul lucru frumos e că ne dau să gustăm unt de vacă adevărată şi mâncăm pâine cu marmeladă până pocnim. Noroc că pe urmă mergem pe pârtie! Un grup destul de mare se duce cu profesorul Fernando, inclusiv Emilia cu salopeta ei roşie şi Chiara, care înainte să ia schiliftul le arată tuturor ochelarii ei cu *Regatul de gheaţă*, chiar şi mie.

Eu urc în vârful dealului cu derdeluşul. Mă aşez pe jos să scriu în zăpadă. Nu pot să cobor în viteză la fel ca toţi ceilalţi, pentru că mi-e foarte frică să nu mă lovesc de vreun copac. Ne-au dat sănii în formă de maşină, şi nu vrea nimeni să meargă cu mine, şi-apoi nu ştiu dacă într-adevăr am chef de asta. Mi se pare chiar ciudat să mă dau

cu sania când eu nu văd aproape nimic.

Una dintre învăţătoare se apropie şi-mi spune să ne dăm împreună. Îi răspund că prefer să stau puţin jos, iar ea se întoarce să discute cu celelalte învăţătoare, în timp ce colegii mei circulă în sus şi-n jos pe deluşor, ţipând ca nebunii. Mă gândesc când ar putea fi momentul potrivit să inventez scuza că nu mă simt bine şi să mă întorc în cabană ca să-mi iau lucrurile de care am nevoie. Simt însă un bulgăre de zăpadă lovindu-mă în spate şi mă uit în jur ca să-mi dau seama cine a fost. Un nebun care strigă mai tare decât toţi vine în viteză spre mine, târând după el o sanie roşie ca focul. Are o geacă de adult şi nişte ochelari mici-mici acoperiţi de fulgi de zăpadă. Şi un zâmbet atât de mare, că aproape că nu-i încape pe chip.

Se aruncă pe jos, întins lângă mine, şi mă întreabă imediat de ce nu mă dau cu sania.

— N-am chef.

— Nu-i adevărat. Nu vezi bine şi ţi-e frică.

Îi vâr un pumn de zăpadă după gulerul gecii, chiar dacă e adevărat ce a spus. El ţipă, râde şi se rostogoleşte. Nu mă pot abţine şi râd şi eu. Apoi Filippo se opreşte brusc şi-mi dă un bobârnac în ciucurele roz cu gri al beretei. Trei dintre colegii noştri urcă dealul şi se aşază în linie ca să facă întrecere. Învăţătoarea mea, aflată într-o parte a pârtiei, dă startul, iar ei pornesc scârţâind pe porţiunile cu zăpadă îngheţată.

— Cobori cu mine? Te iau în spate.

Nu sunt sigură. Mai bine nu risc.

— Nu. O să aluneci prea repede, ştiu eu.

Filippo se ridică şi aşază sania în vârful pârtiei. Se întoarce spre mine cu mâinile în şold. Cred că aşa l-am văzut prima oară.

— Dar eu ţi-am promis că o să fac ceva greu.

Pianul. Cântecele moderne.

— Da, e adevărat. Şi ce-i cu asta?

— Acum e rândul tău. Trebuie să faci ceva greu. De ce doar eu?

Voiam să mă prefac că nu mă simt bine, dar acum

simt că mă doare un pic burta cu adevărat. Încerc să rezist.

— Şi cine-a hotărât asta?

— Eu!

Filippo îmi fură bereta de pe cap trăgând-o de moţ şi se suie în partea din faţă a saniei. Mă apropii de el, resemnată. Sosesc şi alţi doi colegi cu săniile lor.

— Facem întrecere? îi întreabă Filippo.

Ei acceptă imediat şi se aşază în stânga noastră.

— Hai, urcă, la naiba, ce aştepţi?!

Mă sui în maşinuţă în spatele lui Filippo şi abia reuşesc să-mi iau înapoi bereta, că imediat îmi zboară din mână când începem să alunecăm în viteză pe pârtie. Mă agăţ cu putere de spinarea lui şi-i ţip în ureche că mergem prea repede. El îşi întoarce puţin capul spre mine.

— E întrecere, cum vrei să mergem, încet?

— Da, dar aşa nu văd nimic!

— Nici eu!

Filippo întoarce faţa spre mine să-mi arate ochelarii complet acoperiţi de zăpadă. Simt o frică nebună.

— O să ne lovim de ceva!

— Poate! Şi râde, râde ca un băiat ai cărui părinţi nu sunt divorţaţi şi care doar se distrează în zăpadă, închide ochii! E super! Dacă ne lovim de ceva, trag de frână!

Coborârea e foarte lungă. În jurul nostru sunt doar zăpada şi pădurea care se mişcă rapid, verde cu maro, de-o parte şi de alta a pârtiei. Câştigăm întrecerea, pentru că nu mai aud sania celorlalţi. Şi-atunci da, închid ochii. Şi simt pe faţă vântul rece al coborârii şi părul în vânt, şi inima care-mi bate foarte tare. Dar e a mea sau a lui Filippo? O simt peste spinarea lui. Nu contează. E chiar frumos să alunec aşa, cu ţipetele îndepărtate ale celorlalţi şi doar cu zgomotul saniei sub mine. Şi ciudat. Ca mersul cu eşarfa legată la ochi, dar mult mai rapid. Mi-e groaznic de frică. Şi cu toate astea, mi-aş dori ca alunecarea să dureze o oră întreagă, ba nu, o zi, ba nu, pentru totdeauna. Ca muzica lui Filippo.

Acum se aud mai tare strigătele celorlalţi, care ne

aclamă sosirea, şi nu mai coborâm, doar alunecăm şi ne oprim printre aplauze, într-o moviliţă de zăpadă proaspătă. În timp ce fulgi uşori cad peste noi, râdem şi râdem până ne pierdem suflarea, apoi ne ridicăm şi ne învârtim sărind şi urlând:

— Am câştigat!

Abia când sosesc şi adversarii noştri simt o senzaţie ciudată în stomac şi-mi vine să vărs.

— Ce ai, ţi-e rău? mă întreabă Filippo.

Nu răspund. Mă apropii de un tomberon şi fac cum a făcut Grăsunul ieri.

Pentru că e profesorul de sprijin, Fernando mă însoţeşte la cabana în care am dormit. Doamna de la cazare îmi face un ceai cald bun pentru burtică, spune ea; apoi urcăm la etaj, iar Fernando mă lasă să intru singură ca să merg la toaletă.

— Te aştept jos, la intrare, îmi spune, scoţând din buzunar una dintre cărticelele lui în chineză.

Acum e momentul. Intru în cameră. Toate paturile sunt aranjate, şi lângă fiecare din ele e rucsacul celui care a dormit acolo. Într-un colţ văd un fel de minge roşu cu albastru – salteaua Chiarei. O ridic cu mâinile tremurând uşor şi-o vâr în rucsacul meu, încercând s-o ascund bine. De aici nu trebuie să mai iau nimic altceva. O clipă mă gândesc că mi-ar prinde bine o tabletă când o să fiu în copac, dar apoi îmi dau seama că n-o să mai văd, şi în plus e un lucru prea scump ca să-l fur. Nu pot să iau aşa ceva.

Cobor cu geanta de voiaj în bandulieră. Oricum, în curând va trebui să plecăm. Profesorul e aşezat pe un fotoliu roşu, cufundat în cartea lui. Trebuie să găsesc o modalitate să pot intra la băieţi. Doamna care mi-a făcut ceaiul mă opreşte în timp ce trec pe lângă recepţie.

— Cum te simţi?

— Aşa şi-aşa, îi răspund, şi nu e o minciună.

— Uite, pentru că ţi-a fost rău, îţi fac un cadou.

Se apleacă peste biroul de la recepţie şi-mi pune în mână o floare gri ciudată.

— Cee?

— O floare-de-colţ.

Ating floarea cu gingăşie, fiindcă pare că s-ar putea distruge într-o clipă.

— Are perişori.

— Da. E prima oară când vezi aşa ceva?

— Da. Mulţumesc. E foarte frumoasă.

Fernando se apropie să vadă şi el floarea-de-colţ.

— Interesantă, e verdictul lui.

Aşa îmi vine o idee.

— Fernando, mă ajuţi să fac ceva?

El mă însoţeşte în drumul spre ieşirea din cabană.

— Hmm, spune!

Îl trag de geacă şi-i arăt spre cabana băieţilor.

— Aş vrea să-i fac o surpriză unui tip din clasa cealaltă.

— Un tip?

— Da. Unul de care-mi place.

— A!

— Mă duci în camera lor să-i pun floarea-de-colţ pe pernă?

Fernando se bosumflă.

— Dar hai să ne grăbim!

În camera băieţilor miroase groaznic.

Fernando a rămas de pază pe hol, aşa că trebuie să mă grăbesc. Scotocesc un pic ca să găsesc caserola roz a Grăsunului şi-o pun imediat în geantă. Însă impermeabilul lui Christian nu e nicăieri. Poate l-a luat cu el de dimineaţă.

Fernando vâră capul pe uşă.

— Gata?

Ce nebunie! Bine că am ascuns deja caserola. Mă apropii de un pat care se află chiar sub fereastră – cea de la care se vede cabana fetelor. Are o lanternă deasupra. Aşez floarea-de-colţ pe pernă şi ies.

— Iartă-mă, Fernando! Nu găseam patul care trebuia.

— Nu-i nimic. În situaţii de-astea e mai bine să nu greşeşti persoana. Să mergem să aşteptăm autocarul!

Mama îmi desface bagajele din excursie, văd un pic

de lumină slabă-slabă care vine din baie.

Sunt în pat şi stau liniştită pentru că deja am scos caserola roz şi salteaua şi le-am ascuns în şifonier, în spatele hainelor. Pot să mai ţin veioza aprinsă zece minute, mi-au spus. Dar n-am prea multe de făcut. Îmi iau carneţelul şi carioca neagră de pe noptieră şi tai din listă „Să număr toate stelele care se văd noaptea”.

Ştiu, Cosimo. Am luat lucrurile colegilor mei fără să le spun, şi nu trebuia. Dar chiar şi tu i-ai ajutat pe tâlhari, ţii minte? Ştiai că nu erau răi, doar că trebuiseră să se poarte un pic mai urât în momentele acelea ca să aducă mâncare acasă. Te rog, nu-i spune bunicii.

Îţi promit că, după ce mă mut în cireş, când am să cresc, şi o să învăţ să meşteresc lucruri, aşa ca tine, o să înapoiez totul. O să mai dureze până atunci, dar aşa am să fac.

15

Să iubesc pe cineua

O să am un copil. De-acum sunt sigură.

De când ne-am întors din excursia la munte îmi vin mereu în minte cuvintele Emiliei, fata aceea mare cu păr roşcat, că, pentru a face copii, trebuie să te doară burta şi apoi vomiţi. Mă gândesc mereu la asta în timp ce-l mângâi pe Optimus Turcaret în spatele urechilor, înainte şi după ce-mi fac temele şi chiar şi acum, în drum spre şcoală.

Trebuie să te doară burta şi apoi verşi. Mie mi s-a întâmplat pe pârtia pentru săniuş. N-am înţeles dacă într-adevăr e nevoie de un băiat, dar, oricum, l-am strâns foarte tare pe Filippo în timpul întrecerii. Cred că s-a întâmplat. Ce-o să-i spun mamei? Şi Optimus Turcaret o să mă mai iubească? Va trebui să renunţ la şcoală, şi cum o să pot să mă ocup de copil dacă nu văd? Când eram mică îmi imaginam că o să am şase copii, cinci fete şi un băiat, dar apoi mi-a apărut norişorul în ochi şi nu m-am mai gândit la asta. Nu i-aş putea vedea din cauza norişorului sau i-aş pieptăna aiurea, şi, în plus, ar muri de foame pentru că nu pot să conduc maşina să mă duc la cumpărături. Aş putea să comand pizza pentru cină, însă

aşa s-ar îngrăşa prea tare. Nu, fără copii în cazul meu. Doar Optimus Turcaret. El se descurcă singur să mănânce şi la fel să se spele şi să se pieptene.

Dar ce fac acum? Trebuie să spun cuiva. Estella. Ea e singura care mă poate ajuta. De îndată ce sună de recreaţie, mă duc la ea. Ca să-mi distrag atenţia, între timp număr paşii de la care-mi pot vedea cireşul, maro tot şi slab-slab până la trunchi. Unu, doi, trei…

Optzeci de paşi, poate şaptezeci şi opt. Patruzeci de metri. Poate treizeci şi nouă.

Încă zece paşi şi-l aud: fluieratul Estellei. Dacă şi surzesc, chiar că intru în mare belea.

Bat de două sau de trei ori la uşa cămăruţei. E recreaţia mare, şi toţi elevii din şcoală fug pe holuri cu sandvişurile pe jumătate mâncate în mână. Trei băieţi din clasa lui Filippo joacă baschet aruncând în coşul de gunoi o minge făcută din staniol. Aş vrea să joc şi eu, dar am lucruri mai importante în minte. Estella îmi deschide uşa, şi eu mă strecor în încăpere lăsând afară un pic de confuzie, dar nu pe toată.

Estella îmi aruncă un pachet de croccantelle.

— Tu nu mănânci? o întreb.

Se aşază pe scaunul cu roţi lăsându-se să cadă în el. Îşi sprijină capul într-o mână şi cotul de masă. Pare obosită. Chipul ei are culoarea lămâilor pe punctul de a face mucegai, care în realitate e o culoare foarte frumoasă – dar pare un lucru urât să-l spui unei persoane.

Îmi face semn că nu vrea croccantelle şi apropie un taburet de scaunul ei. Îmi place să stau aici, pentru că totul e foarte aproape pentru cei dinăuntru şi se vede bine. Mă aşez pe taburet. E momentul să-i spun că voi fi mamă.

Fac un pic de zgomot cu ambalajul din plastic pe care-l ţin în mână şi, fără să mă uit nicăieri, încerc să încep discursul.

— Estella, tu ai copii?

Ea înalţă capul şi se roteşte spre mine cu scaunul. Pare foarte obosită.

— Nu. N-am avut niciodată.

— De ce?

— Şi tu de ce eşti curioasă?

De ruşine, îmi umplu gura de croccantelle.

— Hm, pentru că mă interesează copiii.

Estella deschide ochii aşa de mult, încât până şi eu reuşesc să văd tot, chiar tot albul din jurul pupilei.

— Te interesează copiii? I-auzi! Nu cumva te-ai îndrăgostit, Mafalda?

O privesc din spatele ochelarilor fără să am habar ce să-i spun şi mă simt roşie din vârful firelor de păr până în vârful picioarelor. Cum de-a ghicit? Nici eu nu înţelesesem până acum.

Estella râde, dar nu de mine, îmi dau seama de asta. Al treilea ochi îmi spune că e un râs bun, pentru un lucru bun. Adică un fel de noroc.

— Mafalda, în sfârşit o veste bună! Mă bucur foarte mult. Acum pot să mor liniştită.

— De ce e o veste bună? Şi de ce spui asta?

Îşi trage scaunul în faţa mea şi mă apucă de umeri. Are nasul slab-slab precum o crenguţă din cireş şi rujul fucsia un pic şters.

— Ştiu şi gata. Era timpul să ţi se întâmple. Dragostea este întotdeauna o veste bună, Mafalda, să nu uiţi asta niciodată. Toată lumea se îndrăgosteşte. Copiii…

Pe micuţa fereastră se aude vocea Grăsunului care-i cere cuiva o bucată de sandviş.

— Şi copiii graşi? o întreb.

— Sigur că da, şi copiii graşi. Se îndrăgostesc şi bătrânii, şi persoanele care trăiesc hăt departe, şi oamenii răi…

— Şi cei răi? Adică Dracula?

— Da. Şi el avea o soţie. E ciudat, dar adevărat. E un lucru frumos, ştii? Fiindcă aşa suntem toţi la fel. Când se îndrăgostesc, săracii devin bogaţi, iar bogăţii sunt mai bucuroşi.

— Fiindcă e un lucru esenţial?

— Da, pentru foarte multe persoane este.

— Şi pentru tine?

Îmi dă drumul şi oftează.

— Era. În România aveam un soţ. Dar nu ne-am mai spus de mult că ne iubim.

— Şi de-asta n-aveţi copii?

— Cred că da. Dacă nu-i spui celeilalte persoane c-o iubeşti, iar ea nu-ţi spune asta ţie, e mai bine să nu vină copiii.

Cred că am înţeles. Regula e că, dacă nu-i spun lui Filippo că m-am îndrăgostit de el, n-o să am un copil. OK. Trebuie deci doar să tac chitic, întotdeauna mi-e foarte util să vorbesc cu Estella. Ea ştie cum merg lucrurile şi-mi spune adevărul despre toate. Acum apasă un buton roşu de lângă uşa cămăruţei, şi clopoţelul începe să sune în toată şcoala. Ies pe hol şi o iau la fugă spre sala mea de clasă. Când te îndrăgosteşti nu vezi mai bine, dar ţi-e mai puţin frică să nu te loveşti.

Tocmai m-am întors de la şcoală.

Arunc ghiozdanul pe jos lângă uşă şi fug în camera mea – sau măcar încerc să ajung acolo cât mai repede, fără să mă lovesc.

Îmi iau carnetul cu lista şi deschid la pagina a doua. Dacă am înţeles bine, ca să am un copil trebuie să-i spun tatălui că-l iubesc. Dar eu nu pot avea copii, pentru că, atunci când nu vezi, nu poţi să-i dai bebeluşului biberonul, şi să-i schimbi scutecul, şi să faci toate celelalte lucruri de care are el nevoie. Aşadar, va fi de ajuns să nu-i spun niciodată niciunui băiat că-l iubesc. Iau carioca neagră şi tai cu ea rândul „Să iubesc pe cineva”.

PARTEA A CINCEA

PARTEA A CINCEA

Treizeci de metri

16 Ea mă găseşte oricum

— Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască, laaa muuulţi ani, Mafaldaa!

Mama intră în camera de zi pe întuneric, cu un tort de frişcă plin de lumânările care îi luminează chipul şi

zâmbetul. Aproape pare că e numai ea în cameră, iar în spatele canapelei e ascuns un cor care cântă „La mulţi ani!” Cel puţin, mie mi se pare aşa. Sunt aşezată cu picioarele încrucişate sub măsuţa joasă, iar în jur, pe canapea şi pe podea, sunt unchiul, mătuşa, Andrea, Ravina, tata şi Filippo. Chiara n-a putut să vină, aşa ne-a spus mama ei. E o minciună, dar nu-mi pasă, am invitat-o doar pentru că au insistat părinţii mei. Lor le pare rău că nu mai suntem prietene. Nu ştiu că, atunci când creşti, prietenii se pot schimba? Şi că e mai bine să rămâi prieten cu cei care nu spun minciuni? Optimus Turcaret s-a ascuns sub masă crezând că e în siguranţă, nu e obişnuit cu toată agitaţia asta. Dar mama aşază tortul chiar deasupra ascunzătorii lui, iar el fuge imediat, dar şi pentru că toţi cântă foarte tare: „… laaa muuulţi aaani!”

Îmi umflu obrajii şi suflu atât de tare, încât un pic de frişcă zboară de pe tort, ajungând pe covor. De obicei reuşesc să sting toate lumânările dintr-o suflare, însă anul ăsta nu, una rămâne aprinsă, şi trebuie să trag aer în piept ca să fac beznă în cameră. Bat toţi din palme şi strigă să-mi pun o dorinţă. Fumul lumânărelelor îmi intră în ochi. Îi închid, gândindu-mă la dorinţa mea, dar brusc mi se face frică. Deschid încet-încet ochii, şi întunericul e încă aici. Îi închid din nou şi număr până la zece, iar în timpul ăsta ceilalţi continuă să mă întrebe ce-mi doresc. Încerc să deschid încet-încet pleoapa unui ochi. Gata, cineva a aprins lumina, şi reuşesc să văd cam pe toată lumea, şi tortul cu frişcă, şi şirurile de baloane pe care tata le-a atârnat între lustră şi pereţi (par nişte cireşe în pom). Ar fi fost groaznic să rămân pe întuneric tocmai azi, la aniversarea mea de zece ani!

Din fericire, mama a început deja să taie tortul, aşa că nu mă mai întreabă nimeni despre dorinţă. Filippo vine să-şi mănânce felia la măsuţa de lângă mine. Foloseşte furculiţa, dar oricum se murdăreşte pe faţă pentru că mănâncă prea repede. Mătuşa îl priveşte îngrijorată şi uşor îngreţoşată. El se întoarce spre ea şi arată spre tort cu furculiţa plină de bucăţele mici şi frişcă:

— Delisios!

Mătuşa pare şi mai îngrijorată, dar răspunde:

— Mulţumesc, dragule – pentru că ea a făcut tortul.

Eu râd pe sub mustăţi, ca Optimus Turcaret atunci când Estella nu-şi dă seama că el şi-a făcut nevoile în grădina şcolii.

Sună telefonul fix. În toată hărmălaia, doar eu aud primul ţârâit, ba chiar mi se pare că simt un pic de aer care mă atinge uşor pe faţă după sunetul acela atât de limpede şi de strălucitor. Apoi îl aude şi tata şi se duce să răspundă în cealaltă cameră, cu aparatul fără fir. Însă după câteva clipe se întoarce şi mă strigă.

— E cineva care vrea să-ţi spună la mulţi ani.

Eu îl urmez în bucătărie şi mă aşez la masă. Tata îmi dă telefonul şi rămân singură cu mama, care umple maşina de spălat vase.

— Alo?;

— La mulţi ani pentru cele zece primăveri, micuţă prinţesă!

Dar cine…?

— Sunt regina amazoanelor, îţi spune ceva?

Vocea e foarte slabă, nu puternică şi frumoasă ca atunci când îmi strigă să mă întorc în clasă sau să mă descurc singură; aproape să n-o recunosc.

— Estella! Unde eşti?

— Sunt la spital.

— Ce faci acolo?

Se lasă liniştea. Pentru puţină vreme.

— Am venit să-mi salut o prietenă.

— Se simte rău?

— Ea nu. Să spunem că lucrează aici.

Poate că prietena asta care lucrează la spital este doctoriţa Olga! Sunt cât pe ce s-o întreb pe Estella, dar ea începe să vorbească din nou.

— Şi, e frumoasă petrecerea?

— Da, îmi pare rău că nu eşti aici.

— Şi mie îmi pare rău. Petrecerile sunt un lucru frumos. Încearcă să te distrezi cu adevărat mult mult!

Mâine o să găseşti cadoul meu la şcoală.

— Cum adică? Tu nu eşti?

— Mâine nu. Prietena mea mai stă puţin aici şi trebuie să am grijă de ea.

— Mi-o prezinţi şi mie?

— Mai bine nu. Adică, niciodată. N-o să ţi-o prezint niciodată, niciodată, niciodată, Mafalda.

Sunt un pic invidioasă.

— Atunci, papa!

— Papa! Să nu uiţi de cadou, o să-l pun în cămăruţă, în sertarul cu croccantelle.

— Bine, salut-o pe prietena ta.

Estella rămâne iar tăcută o vreme. Apoi, cu o voce foarte ciudată, îmi spune:

— La mulţi ani, Mafalda, micuţă prinţesă!

Şi închide.

Ochelarii mi s-au aburit de tot. Îmi vine o idee: dacă Estella e cea care mi-a lăsat biletul pe bancă acum ceva vreme?

— Vii să deschizi cadourile? Uite, deschide-l mai întâi pe al meu!

Filippo intră în viteză în bucătărie şi nu se opreşte la timp. Mă dărâmă de pe scaun şi aproape sfârşim în maşina de spălat vase, cu tot cu scaun şi cadoul lui. Mama trece peste noi cu pantofii ei cu toc înalt (astăzi şi i-a pus, chiar dacă nu e o zi din aceea foarte importantă în care-i poartă), ia salata de fructe din frigider şi-l închide la loc.

— Da, poate e mai bine să te duci să-ţi deschizi cadourile, Mafalda. Într-o jumătate de oră vine tatăl lui Filippo să-l ia.

Pentru o clipă sper ca în cutia lui Filippo să fie un tricou imprimat cu numele meu, ca acela pe care i l-a dăruit Emiliei. Dar ce găsesc înăuntru e mult mai frumos. Nu înţeleg imediat ce e. Pare un fel de casetofon în miniatură. Scotocesc prin polistiren: mai e şi un microfon. Din cele adevărate, nu de plastic, cum sunt la jocurile pentru copii.

— E un *caraoche*, dar mai special.

Filippo ia cutia şi-şi face loc printre invitaţi, ajungând la televizor. îl văd apăsând diverse butoane şi ataşând firul microfonului pe undeva prin spatele ecranului. Foloseşte telecomanda de la *caraoche* pentru a porni programul şi între timp îmi explică.

— La început e o melodie cântată de cineva, aşa o asculţi şi înveţi. Apoi începe muzica şi poţi să cânţi singură. Dacă nu-ţi aminteşti versurile, derulezi şi asculţi din nou.

Din televizor răsună un cântec pe care l-am auzit de câteva ori la radio, în maşina mamei. Andrea se ridică de pe canapea şi ia microfonul.

— Era odată un băiat… căruia, ca şi mie… îi plăceau *Bitălş* şi *Rolinstons*…

Cântă destul de rău pentru un profesor de muzică. Pe ceilalţi însă nu-i deranjează, şi cântă şi ei. Mă apropii de Filippo şi-i spun la ureche, aproape strigând pentru a acoperi vocile celorlalţi, dar în acelaşi timp şuşotind ca să mă audă doar el:

— Mulţumesc. Îmi place mult de tot.

Păcat că n-o să pot folosi de prea multe ori acest cadou frumos. Mă întreb dacă ar trebui să-i povestesc lui Filippo despre planul meu de a mă duce să locuiesc în cireş. El scotoceşte prin punga de plastic în care mi-a adus *caraochele*.

— Este şi felicitarea, îmi spune, întinzându-mi punga albastră.

O iau fără să spun nimic. Mă uit în jur şi-mi dau seama că nu ne bagă nimeni în seamă, aşa că-l pot trage în hol.

— O să citesc felicitarea de la tine în seara asta când mă bag în pat, bine?

El îşi pune mâinile în şold.

— De ce nu acum?

Mă întorc spre el cu punga în mână.

— Fiindcă nu pot să-l citesc.

— Foloseşte lupa!

Sprâncenele mi se cocoaţă sus pe frunte, aproape să-

mi atingă părul.

— De unde ştii că am o lupă?

— Te-am văzut într-o zi punând-o în buzunar. Hai, foloseşte-o! De ce o ţii la tine dacă n-o foloseşti când ai nevoie?

— Mi-e ruşine. Nu folosesc niciodată lupa în faţa cuiva.

Filippo rămâne ţintuit locului şi tace. Într-un final, mă dau bătută.

— Bine. Dar hai în camera mea!

Ne strecurăm pe hol până în camera mea. Optimus Turcaret e în pat şi nu face decât mi-au! când Filippo îl ia şi-l pune pe genunchi, trăgându-l de labele din faţă. Mă aşez lângă ei şi deschid punga. Înăuntru e o foaie împăturită în două, cu nişte semne negre pe ea.

— Am folosit o cariocă groasă, mă anunţă el mândru.

Îmi scot lupa de *Şerlocholms* din buzunar. O apropii de un ochi şi aşez foaia în spatele lentilei.

LA MULŢI ANI PENTRU PRIMA TA ANIVERSARE
CU DOUĂ CIFRE!
SĂRUTĂRI DE LA
FILIPPO, CRISTINA ŞI MAURO

— Mauro este tatăl tău?

— Da.

Rămânem un pic tăcuţi pe patul meu. Optimus Turcaret se lasă mângâiat după urechi, iar eu îl privesc, dar nu-l văd cu adevărat. Mă gândesc.

— Săptămâna asta stai cu el?

E prima oară când vorbim despre tatăl divorţat al lui Filippo.

— Doar ieri, că a fost sâmbătă, şi azi.

— Nu te bucuri să-l vezi?

Filippo ridică din umeri şi continuă să-l mângâie pe Optimus Turcaret.

— Nu. E vina lui că am înnebunit.

— Cine ţi-a zis asta?

— *Psihologii*. Şi cel de la şcoală. Spune că nu reuşesc să fiu atent şi mă înfurii prea uşor de când au divorţat ai

mei.

— Dar tu n-o faci special.

Pentru că mi se pare că ochelarii transparenţi ai lui Filippo s-au aburit, îi aşez un braţ în jurul umerilor. El nu se fereşte, dar începe să plângă cu sughiţuri, cu tot corpul, cu spinarea, cu picioarele, chiar şi cu tălpile. Optimus Turcaret se dă jos de pe genunchii lui, speriat de tresăriri, şi sare pe scaunul de la biroul meu. Singura cu care Filippo nu plânge e vocea. Rămânem aşa în linişte în camera mea, până nu vin adulţii să ne cheme şi să strice totul, ca de obicei, chiar şi plânsul care nu face zgomot.

— Mafalda, stinge lumina!

Stau lungită în pat cu pijamaua pe mine şi Optimus Turcaret pe burtă. Cu ochii închişi, pentru prima dată. Eu nu închid niciodată ochii, doar atunci când mă plimb prin curte cu eşarfa peste ochi. Vreau să-i ţin deschişi, mari până-n tavan, fiindcă aşa primesc un munte de lumină şi am suficientă pentru întreaga viaţă.

Mai devreme, după ce au plecat toţi invitaţii la petrecerea mea, tata a strâns şirurile de baloane de pe lustră şi l-am întrebat dacă pot să păstrez unul. L-am pus sub pat, pentru că o să-l folosesc pe post de balon cu aer cald când am să zbor din cireş, atunci când n-o să mai pot sta acolo, de exemplu din cauza frigului sau a bătrâneţii.

Aşadar, în seara asta trebuie să-mi odihnesc ochii. Nu sunt obosită, jur, dar ei sunt. Întind o mână în spate spre veioza mea, acolo unde ştiu că se află butonul pentru stins lumina. Mama intră în camera mea, şi atunci abia deschid uşor pleoapele să văd cum arată o mamă pe întuneric. Mai întâi soseşte parfumul ei de îngheţată cu mentă. Apoi îi văd umbra cu păr lung, fără chip şi cu hainele negre pline de noapte, care e un pic mai închisă la culoare decât camera mea pe întuneric. E ciudat, credeam că pe întuneric totul e negru şi-atât. Dar mamele reuşesc să se facă văzute şi în bezna cea mai neagră. Poate *văd* pe întuneric, ca pisicile. Ca să-şi poată găsi copiii care se află în pericol.

Dar, dacă ar fi aşa, atunci şi eu aş putea deveni

mamă. Mă salt puţin, ridicându-mă în coate.

— Mami, tu reuşeşti să mă găseşti chiar şi pe întuneric?

Mama se aşază lângă mine şi-mi mângâie părul.

— Nu te pot vedea pe întuneric, Mafalda, dar sunt convinsă că aş reuşi să te găsesc oricum. Acum culcă-te, pentru că e foarte târziu.

Se apleacă peste mine şi mă sărută de noapte bună. Părul ei mângâie uşor perna ca nişte valuri de vată de zahăr, însă neagră. Îmi trec degetele prin el până când ea se ridică. Mătăsos.

Nu i-am spus că întunericul de mai devreme era al meu. Ea mă găseşte oricum.

În seara asta n-am chef să vorbesc cu tine, Cosimo, şi nici măcar cu bunica.

Voi staţi împreună liniştiţi, treceţi de pe o creangă pe alta cu frânghiile, citiţi cărţi şi cu siguranţă nu v-aţi dat seama că eu mai am doar şaizeci de paşi ca să ajung la cireş. Ai înţeles, Cosimo? Treizeci de metri. Nu sunt mulţi deloc.

Odată, fratele tău a vorbit cu un învăţat francez despre tine şi i-a explicat că stai în copaci fiindcă, pentru a vedea bine pământul, trebuie să stai la înălţimea potrivită – sau cel puţin aşa credeai. Dar eu la ce distanţă trebuie să ajung ca să reuşesc să-mi văd bine copacul?

17

Să fac întrecere de aruncat la coş cu ghemotoace de hârtie

Doctoriţa Olga are ochii verzi, îmi amintesc.

Încerc să-mi dau seama dacă e adevărat, dar norişorul cenuşiu din faţa ei nu se mişcă. El e motivul pentru care sunt din nou aici, tot cu mama şi cu tata aşezaţi în dreapta şi în stânga mea, pe scăunelele incomode de data trecută.

Doctoriţa Olga îmi pune în mâini un bastonaş lung şi neted. Un creion. îl pipăi până în vârf şi descopăr că e obişnuitul creion cu gumă în formă de dinozaur.

— N-am găsit creioane cu zeii egipteni, îmi pare rău.

Nu-i nimic. Gumele nu-mi plac prea mult. Nu sunt esenţiale. Din amabilitate spun totuşi „mulţumesc” şi ţin creionul în mână ca şi cum mi-ar plăcea. Doctoriţa Olga are un cub de foi albe pe birou, iar eu ştiu că lasă copiii să deseneze pe ele. îl găsesc chiar în faţa mea şi încep să mâzgălesc ceva pe foaie. Între timp, cei mari vorbesc, iar eu mă prefac că nu-i ascult. Sunt foarte multe lucruri în legătură cu care trebuie să te prefaci, după o aniversare cu două cifre: să te prefaci că lumina e aprinsă, că nu plângi, că nu asculţi… Şi apoi, când o să fiu mare, va trebui să mă prefac că nu vorbesc despre o persoană care de fapt se află chiar lângă mine, aşa cum fac mama şi tata acum.

— Cum este, doamna doctor? întreabă tata.

— Nu e foarte rău.

Un alt lucru pe care trebuie să-l faci ca adult este să începi mereu să vorbeşti cu „nu” pentru a spune contrariul. De fapt, pentru mine, „nu foarte rău” înseamnă chiar „foarte rău” E ca atunci când învăţătoarea se duce la coafor şi apoi vine la şcoală şi întreabă cum îi stă. Sunt sigură că aproape toţi băieţii se gândesc că-i stă rău, dar spun „nu-i rău, doamna învăţătoare” ca să-i facă plăcere şi să nu fie ascultaţi la oră.

Doctoriţa Olga continuă:

— Aţi început deja cu cititul în *brai*?

Tata răspunde că da, că exersez.

— Şi nu puţin.

Iată un alt „nu” care înseamnă contrariul. Am citit doar *Micul prinţ* cu punctuleţele *brai*. Dar a fost foarte frumos.

În vocea mamei se simte o mare de lacrimi.

— Doamna doctor, nu există niciun dispozitiv care să uşureze puţin lucrurile pentru ea?

— Există ochelari cu cameră video care proiectează în zonele care încă nu sunt compromise imaginile înregistrate din exterior.

Alţi ochelari? Să sperăm că nu. Par foarte complicaţi, şi părerea mea e că o să mă şi doară.

— …dar în stadiul actual nu ar aduce niciun

beneficiu. Mai bine n-o obosim mai mult decât e necesar.

Pericol evitat. Ochelarii aceia sunt cu siguranţă urâţi şi pariez că mi-ar fi pus camera video pe cap. La şcoală ar fi râs toată lumea de mine.

După un răgaz de linişte, doctoriţa mă face să tresar pe scaun, spunând:

— Ce desen frumos, Mafalda! Pare cerul înstelat al lui *Vangog*!

Mă uit spre foaie şi sunt destul de sigură că am făcut doar cercuri, multe-multe cercuri cenuşii. Cred că şi acest *Vangog* are norişorul, dacă desenează la fel ca mine.

Dar vizita la doctoriţa Olga n-a fost degeaba, pentru că acum ştiu cum să folosesc creionul cu dinozaur pe care mi l-a dăruit ieri.

În clasa mea nu se aude nici musca. Dăm lucrare la geometrie şi e greu. Eu am folosit figurile geometrice din plastic care se ating. Instructorul Fernando mi-a dat minus zece şi acum citeşte din cărticica lui chinezească într-o bancă liberă, în fundul clasei. Aproape mereu îmi dă minus zece. Zece pentru străduanie, minus pentru că altfel e prea mult, zice el.

Mă întorc uşor în spate. Kevin e foarte concentrat asupra axelor de simetrie, nu le înţelege deloc.

— Psst!

Kevin ridică repede capul, dar se întoarce la fel de iute la ale lui.

Aş avea nevoie ca învăţătoarea să se ducă să bea cafea. Având în vedere că am terminat lucrarea, mă ofer voluntar, însă doar ca să-i fac poftă.

— Doamna învăţătoare, îi şoptesc, aplecându-mă peste catedră, azi pot să mă duc eu să vă aduc cafeaua?

Ea pune imediat deoparte mobilul pe care tocmai se juca (face ding! la fiecare punct, dar foarte încet, doar eu îl aud în clasă) şi-mi răspunde „nu”.

— Mă duc eu. Tu scrie pe o foaie cine vorbeşte.

Îmi aşază o foaie pe bancă, îşi ia poşeta şi iese. Foarte bine. Acum pot să mai încerc. Kevin mâzgăleşte cu creionul lui negru cu galben pe marginea băncii, aplecat

pe-o parte. Axele astea de simetrie nu-i ies şi pace. Încerc să mă concentrez asupra lui Fernando, în partea cealaltă, lângă dulap, nu trebuie să-şi dea seama. Pare liniştit. Îmi sprijin un cot de banca lui Kevin şi şoptesc:

— Auzi, te interesează un dinozaur?

Ştiu că îi plac lucrurile astea. Şerpi, reptile şi lucruri verzi şi dinozauroase. Şi, într-adevăr, se ridică din poziţia lui relaxată şi răspunde „da” imediat.

— Atunci, hai să facem un schimb! îmi acopăr gura cu mâna. Vezi creionul ăsta?

Scot dintr-un buzunar al şorţului de şcoală creionul cu guma în formă de dinozaur.

— Frumos! zice el.

Profesorul Fernando se aude imediat „şşşşşş”, dar nu se desprinde de cărticica lui. îl las pe Kevin să verifice creionul.

— Ţi-l fac cadou dacă mi-aduci un lucru de la aniversarea lui Christian.

— Cum de la aniversarea lui Christian?

Aici trebuie să pun totul în joc.

— Mâine nu eşti invitat la petrecerea lui?

— Ba da.

— Atunci, dacă vrei creionul, când te duci acasă la el, îmi cauţi impermeabilul în formă de poncho pe care îl aduce mereu în excursii şi mi-l aduci la şcoală. Batem palma?

Kevin nu se gândeşte nici măcar o secundă.

— Cu siguranţă nu. Dacă mă prind, m-am ars. Mă duc şi-mi cumpăr de la librărie creionul ăla.

O, nu! N-a funcţionat. Ochelarii îmi sunt acoperiţi de nori groşi.

— Să ştii că nu se găseşte la librărie. Nu-l am decât eu. Dacă-l vrei, trebuie să faci cum îţi spun eu.

— Dacă vrei s-o fac, trebuie să-mi dai creionul şi lupa ta de detectiv.

Lupa mea? Nu ştiu, n-am prea mult timp la dispoziţie să mă gândesc. Oricum, aproape nu mai am nevoie de ea. O scot din buzunar şi i-o dau lui Kevin, care ascunde totul

în bancă. Apoi ridică penarul în faţa mea.

— Atunci, îmi aduci?

— Îţi aduc pe naiba! îmi răspunde, şi în acelaşi moment învăţătoarea se întoarce în clasă cu cafeaua.

De obicei îmi place mirosul de cafea de la automat, dar azi mă pişcă de nas şi mă face să-mi iasă până şi o lacrimă din ochiul drept, ca atunci când ţi-e somn şi ţi se udă genele când te freci la ochi. Doar că somnul meu în momentul ăsta e o furie mare-mare, şi nu-mi mai pasă deloc de creion, nici de poncho, vreau doar să închid ochii şi să desenez o cruciuliţă uriaşă peste toţi, în afară de Estella şi Optimus Turcaret, şi peste toate lucrurile în afară de copacul meu.

Copacul meu.

Uneori mă gândesc cum va fi să trăiesc în el şi îmi imaginez un fel de căsuţă din frunze, înconjurată de cuiburile păsărilor. În cireş sunt tot timpul o grămadă. Apoi, când o să mă simt singură, o să bat în trunchi, iar vocea bunicii o să spună:

— Cine e?

— Mafalda! o să răspund eu, iar cireşul, adică uriaşul, o să dea din cap ca să scuture câteva flori roz cu alb în jurul nostru, iar eu şi bunica o să jucăm jocul în care dăm o formă norilor.

Însă, ca să reuşesc, am nevoie de lupa mea de *Şerlocholms*. Mă simt ciudată fără ea, şi-apoi a fost cadou de la tata. Nu pot să mă duc să locuiesc în copac fără o amintire de la tata. Sună clopoţelul anunţând recreaţia, iar învăţătoarea ne îndeamnă să ieşim cu toţii pe hol pentru gustare. Kevin iese iute din bancă şi se duce să se ascundă în baie. Mă sprijin de uşa clasei cu braţele încrucişate şi alunec spre pământ, frecându-mi spinarea de perete. Am văzut asta într-un film. Şi acum îmi dau seama că n-am mai văzut un film de un car de ani şi aproape sigur n-o să mai pot vedea niciunul înainte să rămân pe întuneric. Şi nici pe urmă. De ce? De ce mie? îmi ascund capul între genunchi şi plâng.

— De ce plângi?

Simt firimituri cu iz de brioşă cu cireşe căzându-mi pe mâini. Ridic capul. O pereche de pantofi de tenis negri şi două picioare într-o pereche de blugi. Ar putea fi ale oricui, dar eu ştiu a cui e vocea.

Filippo se aşază pe jos lângă mine şi mă ascultă în timp ce-i povestesc ce s-a întâmplat cu Kevin. Dacă vorbesc prea mult, nu mă mai ascultă la un moment dat, e un lucru pe care l-am înţeles la puţin timp după ce l-am cunoscut, aşa că mereu încerc să-i fac un rezumat. Sare în picioare cu o clipă înainte să termin ultima frază. Aruncă hârtia de la brioşă într-un coş care se află destul de departe, cred, se felicită singur că a nimerit ţinta şi apoi dă să intre în clasa mea.

Mă ridic şi eu şi îl strâng tare de mâna care se află deja pe clanţa uşii, pentru că e interzis să intrăm singuri în clasă în timpul recreaţiei.

— Ce vrei să faci?

El mă împinge în spate, încet, dar hotărât.

— Te ajut să-ţi recuperezi lucrurile. Rămâi aici şi spune-mi dacă vine cineva!

Încerc să-l opresc, fiindcă mi-e teamă că n-o să văd la timp cine vine şi o să fim descoperiţi, dar Filippo se strecoară înăuntru cu viteza luminii şi începe să scotocească prin toate ghiozdanele. Eu stau pe jumătate în sala de clasă şi jumătate pe hol şi-mi simt stomacul tremurând de nervozitate.

— În bancă! Uită-te în spatele băncii mele, dedesubt!

Nu trebuie să-i explic unde e banca mea, îl văd deja mişcându-se spre locul potrivit. Simt o mână aşezându-se pe umărul meu.

— Ce se întâmplă?

Una dintre învăţătoarele în vârstă, pe care nu le cunosc bine, s-a oprit în spatele meu şi priveşte înăuntrul clasei. Sunt paralizată de frică. Cineva se apropie să vadă scena.

— Ce faci? îl întreabă învăţătoarea pe Filippo pe deasupra capului meu.

Filippo rămâne jos, ascuns printre bănci, dar ne-au

descoperit. Din spatele învăţătoarei se aude un ţipăt:

— Astea sunt lucrurile mele! Mi le fură!

Kevin mă împinge cât colo şi fuge spre banca lui, aruncându-se cu pumnii asupra lui Filippo ca să ia înapoi creionul şi lupa mea. Dar Filippo nu le dă drumul.

— Nu sunt ale tale. I le-ai luat, sunt ale ei!

— Mi le-a făcut cadou! Acum sunt ale mele!

— Ai păcălit-o!

Şi, în timp ce ţipă şi trag unul de celălalt şi se şi lovesc un pic, soseşte directoarea adjunctă a şcolii, care-i desparte şi întreabă a cui e vina pentru toată hărmălaia asta. Kevin urlă imediat că Filippo a început, că-i fura lucrurile, şi atunci încep şi eu să ţip că lucrurile alea erau ale mele.

— Tu mi le-ai dat, proasto!

Şi, fără să înţeleg prea bine cu ce curaj, mă arunc spre vocea idioată a lui Kevin şi mă trezesc fără ochelari, trăgând pumni, când în aer, când în ceva moale, despre care sper să fie faţa lui Kevin. Nu e nevoie de ochi ca să intri într-o încăierare, trebuie să nu uit să trec asta în noua listă.

Scaunele de lângă secretariat, de pe hol, sunt la fel de incomode ca acelea de la doctoriţa Olga, doar că de data asta nu mă însoţesc mama şi tata, ci Filippo, şi amândoi avem un bilet care trebuie semnat de director şi de părinţi.

E prima dată când ajung la director. Şi când fur. Anul ăsta am făcut o mulţime de lucruri pe care la biserică jurasem că n-o să le fac niciodată. Dar era vorba de o nevoie, eu n-am vrut să mă comport atât de rău. N-am vrut să fug de-acasă şi cu siguranţă n-am vrut să-l lovesc pe Kevin. Bine, poate chiar am vrut să-l lovesc pe Kevin, dar el m-a păcălit, iar eu urăsc să fiu minţită.

— Ştiu că nu-ţi plac minciunile, dar în curând va trebui să spun una, iar tu trebuie să taci, ai înţeles?

Filippo îmi atinge foarte-foarte uşor braţul. E prima şi prima dată când mă atinge singur, pentru că aşa a hotărât el. Dar ce minciună trebuie să spună? Nu-mi plac

minciunile. Estella spune: doar adevărul.

— Dacă nu spun chestia asta, o încurci şi tu, aşa că taci!

Îmi împing ochelarii pe nas şi-l privesc fix.

— Adică?

— Nimic. Filippo îşi bălăngăne picioarele sub scaun. Tu nu spune nimic. Vrei să dăm la coş?

Face biletul ghemotoc şi îl aruncă spre o plantă din plastic aşezată într-un colţ al holului, lângă un copiator. Trebuie să fie un coş acolo. Aud mingiuţa sfârşind înăuntru cu un bufnet surd.

— Încearcă şi tu!

Pentru că n-am nimic cu care să arunc în afară de foaia biletului, o folosesc şi eu. Oricum sunt pedepsită. Arunc ghemotocul spre coş şi îl aud lovindu-se de perete şi apoi căzând pe jos. Am dat pe lângă. Filippo fuge să recupereze ghemotoacele şi mi-l întinde pe al meu.

— Să încercăm din nou!

Sunt la a şasea încercare, când directorul iese din biroul lui ca să ne semneze biletele.

— Dar ce faceţi?…

Nici de data asta n-am nevoie de al treilea ochi ca să-mi dau seama că e într-adevăr foarte, foarte, foarte supărat pe noi.

Curajul meu s-a făcut ghemotoc împreună cu biletul în spatele copiatorului. Sunt pe punctul de a mărturisi şi infracţiunea asta (aşa se spune când nu respecţi o regulă, nu?), dar Filippo se aşază între mine şi director:

— Eu sunt de vină.

Directorul e un domn înalt şi foarte slab, cu păr puţin şi nişte vene albăstrii pe frunte. Mi-l amintesc. Nu e rău, doar că stă mereu în biroul lui şi nu vorbeşte mult cu noi, copiii. Cam ca îngrijitorul murdar de sos de roşii. Cine ştie? Poate în taină sunt prieteni şi beau cafea împreună vorbind despre noi. Dar nu, e imposibil. Sunt prea diferiţi. Cu toate că şi eu, şi Filippo suntem diferiţi, şi tot suntem prieteni. Iar Filippo pare să-l cunoască bine pe domnul director.

— E vina mea. Am intrat în clasa ei, iar ea a încercat să mă oprească, şi apoi am obligat-o să aruncăm la coş cu biletul făcut ghemotoc.

Nu-i adevărat! Vreau să-i spun asta directorului, mă ridic, dar el s-a întors spre biroul său şi intră oftând prelung.

— Nu e bine, băiatule, nu e bine deloc. S-o lăsăm pe domnişoara să plece şi să schimbăm două vorbe noi doi.

Filippo nu-mi aruncă nici măcar o privire şi, când încerc să-l opresc, îşi trage braţul şi-mi spune să plec. Dau să intru după el în biroul directorului. Dar ultimul lucru pe care reuşesc să-l văd sunt ochelarii lui, peretele şi uşa care se închide – şi poate un zâmbet.

Filippo e Garrone al meu.

Doar că directorul nu şi-a dat seama că a spus o minciună ca să mă salveze pe mine.

Trebuie să fug.

A trecut prea mult timp de când n-am mai alergat, aşa, ca vântul, cum fac ceilalţi în parc şi pe pistă.

Mă uit în jur. Nu e nimeni, la intrarea în şcoală şi pe hol nu se mişcă nimic. Aud o uşă deschizându-se în stânga mea şi pe secretare râzând. O doamnă cu o fustă neagră foarte elegantă, cred, trece prin faţa mea cu nişte foi în mână. Cred că foloseşte copiatorul. O aud apăsând tastele şi lăsând capacul în jos. O lumină verde îmi aprinde scântei electrice în ochi. Mă uit în altă parte. Secretara mă întreabă dacă am nevoie de ceva. Mă îndrept spre clasa mea. Aici oricum nu mai pot face nimic pentru Filippo.

Secretara strânge foile şi se întoarce în biroul ei. Aud uşa închizându-se. Acum sunt cu adevărat singură în şcoală. Rămân nemişcatănemişcată şi număr până la zece în minte. Nu trece nimeni, nimeni nu mă caută. Mă năpustesc spre cămăruţa Estellei. Trebuie doar să traversez spaţiul larg în care facem serbările. În şcoala mea podelele sunt azurii, pereţii gri, iar uşile gri şi azurii. Mi se pare că alerg în nimic. Mă lovesc cu tot corpul de uşa cămăruţei, o deschid, intru şi o închid din nou în grabă. Mă sprijin cu spinarea de ea, cu inima bătându-mi

precum tobele bongo ale vărului meu Andrea.

Ca să mă liniştesc, mă uit în jur, chiar dacă am ochelarii murdari şi aburiţi – sau poate sunt ochii mei murdari şi aburiţi ca geamurile de la maşina mamei. Mi-ar trebui şi mie nişte ştergătoare ca să curăţ întunericul din ei. Dar nu s-au inventat ştergătoare atât de mici. În cameră e întuneric, nu a ridicat nimeni storurile azi. Se vede doar un fel de tub de lumină foarte frumos care intră pe o fereastră mică, una dintre cele care dau spre curte. Întind mâna prin tubul de lumină şi mă joc puţin cu praful, împrăştiindu-l, şi deschid mâna albă ca să văd liniile drepte-drepte făcute de umbrele care se formează în spatele degetelor. Lucrurile deschise la culoare şi cele întunecate sunt singurele pe care mai reuşesc să le văd destul de bine, mai ales dacă sunt apropiate între ele. Ţinând mâna în tubul de lumină, mă mişc şi încerc să-mi observ bine umbra mâinii proiectată pe obiectele din cămăruţă: scaunul cu roţi, biroul, dulapul cu croccantelle… Cadoul meu! Estella mi-a spus că mi l-a lăsat acolo. Mă aplec repede sub birou şi deschid sertarul cu lucruri confiscate. Găsesc pe pipăite un pachet din hârtie cu o panglică încreţită. îl scot şi îl aşez pe birou. E un pachet moale, ciudat.

E a doua oară într-un timp foarte scurt când primesc ceva mătăsos la atingere. Să vedem ce este.

Mă aşez pe scaunul cu roţi şi desfac încet-încetişor pachetul. Nu vreau niciodată să stric hârtia în care sunt împachetate cadourile. Însă într-un final nu mai rezist şi o rup. O stea. E primul lucru pe care-l văd. O stea albă mare. Din material. Pentru că e imprimată pe un tricou, un tricou negru. Pare unul din acelea pe care le face mama lui Filippo la magazinul ei. Poate Estella l-a comandat acolo. Îmi place mult ideea că Estella şi Filippo sunt legaţi de un lucru care mă priveşte. Strâng tricoul în pumn şi-mi îngrop faţa în el. Estella l-a spălat şi l-a călcat cu aceleaşi lucruri folosite de ea, pentru că îi simt parfumul. Steaua e un pic lucioasă, o pot vedea şi cu degetele. Iar degetele mele mai văd o stea, mai micuţă, pe partea cealaltă a tricoului. îl

întorc şi mi-l aşez peste şorţ. Steaua mai mică, tot albă, vine în dreptul inimii.

18

N-a tras nimeni în maşina mamei e mereu foarte cald.

Astăzi mai mult decât de obicei, poate pentru că trebuie să-i spun despre bilet şi, de asemenea, că l-am făcut ghemotoc şi l-am aruncat.

Însă ea vorbeşte mult, ca de obicei, iar eu o las să spună. Îmi sprijin fruntea de geam, îl aburesc cu respiraţia şi desenez o steluţă cu degetul. Dispare imediat, nici nu apuc s-o văd. Dar nu contează. Am în ghiozdan tricoul de la Estella şi pe el sunt două steluţe, una pentru mine şi una pentru ea, mai mare. Acasă o să-l ascund sub pat, aşa o să-l pot lua cu mine în copac, iar când vine primăvara o să-l pun, şi Estella o să aibă trei steluţe numai ale ei (una şi din numele ei).

Urc scările spre casă şi mă gândesc că ar fi mai bine s-o sun pe Estella şi să-i mulţumesc *înainte* să le spun mamei şi tatii că am primit un bilet, altfel n-o să mă mai lase să folosesc telefonul. Când urc scări, în general sunt foarte atentă la trepte, mai ales când merg în locuri pe care nu le cunosc, pentru că nu ştii niciodată cât de înalte pot fi. Acasă însă, picioarele îmi merg singure – urc scările astea de când m-am născut – sau puţin după aceea aşa că aş putea să le urc cu ochii închişi. Sau pe întuneric. Iată încă un lucru pe care să-l trec pe noua listă.

— Atenţie, fetiţo, la o parte, ai grijă!

Sar într-o parte, spre balustradă, chiar în clipa când un dulap vorbitor e pe punctul să mă dărâme. Vorbitor şi mergător. Iese de la mine din casă.

— Unde te duci? îl întreb.

Din spatele dulapului se iţeşte capul unui domn foarte transpirat, care îl sprijină de pământ. Rămân prizonieră între balustradă şi dulap. Domnul transpirat este atât de aproape, încât îi simt căldura şi-l văd căutând ceva în buzunare. O foaie. Domnul transpirat citeşte:

— Strada Gramsci douăzeci şi trei. Aici merg.

Ia din nou în braţe dulapul şi o porneşte iar în jos pe scări, cu un efort teribil.

Dar acela e dulapul părinţilor mei!

Alerg în casă. Şi mă împiedic de o cutie uriaşă lăsată chiar în faţa uşii.

— Dar ce…

— Mafalda, fii atentă, iubire!

— Mamă, ce se întâmplă?

Mama iese din bucătărie cu un capac de oală în mână şi cu poşeta încă aşezată în bandulieră.

— Am început cu mutarea. Mai ţii minte casa nouă? Ai văzut-o şi tu. Trebuie să începem să ducem acolo lucrurile, pentru că săptămâna viitoare ne mutăm.

Pun o mână pe dulapul care se află la intrare, cel pe care stă fotografia de la nunta mamei şi a tatii, dar mâna îmi cade fără să atingă nimic. În locul dulapului nu mai e decât un pic de aer şi de lumină gri. L-au dus de-aici. Oare au pus fotografia într-o cutie în siguranţă? Mi-ar părea rău să se strice, ţin mult la fotografia aia, chiar dacă nu mai pot vedea foarte bine.

Urgenţă: ochelari aburiţi. Mă îndrept spre camera mea. Pe hol sunt o grămadă de cutii aşezate una peste cealaltă. Trebuie să am grijă să nu mă lovesc de ele, pentru că au o culoare care se distinge greu. O culoare chiar urâtă. Culoarea hârtiei igienice reciclate. Mama vine după mine cu capacul în mână. Mă uit la ea peste umăr şi pentru o clipă nici măcar nu sunt sigură că e ea.

— Mami, pot să mă duc singură în camera mea?

— Bine, du-te. Ai grijă unde calci! Te chem când sunt gata pastele.

Rămân nemişcată în pragul uşii. E întuneric înăuntru. Ar fi suficient să întind mâna într-o parte ca să aprind lumina, dar în acelaşi moment închid ochii. Fac un pas înăuntru, apoi încă unul, până când ştiu sigur că sunt în mijlocul camerei. Mă învârt încet în loc. Şi ştiu. Ştiu că toate sunt încă la locul lor, că de aici încă n-au luat şi n-au mutat nimic. O simt cu mâinile şi cu faţa în timp ce mă mişc. Sunt sigură: mobilele sunt acolo unde au fost

întotdeauna, şi la fel şi lucrurile mele. Asta e ultima cameră care va fi mutată. Mă îndrept spre şifonierul meu şi-l ating uşor cu o mână. Lemn deschis la culoare, ştiu. Încă doi paşi şi am ajuns lângă birou. Uite unde am lăsat ascuţitoarea, la şcoală n-o găseam în ghiozdan. Într-o parte a podelei e o bucată de gresie care se mişcă puţin, Iat-o aici! Şi deasupra mea, la stânga, atunci când merg pe bucata asta de gresie, lustra din cristale false face cling-cling! foarte încet. De aici m-am văzut în oglindă ultima oară. Deschid ochii. Acolo unde era oglinda nu se vede nimic.

Mă apropii. Un pas. Încă unul. Încă unul. Poate au luat doar oglinda, aşa, ca să înceapă cu ceva. Întind o mână să verific, dar nu apuc s-o ridic pentru că cineva a tras cu pistolul din spatele meu, iar oglinda a explodat într-o mie de cioburi. Era aici, chiar aici, iar eu… M-am tăiat. Sângele miroase precum cheile de la casă.

— Mafalda, ce-ai făcut?

Mama vine ţipând din bucătărie şi strigă şi mai tare când vede oglinda spartă şi sângele meu.

— Nu te mişca, iau ceva să te pansez!

Şi fuge în baie. O aud cum dă de pământ dulapurile – sau ce-a mai rămas din ele.

Eu am spart oglinda. N-a tras nimeni. I-am dat un pumn şi a căzut făcându-se fărâme.

OK, Mafalda, suntem la zero paşi de oglindă. Azi e miercuri. Luni ne mutăm în casa nouă, ba nu, se mută ei. Pentru că eu în cel mult trei zile mă mut în cireş şi nu mai cobor de-acolo.

Mă trezesc pentru că, din bucătărie, se aude vocea cuiva care plânge şi vorbeşte cu mama. E dimineaţă. Norişorul încă nu-mi întunecă vederea şi trebuie să profit de ocazie – sunt curioasă să văd cine a venit în vizită la ora asta.

Îmi pun repede papucii – n-aş vrea să dau peste vreun ciob din oglinda spartă – şi mă duc la bucătărie, atentă să nu mă lovesc de mobilele şi cutiile aşezate unele peste altele pe hol.

— Bună dimineaţa, Mafalda! iartă-mă dacă te-am trezit.

În vocea Ravinei se simte negrul foarte negru din părul ei. Ce face aici? O întreb. Mama mă aşază la masă şi-mi da o ceaşcă de ceai cu biscuiţi.

— Ravina a venit să-şi ia rămas-bun. Se întoarce puţin în India.

Cât pe ce să-mi cadă biscuitul înmuiat pe şervetul pentru micul dejun – îţi dai seama ce dezastru! îmi împing ochelarii în sus pe nas şi mă uit cu gura căscată la Ravina.

— De ce pleci? Când te întorci?

Ea oftează. Are ochii înnegriţi, ca atunci când mama uită să se demachieze şi-apoi, în dimineaţa următoare, seamănă cu panda pe care l-am văzut odată la zoo. Sunt aproape sigură că aşa se întâmplă când femeile adulte plâng.

— Eu şi Andrea ne-am despărţit. Aşa că mă întorc să stau cu bunicii mei. Îi ajut cu treburile casei, iar ei îmi ţin companie.

Pic! Biscuitul chiar se rupe şi îmi cade în ceai. Câţiva stropi sar din ceaşcă.

— Dar de ce v-aţi despărţit?

— Mafalda, poate Ravina nu vrea să vorbească despre asta.

Ravina mă mângâie uşor pe braţ şi-i spune mamei că e în regulă, că de fapt ea a venit tocmai ca să stea puţin cu mine. Mama îmi atrage atenţia să n-o stresez prea tare şi se apucă să spele vasele de la cina de ieri-seară. Încă nu m-am obişnuit s-o văd mereu acasă, mi se pare că o să se ducă la lucru dintr-un moment într-altul, când de fapt e mereu aici şi mă verifică.

Ravina îmi explică apoi că ea este cea care l-a părăsit pe Andrea, pentru că el nu-i spune niciodată că ţine la ea. Nu sunt sigură că am înţeles. „Ţin la tine” se spune părinţilor, rudelor, prietenilor şi animalelor, din câte ştiu eu. iubiţilor li se spune „te iubesc”, în afară de America şi toate locurile unde se vorbeşte engleză, unde se spune „*ai lăviu*” tuturor. Mi-a explicat suplinitoarea de engleză.

— Aşa e, ştii, şi de fapt el nu mi-a spus niciodată nici măcar „te iubesc”.

— Nici măcar în engleză?

— Nu, nici măcar în engleză. În schimb, eu i-am spus că-l iubesc de o sută de ori pe puţin.

La naiba! Ravina a spus „te iubesc” de o sută de ori! O să aibă o sută de copii. Trebuie s-o avertizez.

— Ce e povestea asta cu copiii, Mafalda?

Mama se întoarce spre mine supărată.

— Nimic, dacă o persoană îi spune alteia că e îndrăgostită de ea, apoi îi naşte un copil.

— Şi cine ţi-a spus asta?

— Nimeni.

N-am chef să dau vina pe Estella, fiindcă chestia asta cu copiii mi se pare că e cam greşită, din câte mi-am dat eu seama. Şi, într-adevăr, Ravina îmi spune că e mult mai greu să faci copii, nu e de-ajuns să spui „te iubesc”, ba dimpotrivă, dacă o persoană e îndrăgostită şi nu spune „te iubesc”, pe lângă faptul că nu are copii, poate să-şi piardă şi iubita, aşa cum i s-a întâmplat lui Andrea cu ea.

Mama face cafea pentru ea şi Ravina, iar eu între timp mă spăl şi mă îmbrac pentru şcoală. Tata mă ajută să-mi pun ghiozdanul pe umăr şi deschide uşa.

Ravina vine să mă îmbrăţişeze. Miroase a biserică, aşa ca întotdeauna, dar şi a apă şi a plajă. E mirosul unei persoane care plânge. Eu cred că fiecare are un miros special atunci când plânge, iar ea miroase a apă şi a plajă. Mă strânge tare în braţe şi apoi îmi ia chipul în palme şi-şi apropie ochii de ai mei. Aşa pot să-i văd aproape bine. Nu sunt negri. Sunt maro foarte închis.

— Nu trebuie să te dai bătută niciodată, Mafalda, să nu uiţi!

— OK. Să nu mă dau bătută niciodată.

— Eşti o broscuţă curajoasă.

Ies pe palier. Îmi iau rămas-bun de la Ravina cu ochelarii aburiţi complet, pentru că e ultima oară când o văd înainte să plece în India, şi poate nu se mai întoarce, şi, chiar dacă se întoarce… eu voi fi în cireş.

19

Asta e interesant

— Ai văzut câte flori sunt în cireş, Mafalda?

Mă apropii de şcoală cu palma tatii strânsă în jurul mâinii mele. Mă uit spre cireş şi pentru câteva clipe mă prefac că meditez la frumuseţea florilor, aşa cum mi-a spus odată Ravina, care ştie foarte bine să mediteze, adică să se gândească foarte-foarte concentrată. De fapt, suntem prea departe. Uneori tata încă îmi spune lucruri de genul „ai văzut”, sau „uită-te acolo!”, sau „vezi”, şi mie îmi pare rău, pentru că el e mereu foarte bucuros să-mi arate lucrurile, aşa că nu spun nimic, şi, după o vreme, el îşi dă seama ce a zis şi devine trist, şi cred că ar vrea să-mi ceară să-l iert. Şi atunci eu spun: „Aşteaptă să ne apropiem”, şi, când văd şi eu, redevenim bucuroşi amândoi.

Însă povestea asta mergea bine până acum ceva vreme, pentru că acum nu mai reuşesc să văd nimic din ce-mi arată tata, nici măcar dacă ne apropiem foarte mult. Astăzi trebuie să se fi născut în cireş primele floricele de primăvară. Încerc să fac aşa cum m-a învăţat Ravina, închid ochii şi respir profund. Mi se răcesc imediat nările, dar, imediat ce-mi vine un pic de aer, o simt – mireasma primăverii. Pentru mine aşa miroase: a caramelele cu rubarbă ale bunicii şi a buchete de flori, dar nu din cele de la florărie, care împreună formează un iz de cimitir, ci din cele adevărate, care se nasc pe câmp şi în grădinile doamnelor în vârstă drăguţe.

E momentul să număr, pentru că sunt aproape sigură că văd ceva care seamănă cu un copac cu flori. Şcoala e acoperită de unul dintre norişorii mei cenuşii, dar sunt sigură că, alături, copacul meu mă aşteaptă cu toate florile ivite pe crengi. Îmi amintesc cum sunt florile cireşului primăvara, ca nişte mingiuţe, ca *muuulţi* fluturi albi strânşi pe capul uriaşului după vacanţa de iarnă.

Aşadar, chiar dacă nu sunt foarte sigură că văd bine, încep să număr: un pas, doi paşi, trei… Cu cât mă apropii mai mult de şcoală, cu atât simt mai tare aroma dulce şi proaspătă a primăverii care miroase a caramele. Aerul e o

doamnă zâmbitoare care-mi mângâie chipul şi părul cu eşarfa ei de mătase albastră. O şuviţă de păr mă gâdilă sub nas, dar n-o dau la o parte. Număr paşii şi ajung până la cincizeci şi doi. Sunt douăzeci şi şase de metri până la cireş. Douăzeci şi şase, deşi am cam trişat. Dar oare e valabil şi dacă ceea ce am văzut, adică florile în formă de mingiuţă şi tot copacul, nu sunt chiar adevărate, ci ceva ce-mi amintesc din anii trecuţi?

Trebuie să mă gândesc bine. Ravina mi-a spus că e important să fim sinceri cu noi înşine. Nu ştiu prea bine ce înseamnă asta, dar cred că e ceva care are legătură cu adevărul. Să nu spui minciuni nici măcar în mintea ta. Mă uit în pământ în timp ce mă gândesc la chestia asta cu minciuna în minte, dar un fluierat slab mă face să privesc în sus, spre scările şcolii. Pare salutul secret al Estellei, dar mult mai scurt decât de obicei.

Dau drumul mâinii tatii şi alerg spre scări, trecând pe lângă trunchiul cireşului. Simt prospeţimea scoarţei chiar dacă n-o ating.

— Estella! Te-ai întors!

— Da…

Mi-e foarte uşor să urc scările de la şcoală, ca acasă, dar brusc mă trezesc singură, fără mâna tatii, şi nici măcar a Estellei, şi pierd numărul treptelor. Sunt şaptesprezece cu totul, iar eu de obicei urc câte două deodată în afară de prima, altfel la final îmi rămâne una singură, şi paşii se dau peste cap. Oricum, de obicei nu mi-e frică să urc scările de la şcoală. Nu mi-a fost nici atunci când mi-am uitat ochelarii în maşina mamei, iar bunica a venit să mi-i aducă la şcoală, la a doua oră. Însă azi mi-e frică. Chiar dacă ştiu cât de mare trebuie să fie pasul care mă va duce spre următoarea treaptă, mi se pare că piciorul meu nu-şi mai aminteşte nimic, iar sub mine nu mai sunt scări, ci lavă cu crocodili în ea, iar dacă păşesc în afară, crocodilii o să mă mănânce şi o să mor fiartă.

— Ah!

Îmi pierd echilibrul, spinarea mi se duce în spate, cad. E urât să aştepţi să cazi în ceaţă. Însă într-un final nu

cad. Mâinile puternice ale Estellei mă prind de braţe şi mă trag spre ultima treaptă, cea mai înaltă, acolo unde e ea, şi cad peste ea, cu ochelarii pe vârful nasului şi cu faţa strivită de cămaşa parfumată.

E prima oară când stăm îmbrăţişate. Mama mă îmbrăţişează mereu, bunica mă lua în braţe chiar dacă o dureau mâinile şi picioarele. În Estella ceva e altfel decât la ele. îmbrăţişările mamei sunt moi, în faţă, ca o pernuţă. Şi ale bunicii erau aşa. Părea să aibă aluat de prăjitură întins pe inimă.

Estella e aşa doar pe o parte. În schimb, acolo unde e inima ei se simte bum-bum-bum, dar niciun aluat moale. Ridic chipul spre ea ca s-o întreb ce s-a întâmplat cu aluatul ei, dar, de la baza scărilor, vocea tatii mă întreabă dacă sunt în regulă, iar Estella se depărtează de mine şi mă face să mă întorc spre el ca să-i arate că sunt teafără.

Intrăm în şcoală, ea nu mă mai ia în braţe, iar eu de uluire nu pot nici măcar să vorbesc. Al treilea ochi îmi dă un sfat bun: s-o las baltă până la pauză. În pragul uşii clasei mele o întreb pe Estella dacă pot să mă duc la ea mai târziu.

Mâna ei tare mă mângâie pe cap, şi pare doamna zâmbitoare care era mai devreme în aer cu eşarfa ei de mătase albastră, şi nu obişnuita Estella, regina amazoanelor.

— Ce s-a întâmplat de dimineaţă pe scări?

— Ce faci?

În cămăruţă e mare dezordine. În lumina care intră pe ferestruică se vede mult praf, şi oriunde îmi sprijin mâinile simt lucruri sub degete. Până şi cu încălţările dau peste ceva care se află pe jos lângă picioarele mele, poate nişte cărţi.

Estella îmi dă peste nas cu o cârpă plină de *sprei* de geamuri – acelaşi pe care-l foloseşte şi mama.

— Chiar eşti o mică prinţesă, nu? Când ai o întrebare, nici măcar nu le asculţi pe ale altora.

— Iartă-mă! Ce faci?

Estella împătureşte cârpa oftând şi trage scaunul cu

roţi în faţa mea. Mă aşez pe el şi mă rotesc.

— Fac curat, draga mea. Din când în când trebuie să fac şi asta.

— Ştiu. Şi eu ar trebui să fac curat în camera mea. Dar am curatofobie.

Estella zâmbeşte, o simt în vocea ei.

— Şi ce e curatofobia?

Opresc scaunul ţinându-mă de birou.

— Nu ştiu. Am citit-o într-o carte, mai demult. Cred că e un fel de blocaj care-ţi vine atunci când nu vrei să faci ceva.

— A! Am înţeles. Se întâmplă.

Mă gândesc că, poate, în acest moment, un domn transpirat intră în camera mea, în care nu fac niciodată curat, şi ia şifonierul, şi biroul, şi patul, iar eu sub pat am lăsat pătura de la bunica, cu toate lucrurile de care am nevoie în ea. Dacă aş fi mare, i-aş spune mamei şi tatii că să te muţi e un lucru nu foarte urât, ceea ce pentru mine înseamnă extrem de urât.

— Estella…

Amazoana mea se aşază pe un taburet şi oftează iar.

— Ce-i?

— Ţie ţi-e vreodată frică?

O aud punându-şi mâinile în şold. Ea şi Filippo fac asta într-un fel aproape identic.

— Sigur că mi-e frică, uneori. E normal.

— Şi ce faci atunci?

— Mă gândesc. Caut o soluţie. Şi, dacă nu reuşesc, îmi imaginez ceva frumos, distractiv, care să mă facă fericită şi să-mi alunge spaima.

— Şi când ţi-e foarte-foarte-foarte frică de-adevăratelea?

— Mafalda, frica nu e întotdeauna un lucru rău, ştii?

— Cum adică?

— Sunt zile când ţi se întâmplă lucruri care te înspăimântă cu adevărat…

— O mutare, de exemplu? Sau întunericul?

— Da, exact ca astea. Şi, în acele momente, frica te

face să te opreşti şi să te gândeşti, şi doar aşa persoanele devin mari, mai puternice.

— Vrei să spui musculoase?

Estella zâmbeşte, dar e obosită. Miroase a pernă (pernele au întotdeauna o mireasmă specială) şi a cireş iarna.

— Nu, Mafalda, nu voiam să spun musculoase, ci curajoase. Cu mintea puternică. Frica te ajută să vezi lucrurile cu mai multă claritate, după o vreme.

— Frica mă ajută să văd mai bine?

Asta e interesant.

O aud pe Estella ridicându-se şi aşezându-se în mijlocul camerei.

— Vino-ncoace! îmi spune.

Împing scaunul cu roţi ca să mă apropii de ea.

— Ridică-te!

O ascult. Mi se face puţin frică, pentru că în vocea ei nu se mai simte niciun zâmbet. Stau în faţa ei, în picioare. Şi acum?

Îmi pune din nou mâinile ei tari pe umeri şi mă trage spre ea. Mă îmbrăţişează strâns şi o îmbrăţişez şi eu – îmi vine firesc, precum urcatul scărilor acasă, îmi lipesc tâmpla şi obrazul de cămaşa ei şi aud acelaşi bum-bum-bum de mai înainte – aici ar trebui să fie pernuţa moale care linişteşte inima.

Mă uit spre Estella de jos în sus. Aproape toată faţa ei e acoperită de norişorul meu cenuşiu, dar se văd puţin buzele – a uitat să se dea cu ruj în dimineaţa asta – şi părul tot negru-negru.

— Ştii de ce sunt aşa?

Nu prea ştiu ce vrea să spună. Mi-e teamă să n-o supăr din cine ştie ce motiv sau c-o să se înfurie.

— Aşa cum? bălmăjesc acoperită de braţele ei.

Ea pufneşte şi îmi ia o mână pe care o împinge cu putere peste cămaşa ei, pe buzunarul cusut.

Îmi vine să-mi iau repede mâna de-acolo, dar Estella o ţine pe loc, apăsând-o cu palmele.

— Ce simţi?

— Nimic!

— Nu-i adevărat. Ce simţi?

Simt că sunt toată roşie şi agitată şi simt inima mea bătând ca o tobă bongo şi… inima ei. Pun capăt agitaţiei şi ascult mai bine cu mâna. Şi inima Estellei bate ca un bongo. Ca inima *mea*.

— Ce simţi?

O privesc din nou. Şi zâmbesc.

— Inima ta.

— Ai văzut? Ţi-a fost frică, dar apoi te-ai oprit, şi la sfârşit mintea ta a înţeles tot, iar adevărul nu era de fapt atât de groaznic, nu?

— Nu.

Estella îmi dă drumul la mână.

— Dar unde a ajuns cealaltă jumătate din aluat?

Ea nu răspunde, poate nu a înţeles.

— Aluatul moale care ar trebui să fie acolo, îi arăt spre inimă.

— Ah, corect, cealaltă jumătate. Păi, a luat-o prietena mea.

— Cea care a venit în vizită la tine, la spital?

— Da.

— Ce necivilizată!

— Da, n-a fost prea drăguţ din partea ei să-mi facă asta. Dar m-am gândit şi ştiu ce-o să fac atunci când se întoarce.

— Ai un plan?

Iată din nou zâmbetul!

— Să spunem că da. Şi tu? Tu ai un plan?

Mă apropii din nou de ea şi-i fac semn să se aplece până reuşesc să-mi pun palmele căuş la urechea ei şi-i şoptesc planul meu secret:

— Planul meu e să mă duc să locuiesc în cireşul de la şcoală.

Estella stă o clipă să se gândească şi apoi ridică din umeri.

— Mi se pare un plan foarte bun. Dă-mi un semn când te duci, îţi dau o mână de ajutor cu mutatul.

Apoi mă dă afară din cămăruţă pentru că trebuie să sune clopoţelul pentru sfârşitul recreaţiei. Când închide uşa, mă trezesc din nou în mijlocul agitaţiei elevilor care aleargă, ţipă, suflă şi fac bule în sucul de fructe, şi-mi vine în minte povestea amazoanelor şi a curajului lor, şi a sânului tăiat pentru a ţine mai bine lancea. Estella mi-a spus chiar aşa. Mă întorc spre ferestruica din cămăruţă, cea care dă spre curtea interioară a şcolii, şi, printre dungile storurilor coborâte pe jumătate, mi se pare că văd ochii ei înspăimântători privindu-mă şi zâmbind, doar că nu sunt înspăimântători, sunt doar negri şi frumoşi. Apoi norişorul vine şi-i acoperă, sau poate Estella e cea care coboară storurile ca să nu afle toată lumea că e o amazoană adevărată.

20

Respir

Deschid ochii.

Toţi copiii se tem de întuneric, şi la fel şi eu, fiindcă pentru mine întunericul e o eşarfă peste ochi pe care ţi-ai pus-o ca să te joci şi n-o mai poţi scoate.

Închid şi deschid ochii de multe-multe ori. Acolo unde ar trebui să fie fereastra pe care se văd luna şi Steaua Polară, iar ziua soarele, nu văd nimic. Camera mea e cenuşie. Mâna mea e cenuşie, dacă o mişc în faţă. Întunericul e cenuşiu-închis. Care în opinia mea e mult mai urât decât negrul.

Optimus Turcaret e cenuşiu şi maro. Poate sunt încă în stare să văd lucrurile care erau deja cenuşii înainte de întuneric. Dar nu simt căldura lui Optimus Turcaret pe picioare. Îmi pipăi cu o mână papucii de lângă pat, dar nu e nici acolo.

— Mamă!

Respiră, Mafalda, aminteşte-ţi să respiri! Din bucătărie vine o aromă plăcută de cafea şi de pandişpan. Probabil că tata o fi fost să cumpere unul de la *minimarchet*, pentru că noi nu mai avem aproape nimic în casă din cauza mutării.

— Ce e, Mafalda? E încă devreme să te scoli. Mai stai

un pic în pat, te chem eu.

— Unde e Optimus Turcaret?

Mama se mişcă prin camera mea. Îi aud paşii desculţi, aerul pe care-l mişcă trecând pe lângă mine, zgomotul fâşâitor al unei pungi din plastic şi pe cel delicat şi târşâit al hainelor strânse şi aşezate în pungă.

O picătură de transpiraţie îmi alunecă de pe frunte şi se opreşte lângă ureche. Trebuie să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, pentru că, dacă mama îşi dă seama că am rămas pe întuneric, n-o să mă mai lase să mă duc nicăieri, azi şi poate niciodată, şi-o să mă ducă obligatoriu în casa nouă, şi acolo nu ştiu unde sunt lucrurile.

— Unde e Optimus Turcaret? insist.

— La o pensiune pentru animale. Tata l-a dus ieri-seară, în timp ce dormea. Ştii că nu se trezeşte pentru nimic în lume, râde mama.

Pensiune pentru animale? Ce înseamnă asta? Şi pisicile merg la pensiune? Poate e ca acele locuri unde stau unii bunici care nu mai au pe nimeni. Dar Optimus Turcaret mă are pe mine, de ce l-au dus la pensiune?

— De ce nu l-aţi dus la unchiul şi mătuşa?

— Păi, ştii şi tu, după povestea asta cu Andrea şi Ravina nu cred că au chef să aibă grijă şi de motanul nostru, înţelegi?

Nu, nu înţeleg. Şi nu mai vreau să vorbesc cu mama. Dacă n-o văd, pot să mă prefac că nu e aici şi să nu vorbesc cu ea. Mă întorc sub pătură şi încerc să plâng foarte încet, doar cu corpul, aşa cum face Filippo, nu cu vocea, în timp ce mama continuă să se mişte, iar eu simt patul vibrând încet-încet la fiecare pas de-al ei.

Filippo. Trebuie să vorbesc cu el. Azi mă mut în cireş, nu mai pot aştepta, pentru că întunericul a venit şi trebuie să încerc să mă sui în *el* înainte ca monştrii să mă apuce de picioare şi să mă ducă departe. Dar vreau şi să-i spun lui Filippo că suntem în continuare prieteni şi putem să facem formaţia, iar eu pot cânta din copac, şi poate, dacă îmi fac destul curaj, îi spun şi „te iubesc”, şi aşa n-o să plece niciodată.

Bine, atunci mă duc. Mă aşez pe marginea patului de îndată ce aud liniştea absolută şi rămân nemişcată cu picioarele deasupra papucilor. Mi se pare că sunt în vârful unui montagnes russes, când eşti pe punctul de a fi aruncat la prima coborâre, iar tu înalţi braţele şi închizi ochii. Dar eu nu mă duc în jos. Niciodată. Cred că-mi vine să vărs, însă trebuie să mă obişnuiesc. Respir, îmi vine să iau ochelarii, dar în realitate nu-mi folosesc la nimic. Pe mama şi pe tata trebuie să-i fac oricum să creadă că totul e în regulă. Mai bine mi-i pun. Întind o mână spre noptiera unde-i las seara, dar nu sunt prea atentă, îi lovesc şi-i dau jos. Ciulesc urechile. Din bucătărie nu se aude nimeni să spună ceva despre zgomot. Aud linguriţele lovindu-se de marginea ceştilor de cafea şi pe tata care cască larg ca un hipopotam. Totul e în regulă, pipăi pe jos, găsesc ochelarii şi mi-i pun pe nas fără să stau prea mult să mă gândesc unde mi-e faţa. OK, asta e important: pe întuneric trebuie să faci lucrurile şi-atât, fără să te opreşti şi să te gândeşti prea mult. Dar mie mi-e frică, iar Estella mi-a spus că, atunci când ţi-e frică, trebuie să te opreşti şi să reflectezi. Cred că metoda asta nu mi se potriveşte. Care era cealaltă metodă? A, da: să te gândeşti la un lucru frumos. Cireşul.

Scot de sub pat pătura de la bunica cu lucrurile mele în ea, caserola roz a Grăsunului, salteaua gonflabilă pentru două persoane a Chiarei, *sticul* şi căştile, chiloţi şi şosete curate, pentru că mama spune tot timpul: „Puneţi-le, fiindcă poate să ţi se întâmple ceva şi să ajungi la spital, şi cum o să te simţi cu chiloţii şi şosetele murdare?” Kevin încă nu mi-a înapoiat lupa de *Şerlocholms*, aşa că trebuie să mă descurc fără ea. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru impermeabil. O să iau umbrela mică pe care mama o ţine în coşuleţul bicicletei, în curte. Îmi pipăi în viteză lucrurile, încercând să-mi amintesc dacă sunt toate. Înnod colţurile păturii şi fac o bocceluţă pe care o împing în fundul ghiozdanului. Iau penarul şi cărţile care-mi trebuie azi la şcoală – le pregătisem deja ieri-seară pe un scaun lângă pat, pentru că biroul e deja în casa nouă – şi le folosesc ca să acopăr bocceluţa. Închid fermoarul şi sper ca

ghiozdanul să pară acelaşi din fiecare zi, nicidecum pregătit să mă ajute să fug de-acasă. Înainte să plec îmi iau carneţelul. Chiar îmi doresc să mă uit puţin la lista cu lucrurile la care ţin foarte mult şi pe care nu voi mai putea să le fac, dar cum? Trebuie s-o scriu cu punctele *brai*. Acum pot doar să ating pagina şi să simt praful de deasupra, îndoiturile hârtiei şi inima mea care bate în buricele degetelor. Măcar ştiu că mai sunt două lucruri scrise în listă, două lucruri pe care încă nu le-am tăiat cu linia neagră. Să mă caţăr în cireşul de la şcoală. Şi, pe a doua pagină, să fiu puternică precum o amazoană. Şi poate deja sunt în întârziere, pentru că mă simt foarte obosită, nu mai vreau să fiu puternică precum o amazoană, e prea greu. Întunericul a venit, iar eu vreau să urc în cireş. Nu mai contează distanţa dintre mine şi el.

21

Problema e că nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la Optimus Turcaret…

Estella mi-a spus s-o anunţ când mă urc în cireş, pentru că vrea să-mi dea o mână de ajutor, şi chiar cred că am nevoie de asta. În curând o să-i aud fluieratul, şi totul va fi bine, o să mă ajute să urc scările, o să stabilim să ne întâlnim în recreaţie sub copac şi, când ceilalţi se vor întoarce în clasă, o s-o salut, o să urc pe mâinile ei care îmi vor ţine loc de scară şi o să mă caţăr în cireş pentru ultima oară.

Mă îmbrac cu atenţie, dar nu prea multă, că altfel nu reuşesc. Ce ghinion că mama mi-a pregătit cămaşa tocmai azi! Nasturii sunt greu de încheiat pe întuneric. Dar degetelor mele le plac, sunt netezi şi reci şi intră repede în micul spaţiu potrivit. Poate unul nu, dar trebuie să mă mulţumesc să sper că mama nu-i controlează. Vine în camera mea ca să-mi facă codiţele. Fredonează ceva. Nu i-am spus despre biletul pe care l-am primit împreună cu Filippo. Şi acum mi se pare că trebuie să tac chitic, oricum în foarte puţin timp n-o să mai fiu în pericol.

Pe drumul spre şcoală respir tare-tare, încât tata, la un moment dat, mă întreabă dacă mă simt bine.

Trebuie să mă calmez. Problema e că nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la Optimus Turcaret, nici nu ştiu unde e. Singurul lucru pe care-l ştiu e că n-o să-l mai revăd, iar gândul ăsta îmi umple ochii de lacrimi.

Tata nu trebuie să mă audă plângând, altfel o să descopere ce s-a întâmplat. îl strâng de mână şi-i arăt cireşul, chiar dacă nu sunt sigură că se află acolo unde arăt eu. Risc.

— Uriaşul şi bunica au agăţat pe crengi floricelele lor cele mai frumoase, nu-i aşa, tată?

E primăvară, am vorbit ieri despre flori, şi-apoi vânticelul de dimineaţă îmi aduce parfumul lor de caramele cu rubarbă: ar trebui să fie în regulă. Într-adevăr, tata îmi confirmă că aşa este şi mă strânge şi el de mână.

Bietul tata, în cartea lui preferată e vina tatălui că baronul Cosimo se duce să locuiască în copac, sau cel puţin eu aşa am înţeles. Tatăl era prea sever şi-l punea să mănânce toate porcăriile gătite de sora lui Cosimo. În schimb, tatăl meu e destul de bun, chiar dacă mă obligă să mănânc ton şi a hotărât să ne mutăm în casa nouă. O să-i scriu un bilet din copac şi-o să-i explic.

— Am ajuns, spune el, iar eu aproape că mă ciocnesc de trunchiul cireşului.

Estella n-a fluierat.

— Cred că doamna ta lipseşte azi. Te însoţesc eu înăuntru, se aude tata, şi-l simt deja îndreptându-se spre scări.

— Nu, stai liniştit, mă duc singură.

Încep să urc treptele cu inima bătându-mi sub şorţ, în locul unde e imprimată steluţa albă. M-am gândit că cel mai bun mod de a lua cu mine tricoul de la Estella e să-l pun pe sub cămaşă.

— Eşti sigură?

— Da. Papa! îl salut fără să mă întorc.

— Bine. Papa! Pe mai târziu.

Ajung la uşa şcolii şi-i urmez pe colegii mei până în clasă, atingând pereţii cu o mână fără să fac prea mare

caz, altfel profesoarele şi-ar da seama imediat. Din fericire, azi n-am vreo lucrare, iar Fernando mă lasă în pace.

În recreaţie nu ştiu ce să fac, încerc să stau cât mai nemişcată ca să nu atrag atenţia profesoarelor, şi între timp mă gândesc că aş vrea să ştiu unde e Estella, tocmai azi când am atâta nevoie de ea. Aud vocea îngrijitorului cu tricoul murdar de suc de roşii, care trece pe lângă mine. Vorbeşte la mobil.

— Mă scuzaţi!

Se opreşte din vorbit şi îmi dau seama că e supărat.

— Ce e?

— Unde e Estella?

— De unde să ştiu eu? Aia tot timpul e bolnavă, şi eu trebuie să fac şi treaba ei.

— E bolnavă?

— Şi pe tine ce te interesează? Eşti fata ei?

— Nu. Sunt Mafalda.

Vocea îngrijitorului cu tricoul murdar se schimbă brusc.

— Mafalda ai spus?

— Da.

— Doamna „Sunt mereu bolnavă” mi-a lăsat o scrisoare pentru tine. Aşteaptă-mă aici, că mă duc s-o aduc.

Pleacă vorbind la telefon, iar eu îi urmăresc vocea. Cineva vine lângă mine şi sper să fie Filippo, dar poate e pedepsit în clasă. Se întâmplă uneori. De multe ori.

— Uite! Şi acum la revedere, întoarce-te în clasă, că se sună în curând.

Am scrisoarea de la Estella în mână. E un plic cu o foaie împăturită în două, aşadar o scrisoare scurtă. Oare ce mi-a scris de nu-mi putea spune în persoană? Trebuie să-mi citească cineva scrisoarea, şi repede, pentru că al treilea ochi ţipă că nu mai suportă şi poate pe foaia asta scrie unde e Estella şi cum se simte. Trebuie să-l găsesc pe Filippo.

— Mamă, azi mă duci acasă la Filippo?

— Nu azi, Mafalda, trebuie să terminăm cu mutatul.

Suntem în maşină şi, din cauza agitaţiei, nici măcar nu mi-am pus ochelarii după ora de sport. Fernando m-a pus să fac nişte exerciţii idioate în timp ce ceilalţi făceau cursa cu obstacole, şi ochelarii au rămas în buzunarul lui. Ghiozdanul meu e pe jumătate golit, pentru că am lăsat pătura cu lucrurile mele în baia din vestiar, la sala de sport, aşa că e gata pentru mai târziu. După-amiaza şcoala e deschisă până la şase pentru cei care vin să facă engleză, şah şi muzică, şi pot intra să iau bocceluţa şi s-o sui în copac.

Doar că totul merge prost.

— Dar mai e o zi!

— Pentru ce? mă întreabă mama şi-mi dau seama că e uimită de tonul puternic al vocii mele.

— Până ne mutăm! Ai zis că plecăm luni.

— Ştiu, dar, dacă reuşim mai devreme, e cu atât mai bine, nu? Aşa, poţi să-ţi aranjezi camera, şi să mergi să cunoşti vecinii, şi…

N-o mai ascult. Dacă azi terminăm cu mutatul, m-am ars. Nu mai e decât un lucru de făcut: să ies pe furiş, să mă duc la Filippo ca să-mi citească scrisoarea, să descopăr unde e Estella şi să mă caţăr în cireş înainte ca mama şi tata să mă găsească.

22

Să mă catâr în cireşul de la şcoala

,»

Alţi domni care miros a transpiraţie, a praf şi a carton trec pe lângă mine, şi, cu cât îi aud mai mult vorbind între ei în timp ce scot ultimele piese de mobilier şi cutiile mari, cu atât înţeleg mai mult că locuinţa mea e goală. Vocile răsună între pereţi, cutiile fac podeaua să vibreze, şi îmi vine să-mi acopăr urechile cu mâinile, dar nu pot, pentru că aş fi descoperită.

Aş vrea să-l sun pe Filippo de pe mobilul mamei să-i spun să vină aici să-mi citească scrisoarea Estellei, dar nu reuşesc să-l găsesc în zăpăceala şi în nimicul care a rămas în casă, şi cu întunericul din ochii mei. Într-un final nu mai rezist şi mă îndrept spre vocea mamei, care îi roagă pe

domnii transpiraţi să-i ducă în camionetă şi bicicleta.

— Mamă, îmi citeşti ceva?

Mama îşi face vânt cu ceva care miroase a ziar vechi.

— Mafalda, n-am timp acum. Foloseşte lupa, te rog!

— Am lăsat-o la şcoală.

Atunci ea se apropie foarte-foarte tare de mine şi-mi dă la o parte părul de pe faţă. Cozile s-au stricat puţin în timpul orei de sport. Vrea să ştie dacă e totul în regulă. Mi-e teamă că se uită în ochii mei şi înţelege că s-a stins lumina din ei. Ce trebuie să fac când mi-e frică? Să mă gândesc la ceva frumos. Cireşul. Zâmbesc şi îi întorc spatele mamei, aşa mă poate pieptăna. Şi se liniştеşte.

— Bine, ce trebuie să-ţi citesc?

Îi întind scrisoarea Estellei, iar ea o deschide şi o sprijină de capul meu.

— Hm, ce mare scrie! A fost scrisă cu carioca neagră cum îţi place ţie. Cred că o poţi citi şi fără lupă.

— Nu am ochelarii. Scuze! Te rog!

— Bine. Iată. „Dragă Mafalda, acum ceva vreme ţi-am spus că o prietenă de-a mea cam necivilizată a plecat şi a luat cu ea un pic din mine, îţi aminteşti? Dar Estella nu spune minciuni, doar adevărul, aşadar e corect să ştii că nu era prietena mea, ci o boală foarte nesuferită, iar boala s-a întors iarăşi şi încearcă să ia din nou o bucăţică din mine – sau poate să mă ia pe toată-ntreagă. De-asta sunt la spital şi n-am mai putut să te strig cu fluieratul nostru secret”. Of, Mafalda, îmi pare foarte rău!

Mama se opreşte din citit, iar vocea ei e foarte tristă, dar mintea mea e plină de cuvinte care sar de colo colo fără să mă lase să înţeleg ceva. Simt cum ochii mă înţeapă tare şi îi smulg scrisoarea din mâini şi…

— Gata!

Fug de vocea mamei care-mi strigă „unde te duci?” şi ţip că vreau să stau singură, „te rog”, şi apoi reuşesc să-mi găsesc camera, dar chiar din întâmplare, şi să ridic de jos carneţelul meu, de unde-l lăsasem în spatele uşii, să rup primele pagini, lista şi toate cele, şi să fug afară pe uşă, pe scări, unde aproape îmi sparg capul, şi pe poartă, şi în

curte, în timp ce vocea tatii trece pe lângă mine şi spune „mai încet” şi „nu te îndepărta!”

Sprijinindu-mă de gardul din lemn care dă spre partea din spate, mă opresc să-mi trag sufletul. E o porcărie să alergi pe întuneric. Şi, chiar dacă am jurat să nu mai vorbesc aşa, acum spun: porcărie, porcărie, porcărie, porcărie, porcărie, porcărie, porcărie, porcărie! Totul e o porcărie, casa nouă e o porcărie, şcoala e o porcărie, prietenele sunt o porcărie, bunicii sunt o porcărie pentru că mor, motanii sunt o porcărie pentru că dispar şi nu ştiu să coboare din cireşi, iubiţii sunt o porcărie pentru că nu-ţi spun „te iubesc”, iar eu sunt o porcărie pentru că toţi văd, iar eu nu.

— Hei, te simţi bine?

O voce necunoscută. De pe cealaltă parte a străzii. Vecinii antipatici care locuiesc în casa bunicii.

— De ce i-aţi schimbat perdelele?!

Urletele mele mă uimesc chiar şi pe mine, iar lacrimile mi se scurg în gură, şi nici măcar nu mi-am dat seama că plâng foarte tare. Pipăi după zăvorul porţii din spate, îl deschid, trag spre mine şi fug afară, pe trotuar, unde Filippo s-a oprit cu bicicleta toamna trecută, când a vorbit cu mine şi l-a mângâiat pe Optimus Turcaret. Apartamentul lui nu e foarte departe de casa mea, şi, când o să ajung în faţa magazinului de tricouri imprimate, o să-l strig tare pe Filippo, iar el o să coboare şi o să mă ajute să ajung la spital, pentru că trebuie să-i spun Estellei care e lucrul esenţial pentru mine. Poate, dacă i-l spun, n-o să se mai ducă să locuiască în trunchiul copacului cu bunica şi uriaşul. Dacă i-l spun, rămâne aici şi mă ajută să mă sui în copac, şi poate-mi explică şi de ce pisicile nu ştiu să coboare din cireşi.

Încerc să merg repede pe trotuar şi să nu mă rătăcesc. Cu o mână ating pereţii caselor şi porţile grădinilor cu zăvoare cu tot. Mă doare! Pe întuneric durerea e tare dureroasă, pentru că te ia prin surprindere. O aşchie mi se înfige sub unghia degetului mijlociu, care mi se pare că mă doare cel mai tare, dar nu pot să încep

din nou să plâng – pierd timpul. Trebuie să merg mai departe. Mi se pare că am mai atins o dată peretele ăsta, îl recunosc după asperităţile vopselei, cred că mă învârt în cerc în cartierul meu, şi asta de ceva vreme, în capul străzii aud un automobil care scoate acelaşi zgomot ca maşina mamei. Se apropie. Mă ghemuiesc la pământ ca să nu mă vadă, chiar dacă nu ştiu dacă se află ceva în faţa mea care să mă acopere. Îmi ascund capul între braţe. Maşina trece fără să se oprească. Pornesc din nou la drum. În stânga mea se deschide o uşă cu clopoţel şi aud voci de domni şi doamne care se salută şi – cling! – pahare şi ceşti lovindu-se între ele. Merg mai departe prefăcându-mă sigură pe mine şi liniştită, chiar dacă am confundat străzi şi străduţe, iar acum nu mai ştiu încotro s-o iau. După foarte mulţi paşi, vocea unei doamne nici bătrână, nici tânără mă întreabă ceva. Mă gândesc la ale mele şi n-o ascult.

— Aşteaptă! Unde te duci singură?

Încerc să n-o privesc în faţă, căci ar înţelege că nu văd şi m-ar duce imediat la părinţii mei.

— Mă întorc acasă.

— La ora asta? Singură? câţi ani ai?

— De ce, cât e ceasul?

Linişte. Cu siguranţă doamna se uită la ceas.

— Şase. S-a făcut întuneric.

O, nu! Sunt pe drum de aproape două ore şi nu mi-am dat seama. Nu mai ajung să iau pătura bunicii din vestiarul sălii de sport. Ar fi bine măcar să reuşesc să intru în curte. OK, lucrul cel mai important acum e să mă duc la Estella. O să mă ocup pe urmă de pătură.

— Unde locuieşti?

Aş vrea să-i spun să mă lase în pace şi că e o necunoscută, iar eu nu le spun necunoscuţilor adresa mea, dar cred că m-ar putea ajuta.

— Locuiesc lângă un magazin unde se imprimă tricouri, dar nu acolo e casa mea. Stă mătuşa mea acolo. Eu sunt din altă ţară. Mă ajutaţi să ajung la ea? Cred că m-am rătăcit, iar mătuşa mea se supără dacă întârzii.

Doamna nu e convinsă.

— Şi cine e mătuşa ta? Poate o cunosc.

— Se numeşte Cristina. Magazinul unde se imprimă tricouri e al ei. Mă ajutaţi să ajung acolo? Mătuşa mea se supără dacă…

— Dacă întârzii, în regulă, am înţeles. Să mergem, e chiar după colţ. Aproape ajunseseşi.

Doamna mă ia de mână şi mi-e puţin teamă să nu mă păcălească şi să mă răpească, dar după câţiva paşi îmi spune că am ajuns şi-mi dă drumul.

— Uite acolo magazinul tău. Să fii atentă să traversezi pe la trecere!

Aud maşinile trecând în viteză şi apoi, deodată, un cling-cling, cling-cling pe care-l cunosc bine.

— Filippo!

Doamna vorbeşte întoarsă spre stradă.

— E vărul tău?

Îi răspund că da şi mă bucur, pentru că aşa pare, că într-adevăr mătuşa mea locuieşte acolo, iar doamna poate să plece.

Vocea lui Filippo, de cealaltă parte a străzii.

— Bună, Mafalda!

Probabil abia s-a întors de la lecţia de pian.

Doamna îşi ia rămas-bun, iar eu fac un pas jos de pe trotuar şi sunt atât de fericită că am ajuns la Filippo, încât uit să ascult zgomotele şi aerul care se mişcă şi aud doar vocea lui strigând „Mafalda, opreşte-te!” şi apoi un claxon şi o lovitură de parcă o cutie mare ca acelea de mutat cade şi toate lucrurile care erau înăuntru se împrăştie pe jos.

Pentru o clipă, liniştea se înstăpâneşte în jur. Maşinile nu mai trec, iar oamenii de pe trotuar nu mai vorbesc. Poate lumea s-a oprit. M-am oprit şi eu, cu un picior pe stradă şi unul nu, pregătit să păşească, şi carneţelul strâns între degetele de la o mână. Nu simt nici măcar inima bătându-mi sub steluţa albă.

— Copilul! L-a lovit în plin! O, Doamne, chemaţi ambulanţa!

Vocea doamnei şi ale oamenilor, şi ale altor oameni

de pe stradă şi din maşini, şi de mai sus, din balcoane, cred, şi de la ferestre, vocea care strigă şi sună la salvare, şi zgomotele din jurul meu, de paşi foarte rapizi, de aer care se mişcă, totul şi toţi sunt amestecaţi ca într-o centrifugă, iar eu las carneţelul să cadă, îmi pun mâinile peste urechi ca să nu-l mai aud pe Filippo urlând „Mafalda, Mafalda!” şi fug, fug de-acolo, mă lovesc de o cutie mare care miroase urât, un tomberon, şi cad cu palmele înainte pe trotuar, dar nimeni nu mă bagă în seamă, aşa că mă ridic şi merg cât de repede pot, atingând pereţii cu o mână, şi după nu ştiu cât timp, în nas şi în gura plină de lacrimi îmi intră parfumul de caramele cu rubarbă ale bunicii, iar sub picioare simt pietrele cu care e pavată strada şcolii. Şi alerg spre poartă, într-o linişte absolută, e deschisă, intru, iau în braţe trunchiul cireşului, rece, şi fără ochelari fără lupă fără lună şi Steaua Polară fără Optimus Turcaret fără Estella fără Filippo mă caţăr şi mă caţăr şi mă caţăr şi, la final, sunt sus.

Întuneric.

În noaptea ochilor mei totul e cenuşiu-închis şi tăcut ca un nor doldora de ploaie. Monştri care vor să mă apuce de picioare mă aşteaptă sub cireş. Mi-e frică să nu cad, dar sunt foarte obosită, foarte-foarte obosită.

Mă aplec spre creanga pe care m-am aşezat, îmi sprijin obrazul ud şi simt că şi creanga e udă, o ţin strâns-strâns, iată-mă, bunico, am ajuns, sunt eu, Mafalda, şi adorm respirând mireasma florilor în formă de mingiuţă şi a părului verde al uriaşului.

Ai văzut, Cosimo? Până la urmă am ajuns.

Ştii, eram convinsă că o să te găsesc aici împreună cu bunica şi uriaşul. Toc, toc, bat şi în crenguţă, dar nu iese nimeni să stea cu mine. Trebuia să mă aştept la asta, şi tu erai singur-singurel în copaci. Poate nu era chiar aşa de frumos să stai acolo, aşa-i? Şi atunci de ce ai făcut-o? Şi de ce am făcut-o şi eu? Crengile sunt tari şi incomode, şi e frig, şi am lăsat acasă toate lucrurile de care aveam nevoie.

Estella spune mereu să mă gândesc la un lucru

frumos când sunt tristă. Mă concentrez şi mi-o imaginez imediat pe ea, pe Estella, şi aproape că îmi vine să trag un pui de somn cu vise de cât de tare mă forţez să gândesc…

23

Să fiu puternica precum o amazoană

— Mafalda!

— Mafalda, trezeşte-te!

Vocea care se aude sub mine şi durerea din obraz mă fac să deschid ochii. Totul e în continuare cenuşiu şi e frig. Mă ridic de pe creangă, îmi sprijin spinarea de trunchiul cireşului şi-mi strâng genunchii la piept. Doar că întunericul e aşa de întunecat în jurul meu, încât îmi pierd echilibrul şi nu ştiu de ce să mă ţin şi aproape cad. Lacrimi noi îmi ies încetişor din ochi. Le şterg cu mâneca. Îmi vine în minte Filippo.

— Doamne sfinte, nici măcar nu te uiţi la mine?

Estella.

Ştiu că e imposibil, dar aproape c-o văd, slabă, cu cămaşa de îngrijitoare, rujul fucsia, mâinile în şolduri ca Filippo şi ochii negri machiaţi cu negru.

— Nici măcar nu mă saluţi?

— Iartă-mă! Am înţeles că erai în spital. Eram în drum spre tine.

Face câţiva paşi spre trunchiul pomului şi se sprijină de el. Îi simt atingerea de-a lungul scoarţei până aici, sus.

— Şi când colo n-ai făcut decât să-i îngrijorezi pe părinţii tăi. Te-au căutat toată după-amiaza. Noroc că te-am găsit eu.

— Da, ce noroc!

Stăm un pic în linişte. Pe crengile de deasupra mea se aude un ţârâit. Ador greierii. Ei chiar ştiu să coboare din cireşi şi din toate locurile înalte.

O întreb pe Estella, privind în sus:

— Estella, ştii de ce pisicile nu se pricep să coboare din cireşi?

Vocea ei se uită de asemenea, în sus, spre mine.

— Din cireşi?

— Da, din cireşi. Ştii?

Estella oftează.

— Cu siguranţă tu, când pui o întrebare…

— Ştii?

În vocea ei răsare un zâmbet.

— Sigur că ştiu.

— Şi de ce? De ce nu reuşesc?

— Pentru că nu e în natura lor. Au gheare pentru căţărat şi sunt atrase de lucrurile pe care le pot găsi în copaci…

— Cum sunt cireşele, de exemplu?

— Cum sunt cireşele sau păsările.

— Poate urmăresc un fluture.

— Poate.

— Şi-apoi nu mai ştiu să coboare.

— Exact.

— Dar de ce? De ce nu pot?

— Ţi-am spus, Mafalda, au gheare.

— Şi de ce nu fac un salt? Pisicile fac salturi uriaşe, enorme, cu adevărat gigantice.

— Bine, Mafalda, bine. Îţi spun adevărul: pisicile nu ştiu să coboare din cireşi pentru că le e frică.

Mă aplec puţin spre ea şi-mi las picioarele să atârne în întuneric.

— Frică? Frică de ce?

— Păi, să nu cadă şi să se omoare.

— Adică să moară?

— Da.

Din nou linişte. Îmi mişc mâinile pe cap, ţinându-mă agăţată de creangă cu picioarele, şi ating frunzuliţele şi florile moi şi mătăsoase ale copacului meu. Unele se desprind, ajungându-mi pe nas, altele îmi mângâie braţele şi cad pe pământ cu un zgomot abia auzit. Încet-încet, o întreb pe Estella dacă şi ei îi e teamă că va muri.

Ea începe să se caţăre în cireş şi-l face să se mişte din toate încheieturile. Se opreşte lângă creanga mea.

— Sigur că mi-e teamă. Şi ţie ţi-e frică de ceva, nu-i aşa, Mafalda?

Mă joc cu o floare de mătase care mi-a căzut pe

mână.

— Da. De întuneric.

— Şi acum nu eşti oare pe întuneric? Dar nu mi se pare că eşti prea înspăimântată. Te-ai urcat în cireş.

O privesc în cenuşiu. Chipul ei e la distanţă atât de mică, încât aproape că pot să-l văd, sunt sigură, aproape.

— Cum ai aflat că nu mai văd?

— Ei, am al treilea ochi, la fel ca tine.

— O să le spui părinţilor mei?

— O să-şi dea singuri seama. Şi ei au al treilea ochi, ştii? Toate mamele şi toţi taţii îl au.

Îmi strâng din nou picioarele la piept.

— Bine, oricum nu-mi pasă. Eu de aici nu mai cobor.

Estella loveşte uşor, de două ori, trunchiul.

— Mi se pare o idee bună. Aici ai florile, uriaşul, pe bunica ta. Ai încercat să vorbeşti cu ea?

— Da, dar…

— Nu ţi-a răspuns, nu-i aşa?

Nu, dar e noapte. Poate doarme.

— E aproape dimineaţă, Mafalda.

Îmi întorc privirea în partea cealaltă ca să nu-mi vadă lacrimile.

Estella se aşază pe o creangă aflată un pic mai jos de a mea.

— Ştii, Mafalda, că a existat un motan care ştia să coboare din cireşi? Cu multă vreme în urmă, pe când egiptenii construiau piramidele, pisicile erau venerate ca nişte divinităţi, iar un scrib care se afla în serviciul faraonului s-a hotărât să-şi înveţe pisica să coboare din cireşi, pentru că ştia că e un lucru special pentru o pisică, iar el voia să-i facă o surpriză regelui său.

— Ce culoare avea pisica?

— Era cenuşie cu maro.

— La fel ca Optimus Turcaret!

— Da, la fel ca pisica ta dolofană.

— Şi în Egipt erau cireşi?

— Sigur că erau. Erau cireşii cei mai înalţi şi mai frumoşi pe care i-ai văzut vreodată. Dar acum nu mai sunt,

ştii? I-au tăiat.

— De ce?

— Ca să facă loc pentru piramide.

— A!

— Aşadar, îţi spuneam că acel bărbat, scribul, a învăţat pisica să coboare din cireşi după o metodă foarte eficientă: o ducea în copac şi apoi o lăsa acolo.

— Cum o lăsa acolo? în cireş?

— Da. O dată a lăsat-o în ultimul cireş care scăpase de tăiere. Piramida era aproape terminată, iar cireşul se afla chiar acolo unde trebuia construită ultima treaptă, înţelegi ce spun?

— Da. Şi cum au procedat cu pisica? Doar n-au pus jos cireşul cu ea căţărată în el.

— Mai rău. Sau cel puţin, asta voiau să facă. Pentru că cireşul era cel mai frumos din tot Egiptul, în ultima clipă s-au hotărât să nu-l doboare, ci să construiască piramida deasupra şi în jurul lui, şi, dacă pisica nu voia să coboare, cu atât mai rău pentru ea.

— Nu-i adevărat.

Estella râde.

— Dar pisica s-a salvat, ştii?

— N-avea de ales, altfel ar fi rămas pentru totdeauna prizonieră în piramidă!

— Şi ar fi murit.

— Pentru că n-ar fi avut ce să mănânce şi să bea?

— Da, şi nici măcar aer şi lumină n-ar fi avut. Pisicile urăsc întunericul, ştiai?

— Da, şi ochii lor au infraroşii ca să poată vedea noaptea. Ce noroc!

— Da, dar pisica scribului tot se temea să nu rămână prizonieră, chiar dacă avea ochii cu infraroşii, cum spui tu, şi poate ar fi reuşit să supravieţuiască în piramidă vânând şoareci. Plângea disperată, biata, în timp ce sclavii aruncau blocuri mari de piatră în jurul cireşului, iar stăpânul ei nu voia s-o ajute să coboare. Toţi cei din jur îl rugau să se suie în cireş şi să salveze pisica până nu e prea târziu, dar el le-a răspuns că o pisică demnă de un faraon

ştie să coboare din cireş.

— Era cam rău.

— Puţin, da. Dar când sclavii, epuizaţi, erau pe punctul de a arunca ultimul bloc de piatră, pisica şi-a desprins ghearele de scoarţa de care se agăţase şi a coborât din cireş din două sau trei salturi şi aşa s-a salvat.

— Şi faraonul a fost mulţumit de această pisică specială?

— Atât de mulţumit, încât i-a dat harul vieţii eterne.

— O, uau! Atunci, înseamnă că pisica aceea încă există?

Tac chitic, dar zâmbesc în sinea mea.

— Aşa se pare

— Bineînţeles că pisica aia voia să înveţe să coboare din cireşi!

— Cine se teme nu trăieşte, Mafalda.

Simt cum îmi înfloreşte un zâmbet şi cum mă pişcă ochii. Cine se teme nu trăieşte, cine se teme nu trăieşte… Nu ştiu dacă înţeleg prea bine povestea pisicii scribului, dar e frumoasă şi mă doare, ca muzica lui Filippo.

Mă întorc spre Estella, care începe să coboare din cireş.

— Unde te duci?

— Trebuie să te gândeşti la întrebarea asta, Mafalda. Ce e esenţial pentru tine?

Sare din copac şi rămâne pe loc, privindu-mă de dedesubt.

— Esenţial e să rămân aici.

— Eşti sigură?

— Da. E ultimul lucru de pe lista mea.

— Lista veche sau cea nouă?

— Care nouă?

— Cea veche, cu un alt nume. Ia scoate-o!

Degetele mi se mişcă în buzunar şi fac să fâşâie o foaie împăturită, ca biletul pe care l-am primit odată cu Filippo. O scot şi nu văd ce scrie, dar ştiu că e lista. Lista Mafaldei. „Lucruri la care ţin foarte mult şi pe care nu le voi mai putea face”.

Estella se aude tare şi nu e un vis. Estella a fost întotdeauna sinceră cu mine.

— Vezi? Nu trebuie decât să-i schimbi titlul. „Lucruri la care ţin foarte mult”. Eşti în cireş, Mafalda. Ai urcat în el fără să vezi, nu?

Rămân din nou în linişte, cu foaia în mână.

— Dacă pisica scribului n-ar fi înţeles ce voia, acum ar fi strivită şi moartă.

Rămân agăţată de creanga mea cu ambele mâini, dar o voce lăuntrică îmi spune ceva.

— Nu mai văd, Estella, ştii? Mi-e frică.

— Cine se teme nu trăieşte, Mafalda. Haide, te-am învăţat cum faci să cobori. Pune piciorul acolo…

OK. îl pun.

— Aşa?

— Da, aşa. Acum, sari!…

— Mă prinzi?

Estella nu răspunde.

— Mă prinzi?

Sunt atârnată de o creangă cu un picior într-o scorbură şi celălalt în gol. Nu ştiu cât de sus se află ultima creangă. Cenuşiul din jurul meu devine un pic mai clar şi îmi dau seama că e dimineaţă. Mă dor braţele şi mâinile, şi genunchii pentru că ieri-seară am căzut pe trotuar. Aş vrea să-mi dau drumul la mâini, dar mi-e frică. Mă gândesc la Cosimo, care nu a mai coborât niciodată din copaci în toată viaţa lui şi-mi pare un pic rău. Eu am rezistat doar o singură noapte – sau jumătate de noapte.

— Estella, ajută-mă!

Estella nu răspunde, dar îi aud vocea în urechi spunându-mi că trebuie să reuşesc singură. Doar n-o să fiu mai puţin descurcăreaţă decât o pisică dolofană, nu?

Închid ochii. Întunericul e negru, fără lună sau Steaua Polară. Am obosit. E mai uşor să dau drumul la mâini şi să cad în cap, aşa ajung la spital şi poate sunt pusă în acelaşi salon cu Estella şi Filippo. Dar gândul acesta mă înspăimântă şi mai tare. Ei sunt esenţialul meu. Nu mă pot da bătută.

„Să nu te dai bătută niciodată!” îmi repet în minte. „Să nu te dai bătută niciodată!”

Deschid ochii, scot piciorul din scorbură şi atârn în întuneric. Şi mi se pare că cireşul se mişcă sub degetele mele de parcă s-ar scutura un pic. Alunec. Şi atunci îmi desprind mâinile şi sar.

24

Lucruri la care tin foarte mult *f*

Nu mă mai opresc din căzut.

Aerul se simte rece şi întunecat pe obrajii mei.

Nu e urât să cazi. Simt un fior în stomac şi în inimă ca atunci când mă dădeam în montagnes russes, care e un lucru frumos chiar dacă te sperie. Îmi amintesc o fotografie cu mine, mama, tata şi bunica în montagnes russes pentru copii. Eu şi bunica aveam părul vâlvoi şi mâinile în aer, şi gura deschisă larg, ni se vedeau toţi dinţii (ei i se vedea proteza, foarte albă). Bunica voia mereu să ridice braţele când ne dădeam în căluşei. Îmi amintesc ţipetele ei, dar nu de frică, şi bliţul camerei foto. Un fulger alb.

Şi, în timp ce cad, mă văd ca într-o străfulgerare din afară, de parcă o altă Mafalda ar cădea drept în faţa mea privindu-mă şi nu ar avea ochii lipsiţi de lumină. În timp ce cădem împreună, îmi povesteşte cum codiţele îmi stau în sus, cum am braţele ridicate ca atunci când mă ţineam de creangă, hainele umflate de vânt. Sunt caraghioasă.

— Deschide ochii, îmi spune, e distractiv!

Deschid ochii şi e lumină peste tot, monştrii sunt desene animate şi bat din labe împreună cu bunica, Ravina, Estella, Filippo, Optimus Turcaret. Sunt şi Cosimo şi Viola. Îmi aplaudă căderea, îi văd clar şi limpede, şi cu toţii par artişti de circ, iar fetiţa care cade în faţa mea râde şi arată în sus, aşa încât, cu o clipă înainte să ating pământul, mă uit sus pe cer şi reuşesc să număr toate stelele universului.

Mai lipseşte un centimetru, ştiu, simt. Fetiţa care cade împreună cu mine îmi face papa cu mâna şi pleacă asemenea unei raze spre cer, agăţată de un şir de baloane

roşii pe care cine ştie unde le-a găsit, zboară mai sus de vârful copacului, mai sus de acoperişul şcolii, ajunge pe bolta nopţii şi joacă fotbal cu o steluţă pe post de minge. Bunica stă în poartă între lună şi Steaua Polară.

Pantofii mei de sport ating asfaltul curţii mult mai devreme decât prevăzusem, gleznele îmi cad peste ei, genunchii sosesc imediat după, şi le urmează popoul, spinarea, umerii, părul. Mă regăsesc cu mâinile pe asfalt, chircită ca o pungă goală, şi mă dor picioarele, dar sunt întreagă.

Întunericul e tot întuneric, mă ridic înconjurată de el şi sunt pe punctul de a striga un nume, dar nu mi-l mai amintesc, mi-l aduc aminte doar pe al meu.

— Mafalda!

Vocea tatii soseşte grăbită, de departe. E o voce plină de gâfâieli şi poate chiar de plâns, dar voi fi sigură doar atunci când am să-i simt mirosul.

Tata descuie poarta şcolii şi o deschide larg, făcând un zăngănit asurzitor de fier, fuge şi se aruncă peste mine în genunchi, strângându-mă tare-tare.

— Promite-mi că n-o să mai fugi niciodată! Promite-mi! rosteşte cu nasul îngropat în părul meu.

— OK.

Se mişcă puţin şi îi simt chipul în faţa mea. Plânsul lui miroase a muşeţel şi a fum din vatră, îmi place mult… Mă apucă de umeri. Şi Estella făcea aşa.

— Cum m-ai găsit?

— Te simţi bine? Eşti întreagă? Te-am văzut căzând din copac.

— N-am căzut, am coborât. Cum m-ai găsit?

— Am luat-o pe urmele tale. Vecinii te-au văzut ieşind prin spate…

— Cei doi nesuferiţi?

— Da. Nu sunt aşa răi. Sunt timizi. Ne-au ajutat să te căutăm.

— Şi-apoi?

— Poate e mai bine să-ţi povestim acasă. E frig. Ştii cât e ceasul? apoi se opreşte şi ştiu că zâmbeşte, o simt în

vocea lui. E momentul acela din zi care îi plăcea *cel mai mult* bunicii.

Şi mi se întâmplă un lucru ciudat, fiindcă ştiu despre ce vorbeşte. Simt ca un soare care-mi răsare în spatele ochilor şi-mi încălzeşte întreg chipul.

— Tati, pe bunica o chema Alba, nu-i aşa?

El mă mângâie pe cap.

— Da, Mafalda, aşa o chema. Hai să mergem acasă!

— Numărăm câţi paşi sunt între cireş şi parfumul lui?

Mama clatină cu un clinchet cheile noii case, şi Optimus Turcaret se strecoară afară cu o clipă înainte ca ea să închidă uşa.

— Mamă, nu se pune, eu simt parfumul cireşului de cum deschid fereastra din cameră!

Traversăm străduţa plină de ventrilică şi am ajuns lângă şcoală, pe partea cu grădina de legume bio. Aud zgomotul înfundat al labelor lui Optimus Turcaret care se strecoară înăuntru să-şi facă nevoile şi-mi vine să râd.

— Ai dreptate, nu se pune. Vin cu tine înăuntru!

O rafală de aer călduţ mă mângâie pe obraji şi aud fluieratul secret, care nu mai e aşa secret. Mă întorc spre mama.

— Am înţeles. Vrei să te duci singură. Bine, te aştept la ieşire.

Îmi dă un pupic şi se îndepărtează câţiva paşi. Ştiu că mă priveşte pe furiş şi crede că nu-mi dau seama. Pun piciorul pe prima treaptă a scării. De sus aud nişte paşi grăbiţi care vin spre mine şi mi se pare că aproape văd persoana care stă nemişcată în faţa mea: spinarea dreaptă, picioarele depărtate, mâinile în şolduri.

— Hai, vino să intrăm!

Urcăm scările, iar el îmi spune că sunt lentă ca o melodie plictisitoare. Îmi vine în minte formaţia noastră, care pentru moment e doar un duo.

— Facem repetiţii azi?

— Da, la trei.

— Ce cântăm? *lelău sabmărin*?

— Nu, un cântec nou.

— OK. îl pun pe listă.

— Care listă?

— Una nouă. „Lucruri la care ţin foarte mult”.

— O ai la tine?

— Da.

— Arată-mi-o!

Scot din buzunarul şorţului o foaie împăturită în patru şi i-o dau lui Filippo.

— *Mamma mia*, ce scris ai! Nu se înţelege nimic.

Vocea lui miroase a lapte şi a mentă. Îmi place mult.

Se chinuieşte un pic, dar citeşte noua mea listă:

Lucruri la care ţin foarte mult

Muzica

Optimus Turcaret

Poveştile

Să schiez şi să mă dau cu sania în spatele tatii sau al lui Filippo.

Să merg pe bicicletă în spatele lui Filippo.

Să ghicesc cât e ceasul cu soarele pe chip.

Să am un prieten bun.

Florile şi mirosul lor

Să plec în călătorie într-un loc nou în fiecare an.

Să mă caţăr în cireşi. Şi să cobor.

Să nu fiu singură.

Să iubesc pe cineva.

Să fiu puternică precum o amazoană.

Să scriu măcar o carte…

Se opreşte.

— Frumos. Dar în recreaţie ţi-o rescriu eu mai bine.

Sunt bucuroasă. Atât de bucuroasă, încât uit şi să mă întorc să-mi iau rămas-bun de la mama, care e încă în poarta şcolii şi e bucuroasă şi ea, fiindcă ştie că esenţialul meu e să găsesc măcar un prieten adevărat, iar când fiica ta de zece ani găseşte un prieten adevărat în întuneric, păi cred că trebuie să fii bucuros neapărat.

— Mă ajuţi şi să scriu cartea?

Filippo îmi pune lista în buzunar şi mă ia de mână. Sună clopoţelul, trebuie să intrăm.

— OK. Te-ai gândit deja la cum începe?

Zâmbesc.

— Da. Începe-aşa: „Toţi copiii se tem de întuneric”.

25

Dragă Mafalda, acum ceva vreme ţi-am spus că o prietenă de-a mea cam necivilizată a plecat şi a luat cu ea un pic din mine, îţi aminteşti? Dar Estella nu spune minciuni, doar adevărul, aşadar e corect să ştii că nu era prietena mea, ci o boală foarte nesuferită, iar boala s-a întors şi încearcă să ia din nou o bucăţică din mine – sau poate să mă ia pe toată-ntreagă. De-asta sunt la spital şi n-am mai putut să te strig cu fluieratul nostru secret. Sunt aproape sută la sută sigură că, atunci când vei citi această scrisoare, eu voi fi deja plecată să locuiesc cu bunica şi cu uriaşul tău în trunchiul cireşului şi că ne vom distra foarte bine împreună. Poţi veni în vizită la noi când vrei, e de-ajuns să te caţări în copac şi să pui picioarele acolo unde ţi-am spus eu când ne-am cunoscut, acum câţiva ani. În ziua aia am vorbit şi despre *listele noastre şi ţi-am arătat-o pe-a mea. După o vreme însă, m-am mai gândit şi am început o nouă listă, cu lucrurile care erau esenţiale pentru mine, dar pe care le puteam face şi fără un sân. Tu mi-ai dat ideea, începând o listă cu lucrurile pe care le poţi face şi fără ochi, ceea ce, după părerea mea, e mult mai greu. Sper că ai găsit multe lucruri pe care să le pui pe listă, pentru că eşti o amazoană adevărată, o mică prinţesă din copac şi fiica neştiută a lui* Şerlocholms. *Eu am unul singur: să găsesc o prietenă adevărată. Ceea ce reprezintă şi esenţialul meu.*

Ne vedem în cireş, Mafalda, şi între timp distrează-te mult mult! Ca şi cum ar fi mereu petrecerea aniversării tale de zece ani.

A ta, doamna Estella din Transilvania, regina tuturor amazoanelor